

လောကီသို့ရောက်

မင်းပုဒ်

မိုး သူတော်ကြီး နှင့် ရွှေစိတ်

BURMESE
CLASSIC

design by m o e

လာဘ်မိုးစွေစာပေ - စာစဉ် (၆၃)

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြန်မာ့ရေး

အမှတ် (၁၁)၊ ၃၃ လမ်း(လမ်း)

ကျောက်တံတားမြို့နယ် ရန်ကုန်

ဖုန်း - ၀၁-၂၅၃၅၃၉

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မဇ္ဈိတွဲရေး
- ထိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဇ္ဈိတွဲရေး
- အချွန်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့တာဝန်
ဒို့တာဝန်
ဒို့တာဝန်

ပြည်ထောင်စုစည်းလုံးမှု အကျိုးအမြတ်အကျိုးအမြတ်
ပြည်ထောင်စုအကျိုးအမြတ် အကျိုးအမြတ်

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားတိုး ပုဆိန်နီ အဆိုပြုဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်စောင့်ရှောက်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ခန့်ခွင့်ပေးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဝက် ခန့်ခွင့်ပေးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အချွန်အခြားအာဏာ တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသား ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေထက် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံရေးအကျိုးအမြတ်နှင့် အခြားစီးပွားရေးအကျိုးအမြတ်ကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ခေတ်မီစီးပွားရေးစနစ် ဖွဲ့စည်းပုံ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်စား ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် တက်ဆောင်တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ခန့်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ ထက်ဝတ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ထက်မြက်သောလူ၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြစ်ပေးရေး
- အမျိုးသားစိတ်ဓာတ်တိုးမြှင့်ရေးနှင့် လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းများ အကျိုးသက်ရောက်မှုများ မပျောက်
- လူတိုင်းအားလုံး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် မွှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ထက်မြက်သောလူ တွန်းဟန်ပြနိုင်ရေးနှင့် ဝဉ္ဇာတည် ဖြစ်ပေးရေး

မင်းသိင်္ခ

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ်

(ပထမအကြိမ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၀၆၃၀၆၈၁
စာအုပ်ခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၄၉၆၀၆၀၅
	ပထမအကြိမ်
	၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
အုပ်စု - ၅၀၀	- တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်
မျက်နှာပိုးပန်းချီ	- ဝင်းသိန်း
အတွင်းပန်းချီ	- အောင်နိုင်လတ်
ဂရပ်ဖစ်	- အောင်ကျော်မိုး
ထုတ်ဝေသူ	- မောင်မောင်မြင့်အေး
	(မြ-၀၄၁၀)
မျက်နှာပိုးနှင့်	- ဝင်းထွန်း (မြ-၀၄၈၃၉)
အတွင်းပုံနှိပ်	အမှတ်(၃၇)၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး

ပြန်ချိရေး

လက်မှတ်ရေးစာပေး

အမှတ် (၁၁၁)၊ ၃၃လမ်း

ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၁-၂၇၂၅၁၉

မာတိကာ

အယူဇာန်မင်္ဂလာ	၆
ဂဏန်းစာပေနှင့် လက္ခဏာပညာ	၁၀
လူနှစ်ယောက်နှင့် ကတ္တဝါတစ်ကောင်	၃၂
ငှက်စုန်းနာပညာ	၆၂
ဝယောင်းတိုင်ကစားတဲ့ ဘုရားကု	၈၀
အိမ်မြှောင်နိမိတ်	၉၆
နူးညံ့သော လက်ချောင်း	၁၁၀
လောကဟိတ ဂန္ထီရ	၁၂၀
ကျီးသားနိမိတ်	၁၄၀
လူနာနှင့် ဆေးပြီးတို	၁၄၀
နာမည်နှင့် ကတ်သီးကတ်သတ်	၁၀၂
သူဌေးသမီးရဲ့ပုံတူ	၁၉၈

မင်းသိင်္ခ

အယုတ်မိလ္လာ

BURMESE
CLASSIC
.com

အယူတော် မင်္ဂလာ

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ဗုဒ္ဓံ ဓမ္မံ သံဃံ ပူဇေမိ

ရှိန်းခြင်း ပဏာမ

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတည်းဟူသော ရတနာသုံးပါးအား ရှိခိုးပြီး၍
မိခင်၊ ဖခင် တို့နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်အား လက္ခဏာဟောခြင်း အတတ်ကို
တတ်စေခဲ့သော လက္ခဏာကျမ်းပြု ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးအား လည်းကောင်း၊
ကြားဆရာ၊ မြင်ဆရာအသီးသီးအား လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ သင်ဆရာ
ဖြစ်သော တောင်ကြီးမြို့နေ ဆရာဦးကျော်စိန်ထွန်းအား လည်းကောင်း၊
နဖူးမြေစိုက် ဦးခိုက်ညွတ်တွား၍ ပညာကို စောင့်ရှောက်သော
သူရဿတိနတ်သမီးအား အမွှေး၊ မီးတိုင်၊ ပန်းခိုင်တို့နှင့် ပူဇော်ကာ
ပညာလိလှား အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့အတွက်
ဧည့်သားအပ်ပေသတည်း။

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ဝိသုတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ်

အမတ်လိမ္မာ အယူတော်မင်္ဂလာ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

တစ်နေ့သ၌ ဒီပဲယင်းမြို့စီရင်စုတွင် ပါဝင်သည့် ကြခပ်ဆိုသည့်
ရွာကလေး၌ ကလေးသူငယ်တို့သည် မည်သူ့ထံမှ ရရှိသည် မသိသော
အောက်ဖော်ပြပါ သီချင်းကို သံပြိုင်သီဆို၍ က၊ သူက က၊ ခုန်သူက
ခုန်လျက် မြူးထူးပျော်ပါး ဆော့ကစားကာနေကြလေ၏။

“ကြခပ်ရုံချုပ်တ်ပေါင်း၊ ကျေးသားခိုဝင်အောင်းပါလို့လေး၊
အောင်းသည့်ကျေးသား၊ တံခွန်ဖျား၊ ကိုက်လွှားချီကာ မြန်းပါလို့
လေး။”

ထိုသို့ ကလေးများ မြူးထူးပျော်ပါး၍ သီချင်းဆိုနေသည်ကို
ကြားရလျှင် ကြခပ်ရွာတွင် နေထိုင်ကြကုန်သော သက်ကြီးရွယ်အိုတို့
သည်...

“တဘောင်ပေါ်ပြီ၊ တဘောင်ဆိုတာဟာ နောင်အခါမှာ ဖြစ်
လာမယ့် ဟိတ်ကိုဆောင်ပြီး ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ သီချင်းကို ဖြော
တာပဲ၊ အခု ကလေးတွေဆိုတာဟာ တို့ကြခပ်ရွာအကြောင်း
လည်းပါတယ်၊ ဒါဟာ တဘောင် ဖြစ်ရမယ်”

ဟု တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြောဆိုကာ တဘောင်ကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုကြတုန်
၏။

“ငါတို့ ကြခပ်ရွာမှာ ကျေးသားလိမ္မာနဲ့တူတဲ့ ပညာရှိယောက်ျား
ရောက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီလူဟာ တော်ရုံတန်ရုံလူမျိုး ယောက်ျား”

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

တဘောင်မှာက 'အောင်းသည့် ကျေးသား၊ တံခွန်ဖျား' လို့ ဆိုထားတယ်။ ဒါကြောင့် တိုင်းပေါ် ပြည်... ကျော်စော ထင်ရှားမယ့် အာဂယောက်ျား ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ထူးလည်း ကြာခပ်ရွာမှ လူကြီးသူမတို့သည် တဘောင်၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုကြကုန်၏။

အထက်ဖော်ပြပါ တဘောင်ပေါ်ပြီး များမကြာမီ အချိန်၌ပင် အသည်ဝန်ကြီး မဟာကျော်ထင်နှင့် မောင်နှမ တော်စပ်သူ ကြာခပ်ရွာနေ မင်းလှသည် တစ်ညသ၌ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ကို မြင်မက်ခဲ့ပြန်၏။ အိပ်မက်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

အသက်အားဖြင့် (၃၀) ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိ၍ ရုပ်ရည်ရှုပကာ သည်း လှပချောမောသော ပိတ်ဖြူစင်ကြယ် စလွယ်ကိုးဆင့် ဆင်မြန်း ထားသည့် ပုဏ္ဏားတစ်ဦးသည် လက်၌လည်း သပြေညွန့်၊ မြေစာညွန့်၊ ရွှေသင်းတို့ကို ကိုင်ဆောင်လျက် မမင်းလှအား...

“ကျွန်ုပ်ကို နေခွင့်ပြုပါ”

“ခွင့်တောင်းလေ၏။ မမင်းလှကလည်း...”

“အမောင်ပုဏ္ဏားဆရာ၊အဖော်မပါ တစ်ယောက်တည်း ရောက် လာပေတယ်။ဘယ်မြို့ ဘယ်ရွာကပါလဲ၊ ဘယ်လိုကိစ္စနဲ့ ရောက် လာပါသလဲ”

“ပြန်ပြီး မေးလိုက်မိလေ၏။

ထိုအခါ လှပချောမောသော ပုဏ္ဏားကလေးက မမင်းလှအား ဤသို့ ပြောလေ၏။

“ကျွန်ုပ်သည် မဇ္ဈိမဒေသ၊ မောရိယတိုင်းက ဖြစ်ပါတယ်။ လေး မျိုး လေးစားသော ပုဏ္ဏားမျိုးထဲမှာ ကျွန်ုပ်ဟာ ဗြဟ္မဏမျိုးက ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဗြဟ္မဏ ပုရောဟိတ်၊ ရာဇပုရောဟိတ် ရယ်လို့ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိတဲ့ ပုရောဟိတ်ထဲမှာ မင်းတိုင်ပင် ပုရောဟိတ်မျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အနွယ်ကား ဒွိဟပယ် ဖြတ်မဆိုတတ်တဲ့ မျိုးဇာတ်အားဖြင့် ကောဏ္ဍည အမျိုးအနွယ် ပါ။ ကျွန်ုပ် လာရင်းအကြောင်းကတော့ သင်တို့ရဲ့ ဦးစွန်းကျွန်း ကျွန်း တကာတို့ရဲ့ ခွန်ဆက်ဖြစ်တော်မူတဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ထာ ကျွန်ုပ် အသက် (၁၉) နှစ် ရောက်တဲ့အခါမှာ ရာထူးဌာနန္တ ပေးသနား မြှောက်စားတော်မူမယ်လို့ သိရတဲ့အတွက် လာခဲ့ တာပါပဲ”

မမင်းလှသည် ပုဏ္ဏားကလေး၏ စကားကို နားထောင်ပြီး နောက်...

“ယခုအခါမှာ ပုဏ္ဏားတော်လေးဟာ အသက်ဘယ်လောက် ရှိပါပြီလဲ”

ဟု ပြန်၍မေးလိုက်ရာ မောရိယတိုင်းမှ လာသည်ဆိုသော စလွယ်ကိုး ဆင့်တင် ပုဏ္ဏားတော်ကလေးက...

၁၂ မင်းသိင်္ခ

“ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို မေးတာလား၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အသက်ဟာ ပလ္လင်ရဲ့ အရှင်သခင်ကို ဖွားတော်မူတဲ့နေ့ကစပြီး ရေတွက်ရင် ပလ္လင်ပေါ်ထွက်တဲ့နေ့အထိ ရှိပါပြီ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

ထိုပုဏ္ဏားတော်ကလေး၏ အဖြေစကားမှာ ပလ္လင်၏ အရှင်သခင် ဖြစ်တော်မူသော ဘုရားအလောင်း ဖွားမြင်တော်မူသည့်အချိန်မှစ၍ အပရာဇိတ်ပလ္လင် ပေါ်ပေါက်သည့်အချိန်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအခါ၌ မမင်းလှကလည်း ပုဏ္ဏားတော်ကလေး၏ ပဟေဠိဆန်ဆန်စကားကို အဓိပ္ပာယ်ပေါက်သွားသည့်အားလျော်စွာ...

“ဪ... ပုဏ္ဏားတော်လေးရဲ့ အသက် (၃၅) နှစ်ကိုး၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး ပုဏ္ဏားတော်လေးရယ်၊ ဒီကိုမလာခင် (၃၅) နှစ်လုံးလုံး ဘယ်အရပ်ကိုသွားပြီး ဘာတွေများ လုပ်နေပါသလဲ”

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်မိလေ၏။

ထိုအခါ၌ မောရိယတိုင်းသား ပုဏ္ဏားတော်ကလေးသည် မမင်းလှ မေးသည်ကို ဖြေဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ...

“အနာဂတေ ဇာနိဿာမိ”

“အနာဂတေ ဇာနိဿာမိ”

“အနာဂတေ ဇာနိဿာမိ”

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၃

ဟု သုံးကြိမ်သုံးခါ ကြွေးကြော်ရွတ်ဆိုပြီးလျှင် ၎င်း၏လက်တွင်းမှ ခရုသင်းဖြင့် မမင်းလှ၏ လက်ဖျာနံစောင်းကို ထိုး၍ဖွင့်ပြီးလျှင် မမင်းလှ၏ ဝမ်းဗိုက်တွင်းသို့ ဝင်လေတော့၏။

မမင်းလှလည်း အထက်ပါ အိပ်မက်ကို မြင်မက်သဖြင့် လန့်၍နိုးကာ ယောင်ရမ်း၍ အော်ဟစ်လေတော့၏။ ၎င်း၏ ယောက်ျားဖြစ်သူကိုရွှေ့ညှိလည်း...

“မမင်းလှ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးလေ၏။

မမင်းလှမှာမူ ကြောက်လန့်၍ ငိုကြွေးနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်သူအိမ်သားများလည်း နိုးကြရလေတော့၏။ အကျိုးအကြောင်း ဝိုင်းဝန်း မေးကြလေ၏။ မမင်းလှက ၎င်းမြင်မက်သော အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဆွေမျိုးမိဘများက...

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဒီအိပ်မက် သိပ်ဆန်းတယ်၊ ဒီအိပ်မက်မျိုးကို နိမိတ် ဖတ်ဖို့ဟာက ငါတို့အရာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ကို သွားရမယ်”

ဟု ဆိုကာ မမင်းလှအား ဆရာတော်ထံသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ဆရာတော်ထံရောက်လျှင် မမင်းလှ မြင်မက်သော အိပ်မက်ကို ဆရာတော်အား အပြည့်အစုံ လျှောက်ထားလေ၏။ ဆရာတော်လည်း သေချာစွာ ထောင်ပြီးနောက်...

“ဒီလိုရှိတယ် မမင်းလှရဲ့ လက်ယာနံရောင်ကို ခရုသင်းနဲ့ဖွင့်ပြီး
မဝင်ခင်မှာ ပုဏ္ဏားတော်လေး ကြွေးကြော်ရွတ်ဆိုတဲ့ သုံးခွန်း
သောစကားဟာ ‘အနာဂတေ ဇာနိဿာမိ’ ရယ်လို့ ဖြစ်တယ်။
အဲဒါကို အနက်ပေးရရင် ‘အနာဂတေ- အနာဂတ်ကာလ၌၊
ဇာနိဿာမိ- သိကြကုန်လတ္တံ့’ ရယ်လို့ ဖြစ်တယ်။ နောင်တွင်
ငါ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိရမယ်ဆိုတဲ့ သဘော
ပဲ၊ ဒီတော့ ထူးမြတ်တဲ့သန္ဓေသားကို ရမယ့်အတိတ်နိမိတ်မျိုးပဲ”

ဟု နိမိတ်ဖတ်ပေးခဲ့လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား မမင်းလှသည် အမှန်တကယ် ကိုယ်ဝန်ရရှိ
လေတော့၏။ ထိုသို့ ကိုယ်ဝန်ရရှိပြီး နေ့လစေ့မြောက်သော ကောဇာ
သက္ကရာဇ် ၁၁၂၄ ခု၊ နယုန် လပြည့်ကျော် (၁၀) ရက်၊ အင်္ဂါနေ့နံနက်
နောက်အချိန်၌ ထူးဆန်းသော သားရတနာ ဖွားမြင်လေတော့သည်။

ထိုကလေးအား အိပ်မက်နိမိတ် ဖတ်ပေးခဲ့သော ဆရာတော်က
ပင် မိခင်အား အိပ်မက်ဖြင့် လန့်၍နိုးစေခဲ့သည်ကို အကြောင်းပြု၍
‘မောင်နိုး’ ဟူ၍ပင် အမည်ပေးကပ်ပွန်း တပ်ခဲ့လေ၏။

၎င်းမောင်နိုးသည် အသက် (၁၄) နှစ်သားအရွယ်၌ ‘ဘုံသာတု
လွတ်’ ဆရာတော်ထံတွင် ကိုရင်ဝတ်လေ၏။ ကိုရင်ဘွဲ့မှာ ‘ဇာဂရော
ဘာသ’ ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ကိုရင်မဝတ်မီ၌ပင် သဒ္ဒါ၊ သင်္ဂြိုဟ် သင်ခဲ့ပြီးရုံမျှ
မက ဗေဒင်လက်ရှိကို ညက်ညက်ကြေအောင် သင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ကိုရင်ဘဝ
၌ (၃) နှစ် နေထိုင်ခဲ့ပြီးနောက် လူထွက်ပြီးလျှင် ၎င်း၏ ဘကြီးတော်စပ်သူ

အသည်ဝန်ကြီးက မောင်နိုးအား တရားရေးဌာနချုပ်ဝန်ကြီး သတိုးမဟာ
သီဟသူထံတွင် အပ်နှံခဲ့လေသည်။

၎င်းမောင်နိုးသည် စာစီစာကုံး၊ သတ်ပုံသတ်ညွှန်း၊ သတ်ထုံး
တို့ကို ကျွမ်းကျင်၏။ ဝါကျအရေးအဖွဲ့ကောင်း၏။ (စာရေးကောင်းသည်
ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်) ထို့ကြောင့် မောင်နိုးအား ကောဇာသက္ကရာဇ်
၁၁၄၃ ခုနှစ်တွင် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသော အမရပူရ ပထမမြို့
တည် နန်းတည် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးက ကောက်ယူတော်မူပြီးလျှင်
‘နေမျိုးလေခယျံချီ’ ဘွဲ့ကိုပေး၍ အမှာတော်ရေးရာထူး ခန့်လေတော့
သည်။ (မမင်းလှ၏ အိပ်မက်သည် အတိအကျ မှန်ကန်နေပြီ ဖြစ်၏။
အသက်ဆယ်ကိုးနှစ်အရွယ်၌ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မြှောက်စားခြင်းခံရမည်ဟု
မောရိယတိုင်းသား ပုဏ္ဏားတော်ကလေး၏ စကားအတိုင်း ဖြစ်နေလေ
သည်။)

၎င်းမောင်နိုးသည် အထက်၌ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း သတ်ပုံ သတ်
ထုံး နားလည်၍ စာရေးကောင်းသည်သာ မဟုတ်ပေ။ အတိတ်ကောက်
နိမိတ်ကောက်လည်း လွန်စွာမှပင် တော်လေ၏။

နောင်တွင် မင်းတရားကြီး ရှေ့မှောက်၌ ခစား၍ အတိတ်
နိမိတ်များ ကောက်ပေးရလေသည်။ ၎င်းကောက်သမျှသော အတိတ်
နိမိတ်တို့သည် မှန်သည်ချည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး
က ‘အယူတော်မင်္ဂလာ’ ဟူသော ဘွဲ့ကို ပေးသနား၍ ဆားတော်မူပြီးတော်
မူအပိုင်စား ပေးသနားတော်မူခဲ့လေသည်။

၁၆ မင်းသိင်္ခ

ထို့ကြောင့် လက္ခဏာပညာ၌ ဝါသနာပါကုန်သော သူတို့အား
စေတနာအတိုင်း အကြံပေးလိုသည်မှာ အတိတ်၊ နိမိတ် စသည်တို့ကို
အလေ့အကျင့်ပြု၍ ကောက်ကြည့်ရပေမည်။ ထိုသို့ ကောက်ကြည့်ရာ၌
မှန်သည့်အခါလည်း မှန်ပေမည်။ မမှန်သည့်အခါလည်း မှန်ပေမည်။
စိတ်မပျက်စေလိုပါ။ စွဲစွဲမြဲမြဲ လေ့ကျင့်သွားပါက တဖြည်းဖြည်း မှန်၍
လာသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

(အယူတော်မင်္ဂလာ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် ၎င်းကောက်ယူခဲ့သော
အတိတ်၊ တတောင်များအကြောင်း အသေးစိတ် သိလိုပါလျှင် 'ကဝိသာရ
မဇ္ဈိမာကျမ်း' ခေါ် အယူတော် မင်္ဂလာလျှောက်ထုံးစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုစေ
လိုပါသည်။)

❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖

သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မဿကာ

မင်းသိင်္ခ

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

အမှတ် (၁၁၁) ၃၃ လမ်း(လယ်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ် ရန်ကုန်၊
ဖုန်း - ၀၁ - ၂၅၃၅၁၇

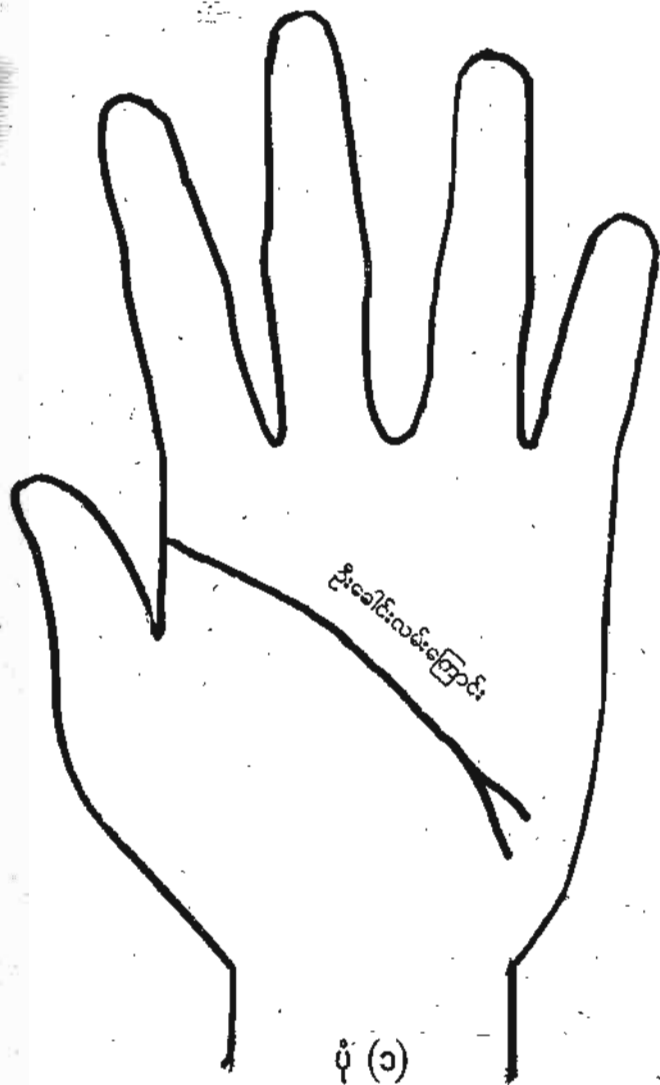
မင်းမင်း
ကုန်းမေမေနှင့်
လက်ထပ်ခဲ့

ဂဏန်းပေဒင် နှင့် လက္ခဏာပညာ

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ရွှေတိဂုံဘုရား၏ တနင်္ဂနွေထောင့်၌ ထိုင်လျက် ချိန်းဆိုထားသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးကိုစောင့်ရင်း လက္ခဏာ တောပေးရန် အကြွေးကျန်လျက်ရှိသော လက္ခဏာပုံစံများကို ကြည့်ရှုနေမိလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုနေရင်း ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်မှ...
 “မေယောမဟာကပ္ပိ” ဟူသည့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အဓိပ္ပာယ် မှားမလည်သော မန္တ နိတစ်ခုကို ရွတ်ဆိုနေမိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ် အနီးသို့ ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါက မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဖိုးသူ တော်ကြီးတစ်ဦးသည် ရောက်လာလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၂၁

“ဘယ်လိုလဲ စာရေးဆရာ၊ လက္ခဏာပညာတွေ လေ့လာနေ တုန်းပဲလား”
 ဟု မေးလိုက်လေ၏။
 ကျွန်ုပ်လည်း လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...
 “ဟာ... ဦးသူတော်ကြီးပါလား”
 ဟု အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်လိုက်မိလေသည်။
 ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း ကျွန်ုပ်၏ အနီး၌ထိုင်ကာ...
 “လေ့လာရမှာပေါ့ စာရေးဆရာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ် ပြောချင် တာကတော့ လေ့လာပုံ လေ့လာနည်း လိုတယ်”
 ဟု ပြောလေတော့၏။
 “လေ့လာပုံ လေ့လာနည်းလေး ပြောစမ်းပါဦး ဦးသူတော်ရဲ့”
 ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက ဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူမီးညှိ၍...
 “ဥပမာ ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ဟောတော့မယ်ဆိုရင် လက္ခဏာရှင်ရဲ့ ဘန္ဓုရေခ (ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်း) ဟာ ရှည်ပြီး နှစ်ခွဖြစ်နေခြင်း မို့မို့ ကိုလည်း ကြည့်ရမယ်၊ လက်ချောင်းတွေဟာ လက်ဝါးလောက် နီးနီး ဒါမှမဟုတ် လက်ဝါးထက် ရှည်နေခြင်း မို့မို့ ဝဏ္ဏ လေ့လာရမယ်”
 ဟု ပြောပြလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၂၃

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်က... .

“ဟုတ်ပါမလားဗျာ၊ တချို့ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေဟာ ဦးသူတော်ကြီးပြောတဲ့ အမှတ်အသားမျိုးတွေ မပါ၊ပါလား”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ ဦးသူတော်ကြီးက... .

“လက္ခဏာကျမ်းတွေက ဆိုထားတာကို ပြောတာ၊ ဥပမာ ပြောရရင် မီးရထားစီးရင် ရထားလက်မှတ် ပါရမယ်၊ ဒါက ထုံးစံ၊ ဒါပေမဲ့ မီးရထားလက်မှတ် မပါဘဲ မီးရထားစီးတဲ့လူ မရှိဘူးလား၊ ရှိတာပေါ့ ကိုယ့်လူရာ၊ ဒါပေမဲ့ လက်မှတ်စစ်လာရင်တော့ အဲဒီသူ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုပဲ သူဌေးဖြစ်မယ့်လူမှာ ဖြစ်လောက်တဲ့ အမှတ်အသားတွေ ပါရမယ်၊ အဲဒီအမှတ်အသားတွေ မပါဘဲ သူဌေးဖြစ်နေတဲ့လူတွေ မရှိဘူးလား၊ ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ သူဌေးဖြစ်ဖို့တော့ ခက်တယ်၊ ခေတ်ပျက်တဲ့အခါမှာ အဲဒီလိုသူဌေးကြီးတွေ အများကြီး ပေါ်ခဲ့တာပေါ့”

ဟု ပြောရင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ‘ရဲ’ခနဲ နေအောင် ဖွာလိုက်လေ၏။

“ဦးသူတော်ကြီး ပြောသလိုဆိုရင် ရုပ်ရှင်မင်းသားဖြစ်ဖို့ ဘန္တရေခလို့ ခေါ်တဲ့ ဉာဏ်လမ်းကြောင်းဟာ အဖူးမှာ ခွနေရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ဟာ အရေးကြီးတယ်ပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက... .

“ဟုတ်တယ် ကိုယ့်လူ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဘန္ဓရေခကြီးဟာ အခွန်ခွန်
ဖြစ်နေရင် လိမ်လည်ခြင်းကို ဝါသနာပါ တယ်လို့ ဆိုပြန်တယ်၊
သို့မဟုတ် အတုလုပ်ခြင်းကို ဝါသနာပါလို့ ဆိုပြန်တယ်”

ဟု ပြောပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဟာဗျာ ဦးသူတော်ကြီးကလဲ စောစောကတော့ ဘန္ဓရေခ
လမ်းကြောင်း နှစ်ခွဲဖြစ်ရင် ရုပ်ရှင်မင်းသား ဖြစ်နိုင်တယ်ဆို၊
အခုတစ်ခါကျတော့ ဒီဘန္ဓရေခကြီးကပဲ လိမ်တတ်သူ၊ အတု
ပြုလုပ်တတ်သူလို့ အဓိပ္ပာယ်ရနေပြန်ပြီတဲ့၊ ဘယ်လို နားလည်
ရမလဲ”

ဟု စောဒက တက်လိုက်မိလေ၏။

“ဘယ်လိုမှ နားမလည်နဲ့ အတုတူပါ၊ ဒါက ရွေးကျွမ်းအတိုင်း
ပြောပြနေတာ၊ သူတို့တွေဟာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့
ဆိုသလို အတုလုပ်နေရတာပဲ မဟုတ်လား၊ စစ်ဗိုလ် မဟုတ်ဘဲ
စစ်ဗိုလ်လို့ ပြောရတယ်၊ စစ်ဗိုလ်လို့ ဝတ်ပြရတယ်၊ ဘုရင်
မဟုတ်ဘဲ ဘုရင်လို့ ပြောရတယ်၊ ဘုရင်လို့ ဝတ်ပြရတယ်၊
ကဲ... ရှင်းပြီလား”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက အားရပါးရ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဦးသူတော်ကြီးက တော်တော် စကားတတ်တာပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြုံး၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ လက္ခဏာစာအုပ်တွေ ထွက်သမျှ လျှောက်ပြီး
ဖတ်နေလို့တော့ လက္ခဏာပညာတတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ မြစ်ကို

အလျားလိုက် ကူးသလို ဖြစ်နေမယ်၊ နည်းနည်းဖတ်ပြီး လူတွေ
ရဲ့ လက်ဝါးကို များများကြည့်ပေးရမယ်၊ ဟောကြည့်ရမယ်”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောပြန်လေ၏။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုစာအုပ်တွေ ဖတ်ရမလဲ ဦးသူတော်”

ဟု မေးလိုက်လေရာ ဦးသူတော်ကြီးက...

“ကမ္ဘာကျော် လက္ခဏာဆရာကြီး ကိုင်ရုံရဲ့ လက္ခဏာစာအုပ်နဲ့
သူရဲ့ ဂဏန်းဗေဒင် စာအုပ်လောက်ကို ကြေကြေညက်ညက်
ကလေးဖြစ်အောင် လုပ်ထားရင် မှန်အောင် ဟောနိုင်ပါပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဒါနဲ့ ဦးသူတော်ကြီးပဲ ကျုပ်ကို အပြစ်တင်ခဲ့တာပဲ၊ ကိုင်ရုံ
လက္ခဏာစာအုပ် ဖတ်ရုံလောက်နဲ့ဆိုဗျ၊ ဦးသူတော်ကြီး မမှတ်
မိတော့ဘူးလား၊ သန်လျင် ကျိုက်ခေါက်ဘုရားပေါ်မှာ ပြောခဲ့
တာလေ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ဖိုးသူတော်ကြီးသည်
ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပြီးနောက် အောက်မီအတိုင်း ပြောလေ
တော့၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... အဲဒီလို ပြောခဲ့တယ် ဆိုတာ
လည်း မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်လူက ဘာ ဗဟုသုတမှ
မရှိဘဲ ကိုင်ရုံစာအုပ်ကြီး တကိုင်ကိုင် လုပ်နေတာကိုး တိုင်ခိုခဲ့
လက္ခဏာကျမ်းက အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်ရင် သပ်ဘဲသပ်
သိပ်ပြီး အသေးစိတ် မပါဘူးလို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ်တော်

ကြည့်တော့မှ တကယ်နက်တဲ့ကျမ်း ကိုယ့်လူ၊ လက္ခဏာပညာရဲ့ တကယ့်လျှို့ဝှက်ချက်က အဲဒီမှာ ပါတာ။

“အခုနေအခါမှာ ကိုယ့်လူ ဖတ်ဖို့ သင့်တော်ပြီ”

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် စကားကိုရပ်၍ ထားလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဖတ်ဖို့ သိပ်သင့်တော်တဲ့ဟာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီ ဂဏန်းဗေဒင် စာအုပ်တွေက အများကြီးပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ ကိုင်ရုံရဲ့ ဂဏန်းဗေဒင်ကိုပဲ ကြိုက်တယ်ကွ၊ သူ့အထဲမှာမှ တကယ်နက် တဲ့ဟာတွေ ပါတာကွ၊ ကိုင်ရုံကိုယ်တိုင်က တစ်ဂဏန်းသမားကွ၊ သူ့ရဲ့ တစ်ဂဏန်း အဟောကို ဖတ်ကြည့်ပါလား၊ တစ်ဂဏန်း သမားသည် တည်ထောင်ဖန်တီးသူ၊ အသစ်ထွင်သူ၊ ထင်ရှား သူ၊ အလုပ်ဟူသမျှကို နောက်ဆုတ်ခြင်းမရှိ၊ ဇွဲသန်သန်နှင့် လုပ်တတ်သူ၊ ကြီးမြင့်လှသောစိတ် ထက်သန်သူ၊ မာနကြီး၍ ချုပ်ချယ်ခြင်းကို မှန်းတီးသူလို့ ရေးထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်ကိုက်ညီသလဲ၊ ဆရာကြီးကိုင်ရုံ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖတ် ကြည့်တော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ တွေ့ရတယ်၊ လက္ခဏာ ဟော စားမယ်ဆိုရင် တခြားဟာတွေကိုလည်း လေ့လာပါ၊ ကိုင်ရုံရဲ့ လက္ခဏာစာအုပ်နဲ့ ဂဏန်းဗေဒင်ကိုတော့ လုံးဝလက်လွှတ်လို့ မဖြစ်ဘူး”

ဟု ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး မီးတရဲရဲဖြင့် ပြောလေတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ် နှစ်ဂဏန်းအကြောင်း သုံးဂဏန်းအကြောင်း မှစ၍ ကိုးဂဏန်းထိအောင် အဓိပ္ပာယ်များကို ဖိုးသူတော်ကြီးအား ရှင်း ခိုင်းလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း ကျွန်ုပ် ရှင်းခိုင်းသည်ကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှင်းပြလေ၏။ တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်သည် မင်နက်ဖြင့် နှိပ်ထား သော လက်ပုံစံများကို ဟောခိုင်းပြန်၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လက်ပုံစံ တစ်ချပ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးလျှင် သေချာစွာ ကြည့်၍...

“ဟောဒီလူဟာ ဗဟုသုတလည်း ရှိတယ်၊ ပညာအမျိုးမျိုးလည်း တတ်တယ်၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမလည်း များတယ်၊ သေတဲ့အခါ မှာ ဗြဟ္မာ့ဘုံတောင် ရောက်ဦးမယ့်လူ”

ဟု ဟောပြောလေ၏။

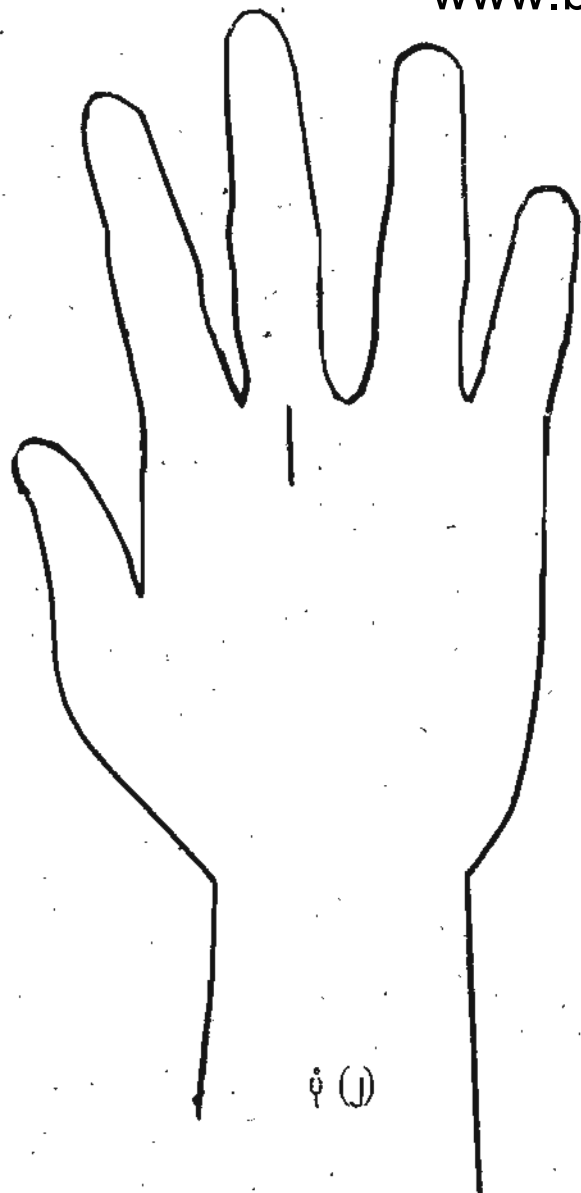
ကျွန်ုပ်...

“ဘာကိုကြည့်ပြီး ပြောတာလဲ ဦးသူတော်ကြီးရဲ့”

ဟု မေးရာ ယင်းက...

“ညာဘက် လက်ခလယ်အောက်က ဟောဒီ ထူထူထပ်ထပ် ထင်ထင် အစင်းကလေးကို ကြည့်ပြောတာ”

ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

ပုံ (၁)

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ်

တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်က...

“ဟောဒီ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက္ခဏာကို ပြောပါဦး”
ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ထိုလက္ခဏာပုံကို ကောက်ယူ
လျှင် သေချာစွာကြည့်၍...

“မဟုတ်မှလွဲရော ဟောဒီမိန်းမက မင်းကတော်ထဲကပဲ
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လက်ခလယ်ရဲ့ အရင်းဘက်မှာ လခြေ
ပုံသဏ္ဌာန်လေး ပါတယ်၊ ‘ဟရ’ လို့ ခေါ်တယ်”
ဟု-ဟောပြန်လေ၏။

ပုံ (၂)

လာက်ဖိုးမွေစာလ

၃၀ မင်းသိင်္ခ

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဖိုးသူတော်ကြီး မှန်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ကိုယ့်လူက ကျုပ်ကို ပညာစမ်းနေတာလား”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ပညာစမ်းတာ မဟုတ်ဘူး ဦးသူတော်ကြီးရယ်၊ ဟောဒီ
လက္ခဏာကိုတော့ ဟောပါဦး၊ မင်းနဲ့ နှိပ်ထားတဲ့ပုံတော့ မပါဘူး။
လက်ဝါးကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး ကူးရေးထားတာတော့
ပါတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြော၍ ကူးရေးထားသော လက္ခဏာတစ်ခုကို ဖိုးသူတော်
ကြီးအား ပြလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက ထိုလက်ဝါးပုံကို ကြည့်၍...

“မဟုတ်မှလွဲရော ကိုယ့်လူ ရေးထားတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဟောဒီ
လက္ခဏာရှင်ဟာ ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်”

ဟု စတင် ဟောလိုက်လေ၏။

“မလွဲဘူး ဦးသူတော်ရေ အဲဒါ ရုပ်ရှင်မင်းသား လက္ခဏာကို
ရေးဆွဲထားတာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“တစ်မူထူးခြားတဲ့ လူပဲ”

ဟု ဦးသူတော်ကြီးက ပြောပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးသူတော်ကြီး၊ တစ်မူထူးခြားတဲ့ လူပါပဲ၊
ကျွန်တော် သိပ်ကိုးကားတာကျတဲ့ မင်းသားပါပဲ၊ ကျွန်တော်

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၃၁

ဘာသာ ဟောထားတာလည်း ရှိပါတယ်၊ ဦးသူတော်ကြီးလည်း
ကျပြီး ဟောပေးစမ်းပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ...

ဦးသူတော်ကြီးသည်...

“သူ့ရဲ့ လက်ဝါးပုံနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး၊ သူ့ရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်
ပေးစမ်းပါဦး”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မွေးသက္ကရာဇ် အံ့ပြည်အစုံကို ပေးလိုက်
လေ၏။

ထိုအခါ ဦးသူတော်ကြီးသည် ပြည်တော်ချစ် ရုပ်ရှင်မင်းသား
တစ်ဦး၏ အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ကို ဟောဆိုရန်အတွက် ထိုရုပ်ရှင်
မင်းသား၏ လက်ဝါးပုံနှင့် မွေးသက္ကရာဇ် ဂဏန်းတို့ကို သေချာစွာ
ကြည့်နေလေတော့၏။

သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မဿကာ

၁၆-၁၆

CLUB OF
WOMEN

လူနှစ်ယောက် နှင့် ကတ္တဝါတစ်ကောင်

ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ စစ်မြေပြင်၌ အမှုထမ်းခဲ့ပြီး နောက် နှစ်သက်စေ့သောအခါတွင် စစ်တပ်မှ အပြီးပိုင် နုတ်ထွက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ 'ပြဇာတ်ဆရာ' လုပ်ရန် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ရပ်ရွာသို့ပြန်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ရန်ကုန် မြို့၌သာလျှင် တစ်လည်လည်နှင့် ပြဇာတ်ဆရာအလုပ်ကို ရှာဖွေနေခဲ့လေ၏။ ကာဠေးရုံ၊ ဝင်းဝင်းရုံ စသောပြဇာတ်ရုံများသို့လည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သွားရောက်၍ ပြဇာတ်ထောင်သူများနှင့် တွေ့ဆုံကာ

ကျွန်ုပ် ရေးသားသော မနုစာရီ၊ ပုဂံသားမောင်ဘမော်၊ ဗုဒ္ဓကူးသကွန်း စသော ပြဇာတ် ဇာတ်ညွှန်းများကို သုံးလိုသုံးငြား ပြသခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင် ပြဇာတ်ထောင်သူများက ကျွန်ုပ်၏ ဇာတ်ညွှန်းများကို ဖတ်ရှုကာ...

“ခင်ဗျား ဇာတ်ညွှန်းတွေက မဆိုးပါဘူး၊ သုံးမယ်ဆိုရင် သုံးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ခင်ဗျားက နာမည် မရှိသေးဘူးဗျ၊ ဒါကြောင့် မသုံးရဲသေးဘူး”

ဟု ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ ဇာတ်ညွှန်းများကို ငြင်းဆန်ခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စစ်တပ်တွင် အတူတကွ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသော မောင်ပေတူး၏ နေအိမ်၌ ကပ်ရပ်နေထိုင်ကာ ကျွန်ုပ် ရရှိသော စစ်တပ်မှ ပင်စင် လစာလေးဖြင့် ချို့ငဲ့စွာ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

မောင်ပေတူးသည် ကျွန်ုပ်အား ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံထားသော်လည်း မျောက်နွဲ့အောင် ဆော့ကြကုန်သော ၎င်း၏ ကလေးများကြောင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ ပြဇာတ် ဇာတ်ညွှန်းများ ရေးသားရန် များစွာ အခက်အခဲ ဖြစ်ရလေ၏။ မောင်ပေတူး၏ ကလေးများသည် ကျွန်ုပ် ရေးသားပြီး ပြဇာတ် ဇာတ်ညွှန်း စာရွက်များကို ယူကာ လေယာဉ်ပျံ လုပ်သူက လုပ်၏။ သင်္ဘောလုပ်သူက လုပ်၍ ရေအိုင်၌ မျှောသူက မျှော်၏။

မောင်ပေတူး၏ မိန်းမဖြစ်သူ မကြူကြူကလည်း မောင်ပေတူးနှင့် တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်ကျ မှန်မှန် ရန်ဖြစ်၍ သုံးကြိမ်ကျ ကြုံကြုံ အောင် ငိုကြွေး၏။ လေးကြိမ်ကျ ကလေးများကို ရိုက်၏။ ခြောက်ကြိမ်ကျ

www.burmeseclassic.com

အိမ်မှာ လူပို လူလျှံရှိတာ နေရထိုင်ရ မလွတ်လပ်ဘူးဟူ၍ မြည်တွန်၏။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ချစ်လှစွာသော မောင်ပေတူးကို စွန့်ခွာ၍ ကျွန်ုပ်
၏ နေရေး ထိုင်ရေးအတွက် ရှာဖွေရလေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် မလွှဲကုန်း ရပ်ကွက်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်
၏အသိ စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးအား စုံစမ်းပြီးနောက် လုံးဝ နီးစပ်ခြင်း မရှိ
သဖြင့် မအူကုန်း လမ်းကျယ်ထိပ်ရှိ ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် စိတ်
ပျက် လက်ပျက် ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည် သောက်လျက်နေ၏။ ထိုအချိန်
၌ တစ်စုံတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို နောက်မှနေ၍ ပုတ်လိုက်ပြီ
လျှင်...

“ဗျို ကိုအောင်ထွန်း”

ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်ရာ မြင်းလောင်းခြင်း လွန်စွာ ဝါသနာ
ပါသော ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ကိုလှဖေဖြစ်ကြောင်း သိရလေတော့၏။

“ဟာ... ကိုလှဖေ၊ လာဗျာ လက်ဖက်ရည် သောက်ရအောင်”

ဟု ကျွန်ုပ်က မိတ်ခေါ်လိုက်ရာ ကိုလှဖေသည် ကုလားထိုင်အလွတ်
တစ်လုံး၌ ဝင်၍ ထိုင်လေ၏။

“ခင်ဗျားကလည်း မတွေ့ရတာ အတော်ကြာမနေပဲ”

ဟု ကိုလှဖေက ပြောလေ၏။

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာပါ”

ဟု ပြောရာ ၎င်းကိုလှဖေက ရယ်လေ၏။

ထို့နောက် ...

“ဘယ်နေရာကနေ ဘယ်လို မအူကုန်းလမ်းကျယ် ရောက်လာ
ရတာလဲ ကိုအောင်ထွန်း”

ဟု ကျွန်ုပ်အား မေးလေ၏။

“ဒီလိုဗျာ၊ လောလောဆယ်မှာ နေရေး ထိုင်ရေးလေး အခက်
အခဲ ရှိလေတော့ တပ်ထဲမှာ အတူတွဲခဲ့ဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်း
စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ကို လာပြီး ရှာတာပဲ။ အဲဒါ အခု မအူကုန်း
ရပ်ကွက်ထဲမှာ နေတယ်ဆိုလို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို နှံ့နေတာပါပဲ
ဗျာ။ ရှာလိုက်ရတာ မတွေ့ပါဘူး။ အဲဒါနဲ့ စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့
ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း အကြံထုတ်နေတာဗျာ။
လောလောဆယ် ကျုပ်ရဲ့ အခက်အခဲကတော့ နေဖို့ အိမ်မရှိ
တဲ့ ဒုက္ခပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဘိန်းစားများ သောက်သော စီးကရက်ကို
သတ္တုဘူးစုတ်ကလေးအတွင်းမှထုတ်၍ ဟန်ပါပါ သောက်ပြီးလျှင် တစ်စုံ
တစ်ခုကို မိနစ်အတော်ကြာသည်အထိ စဉ်းစားပြီးနောက် ...

“နေဖို့အိမ် မရှိဘူး ဆိုတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ လောလောဆယ်တော
အလုပ်ရှိရဲ့လား၊ ဝိုင်းတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့နော်၊ ကျုပ်က ရင်းရင်း
နှီးနှီး မေးတာပါ”

ဟု ဆိုလေ၏။

၃၈ မင်းသိင်္ခ

“အလုပ်ကတော့ ပြဇာတ်ဆရာ လုပ်မလို့ ပြဇာတ်တွေပဲ ရေး
နေရတာပဲ၊ လောလောဆယ်တော့ ငွေမဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့
စစ်တပ်က ‘ပင်စင်’ ကလေးတော့ ရတယ်လေဗျာ”

ဟဲ့ ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ၎င်းကိုလှဖေက . . .

“ဒီလိုဆို နေရာကျတာပဲဗျို့၊ ခင်ဗျားအတွက် နေဖို့အိမ်လည်း
ရမယ်၊ လောလောဆယ် အလုပ်တစ်ခုလည်း ရမယ်၊ အမှန်က
တော့ ခင်ဗျား ကြိုးစားနေတဲ့ ပြဇာတ်ဆရာအလုပ် ဆိုတာက
ရွှေဖြစ် ငွေဖြစ် ထိုးနေတဲ့ အင်္ဂါရတ်သမားလိုပါပဲဗျာ”

ဟဲ့ ကိုလှဖေက ပြောလေ၏။

“နေဖို့လည်း ရမယ်၊ လောလောဆယ် ဝင်ငွေရမယ့်အလုပ်
ရမယ် ဆိုတာကတော့ ဝမ်းသာစရာပါပဲ၊ ဘယ်လို အလုပ်မျိုးပါ
လဲဗျ၊ မသိရဘူးလား”

ဟဲ့ ကျွန်ုပ်က မေးမြန်းမိလေ၏။

“ဒီလိုဗျ၊ ကျုပ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူက လူ
တစ်ယောက် လိုချင်နေတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်၊ မြန်မာလိုရော
အင်္ဂလိပ်လိုပါ ကျကျနနတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရရင် လခ
ကောင်းကောင်း ပေးမယ်လို့ ပြောဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်
ထောင်မရှိတဲ့ ယောက်ျား ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့အချက်လည်း ပါ
တယ်ဗျ၊ သူနဲ့ တစ်ခါတည်းခေါ်ထားမယ့် သဘောပဲ”

ဟဲ့ ကိုလှဖေက ပြောပြန်၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၃၉

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြော
စမ်းပါဦး”

ဟဲ့ ကျွန်ုပ် မေးရာ ကိုလှဖေက . . .

“ကျုပ် ထင်တာကတော့ စာတွေ ကူးရမယ်နဲ့ တူတယ်ဗျ၊ ဒီလူ
မှက ဟောင်းမြင်း စုတ်ပြနေတဲ့ စာအုပ်တွေ၊ ပေပုရပိုက်တွေ
အများကြီး ရှိတယ်ဗျ၊ အဲဒါတွေကို ကူးပေးရမယ်နဲ့ တူပါရဲ့ဗျာ”

ဟဲ့ ပြောလေ၏။

“ဒီလိုဆိုလည်း ဘာခက်သလဲဗျ၊ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေဆီမှာ
အလုပ်လုပ်လိုက်ရုံပေါ့၊ နေဖို့လည်း ရမယ်၊ လခလည်း ရမယ်
ဆိုတော့ ကျုပ်အဖို့တော့ ဟန်ကျတာပဲ”

ဟဲ့ ကျွန်ုပ်က ပြောလေ၏။

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဆိုတဲ့စကား
ဟာ ခင်ဗျားအတွက် သက်သက်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့စကား ဖြစ်နေ
ပြီ၊ အားတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျား ရေးချင်တဲ့ ပြဇာတ်တွေကိုရေးပေါ့”

ဟဲ့ ကိုလှဖေက ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိ၍ ကိုလှဖေ၏ မိတ်ဆွေထံ
တွင် အလုပ်လုပ်သင့် မလုပ်သင့်ကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားပြီးနောက်
ကျွန်ုပ်က . . .

“ဒီလိုဆိုတော့ . . .”

ဟဲ့ စကားစလိုက်သည်။

၄၀ မင်းသိင်္ခ

“ဒီလိုဆိုတော့ ဘာခက်လဲဗျာ၊ ကျုပ် မိတ်ဆွေဆီမှာ ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်ရုံပေါ့”

ဟု ကိုလှဖေက သွက်လက်စွာ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေက ဘယ်လိုအလုပ် လုပ် ဟာလဲ၊ တော်တော်ကြာဗျာ မီးသွေးဖုတ်သမားနဲ့ ခဝါသည် အတူနေကြသလိုလည်း ဖြစ်နေဦးမယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ အိမ်ပွဲစား ကိုလှဖေသည် ရယ်မောနေ တော့၏။ ထိုသို့ ရယ်မောပြီးနောက်...

“သူနဲ့ သိတာကတော့ ကြာပါပြီဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူက ဘယ် အလုပ်မျိုး လုပ်တယ်ဆိုတာကတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူးဗျ၊ လူကတော့ လူဆန်းပဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိပါကယ်၊ မဟုတ်တာ လုပ်မယ့် လူမျိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ ကျုပ် ရဲရဲကြီး အာမခံ ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားဟာက အဆန်းပါလား၊ သူနဲ့ သိတာလည်း ကြာပြီ ဆိုသေးရဲ့၊ သူ ဘာလုပ်စားတယ် ဆိုတာတောင် ခင်ဗျား မသိ ဘူးဆိုတာက တစ်ဆိတ်ကလေး မလွန်ဘူးလားဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ် ပြောမိလေ၏။

“ကိုအောင်ထွန်း အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပဲ၊ ဖန်ခေါင်းတုံး နဲ့ ကျုပ် သိတာကတော့ ကြာပါပြီ”

“ဘာတဲ့ သူ့နာမည်က ဖန်ခေါင်းတုံးတဲ့ ဟုတ်လား”

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၄၁

“ဟုတ်တယ်၊ နာမည်ကလည်း ဖန်ခေါင်းတုံး၊ လူကလည်း ဖန် ခေါင်းတုံးပါပဲဗျာ၊ ဖန်ခေါင်းတုံးမှ ပြောင်နေတာပဲ၊ ဘယ်လို သဘောနဲ့ ဒီလောက်တောင် ခေါင်းတုံးကို ပြောင်အောင် ခိုတ် ထားမှန်း မသိပါဘူး၊ အဲ... အဲ ကျုပ်တို့က သူ့ကို ကိုကို ဖန် ခေါင်းတုံးလို့ ခေါ်ပေမယ့် တချို့လူတွေကတော့ ဆရာကြီးလို့ ရိုရိုသေသေ ခေါ်ကြတယ်ဗျ”

ဟု ကိုလှဖေက ပြောလေ၏။

“ဆန်းတော့ ဆန်းသားပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုလှဖေက...

“ဆန်းတာတော့ မပြောနဲ့ဗျို့၊ တာမွေသင်္ချိုင်း၊ ကြံတောသင်္ချိုင်း၊ ကင်းဘဲလ်လမ်းထိပ်က ကုလားသင်္ချိုင်း၊ ဗျိုင်းရေအိုးစင် တရုတ် သင်္ချိုင်း၊ ကန်တော်ကြီး တိရစ္ဆာန်ရုံနားက အင်္ဂလိပ်သင်္ချိုင်း၊ ကျိုက္ကဆံဘုရားနားက သင်္ချိုင်း၊ တောင်ညွန့်က တရုတ်သင်္ချိုင်း၊ သိမ်ဖြူလမ်းက ကုလားသင်္ချိုင်း၊ ငါးထပ်ကြီးဘုရား ခြေတော် ရင်းက ဘုရင်ဆွေဇော်မျိုးတော် သင်္ချိုင်း၊ အားလုံးပေါင်း ကိုး သင်္ချိုင်း ရှိတယ်၊ အဲဒီ သင်္ချိုင်းတွေမှာ အဓိဌာန်နဲ့ မန္တ န်တွေ ရွတ်ပြီး သင်္ချိုင်းတစ်ခုက သံတစ်ခုစီ ယူတာကိုတော့ ကျုပ် တွေဖူးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားလူက မှော်ရူးကြီးလားဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ...

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဟု ကိုလှဖေက ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကိုလှဖေကမင်...

“ထမင်းမစားဘဲ ရေချည်းပဲ သောက်နေတာလည်း တွေ့ဖူးတယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ ဟိုဘရူးစာလို့ ပြောတာပဲဗျာ။ ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့ကလေးတွေနဲ့ စာတွေ ရေးနေတာလည်း တွေ့ဖူးတယ်ဗျာ။ အဲ... ပြီးတော့ သိုင်းကစားနေတာလည်း တွေ့ဖူးတယ်။ တစ်ခါတလေ ပန်းပုထူနေတာလည်း တွေ့ဖူးတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း အဘိုးကြီးတွေနဲ့ သုံးပုံဖဲကစားနေတာ တွေ့ဖူးတယ်။ ကဲ... အဲဒါတွေ ထားလိုက်တော့ဗျာ။ ဆရာဖန်ခေါင်းတုံးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထူးတာလေးတစ်ခု ပြောပြရဦးမယ်။ တစ်ခါက ကျုပ်လည်း ညဘက်ကြီး ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ကုန်းကြောင်း လျှောက်ပြီးလာတာ သိမ်ဖြူလမ်းနားကျတော့ လမ်းဘေးမှာ အိပ်နေတဲ့ သူတောင်းစားတွေ တွေ့တာကိုး။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ကို လူများလူမလားလို့ ထင်ပြီး သူတောင်းစားအုပ်စုကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လားလား ဘာသားချော ဖန်ခေါင်းတုံးက အဲဒီလူအုပ်ထဲမှာဗျာ။ ကျုပ်က ကိုဖန်ခေါင်းတုံး ဘာလုပ်နေတာလဲ လှမ်းမေးတော့ သူတောင်းစား ဖြစ်စေတဲ့ အရေးကြောင်းကလေးတစ်ခု ရှာနေတာဗျာလို့ ပြန်ပြီး ပြောတယ်ဗျာ။ တစ်ခါကလည်း သိမ်ကြီးဈေးနားမှာ လူတစ်ယောက်ကို မော်တော်ကား ဝင်တိုက်လိုက်တာ ပွဲချင်းပြီး သေပါရောဗျာ။ လူတွေကလည်း အံ့နေတာပဲ။ ကြည့်နေလိုက်

တာ။ ကျုပ်ကလည်း လူအုပ်ထဲဝင်ပြီး ကြည့်မိတာပေါ့။ လူအုပ်ထဲလည်းရောက်ရော သေနေတဲ့လူဘေးမှာ ကိုဖန်ခေါင်းတုံးကို တွေ့တော့တာပဲဗျာ။ ကျုပ်က ကိုဖန်ခေါင်းတုံး ဘာလုပ်နေတာလဲ မေးတော့ သူက ကိုးဂဏန်းရဲ့ ဆိုးရွားပုံကလေး လေ့လာနေတာဗျာလို့ ပြန်ပြောတယ်ဗျာ”

ရှည်လျားစွာ ပြောလေ၏။

“ကဲဗျာ၊ ခင်ဗျားလူနဲ့ တွေ့ကြရအောင်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလျှင် ကိုလှဖေက ...

“ဒီလိုဆိုလည်း လာဗျာ။ ကိုဖန်ခေါင်းတုံးက ဗဟန်းက ဦးထော်ဆိုတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်အိမ်မှာ ခေတ္တနေတယ်ဗျာ”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်လေ၏။ များမကြာမီ၌ပင် ကျွန်ုပ်နှင့် အိမ်ပွဲစား ကိုလှဖေတို့သည် ဗဟန်းကြားတောရရှိ ဦးထော်ဆိုသူ၏ ဇရပ်နှင့် လွန်စွာတူလှသော နေအိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည့်အခါ၌ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကင်းမြီးကောက် ထောင်နေသော လူတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။

“ဗျာ၊ ကိုဖန်ခေါင်းတုံးကြီး”

ဟု ကိုလှဖေက ခေါ်လိုက်လေ၏။ ကင်းမြီးကောက် ထောင်နေသော ကိုဖန်ခေါင်းတုံးမှာ အရေးမျှပင် မစိုက်ပေ။ ဆက်လက်၍ ထောင်နေလေ၏။ အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ကျွန်ုပ်တို့ စောင့်နေရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်၌ ဤဖန်ခေါင်းတုံး ဆိုသူသည် လွန်စွာ ခွတီးခွကျနိုင်သူ ဖြစ်လေသည်တကားဟု အောက်မေ့မိလေတော့၏။ အချိန်အတော်ကြာသည့်

အခါ၌ ဖန်ခေါင်းတုံးသည် ကင်းမြီးကောက်ထောင်ရာမှ ထ၍ လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ရောက်လျှင်...

“ဆံပင်မဖြူအောင် လုပ်ရတယ် ကိုလှမေရေ”
ဟု လွန်စွာ ခွကျသောစကားကို ပြောလေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ဆံပင်တစ်မွေးမျှ မရှိသော ၎င်းအဖို့ ဆံပင်ဖြူသည် ဖြစ်စေ၊ နက်သည် ဖြစ်စေ အကြောင်းမထူးပေ။

“ဆံပင်မဖြူတော့ကော ခင်ဗျားမှာ ဆံပင်မှ မရှိဘဲဟာ”
ဟု ကိုလှမေက ပြောရာ ကိုဖန်ခေါင်းတုံးက သူ၏ မျက်ခုံးမွေးကို လက်ညှိုးပြလေ၏။ မျက်ခုံးမွေး မဖြူစေရန်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖန်ခေါင်းတုံး၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသော ခေါင်းတုံးများထဲတွင် ထိုသူကား အချောအလှဆုံး ခေါင်းတုံးဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ ရုပ်ရည်ရှုပ်ကား အားလုံးဖြင့် လှပချောမောသူပင်လျှင် ခေါင်းတုံး တုံးလိုက်ပါက လွန်စွာ ရုပ်ဆိုးသွားတတ်ကြပြီ ဖြစ်ပေ၏။

သို့ရာတွင် ဖန်ခေါင်းတုံးမှာမူကား ခေါင်းတုံးပြောင်နှင့်ပင်လျှင် လူချော လူလှ စာရင်းသို့ သွတ်သွင်းရမည်ကဲ့သို့ရှိရာ အများသူငါကဲ့သို့ ဆံပင်ရှိပါမူ ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့ပေ။

“ဟောဒီ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ကိုအောင်ထွန်းက ခင်ဗျားဆီမှာ အလုပ်လုပ်ချင်လို့ပါတဲ့ဗျာ”
ဟု ကိုလှမေက ပြောလိုက်ရာ ၎င်းဖန်ခေါင်းတုံးက ကျွန်ုပ်အား စိန်ဝယ်မည့် စိန်ပွဲစား စိန်ကို ကြည့်သကဲ့သို့ စေ့စပ်သေချာစွာ ကြည့်လေ၏။ ကျေနပ်လောက်အောင် ကြည့်ပြီးနောက်...

“ခင်ဗျား မြန်မာစာကို သေသေချာချာ တတ်ပါတယ်နော်”
ဟု မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က...

“ဟုတ်ကဲ့၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ တတ်ပါတယ်”
ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

“ခင်ဗျားကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးမယ်၊ ဥက္ကဆိုတဲ့ စာလုံးပေါင်းမှာ ကကြီးက အပေါ်ကလား၊ ခကွေးက အပေါ်ကလား”
ဟု မေးလိုက်လေရာ ကကြီးက အပေါ်ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။

“ကကြီးက ဘာဖြစ်လို့ အပေါ်က နေရတာလဲ”
ဟု ဖန်ခေါင်းတုံးက မေးမြန်း၏။

“ဇာဒါတော့ မသိပါဘူးဗျား၊ ဆီဖို့လည်း လိုမယ်တောင် မထင်ပါဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလျှင် ကိုဖန်ခေါင်းတုံးက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါးယမ်းလိုက်ပြီးနောက်...

“သိဖို့လိုတာပေါ့၊ မြန်မာစာမှာ စာဖိုနဲ့ စာရယ်လို့ ရှိတယ်၊ ဆင့်တဲ့ စာလုံးထွေကျရင် စာဖိုကို အပေါ်မှာ ထားရတယ်၊ မြန်မာတစ်ယောက်အဖို့ ဒီလောက်တော့ သိသင့်တယ်၊ ထားပါတော့ ခင်ဗျားဟာ မသိတာကို မသိဘူးလို့ ပြောင်ပြောင် ပြောတတ်တဲ့အတွက်တော့ ကျုပ် သဘောကျတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို အလုပ်ခန့်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။
ထို့နောက် ကိုလှမေဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ကဲ... ကိုလှဖေရေ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် နေဖို့ ထိုင်ဖို့ အိမ် တစ်လုံးကို ရှာပေတော့၊ လေကောင်း လေသန့် ရဖို့လိုတယ်၊ ခြံနဲ့ ဝင်းနဲ့ လိုတယ်၊ ရေ မီး အပြည့်အစုံ ပါဖို့လိုတယ်၊ အပိုင် မလိုချင်ဘူး၊ အိမ်လခ ဘယ်လောက်ပဲ ပေးရ ပေးရ ပေးမယ်၊ အဲဒါ အမြန်ဆုံး ရှာပေးပါ”

ဟု ပြောပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ပြန်၍...

“ကိုအောင်ထွန်းကို ကျုပ်ရဲ့ စာတွေကူးဖို့ အလုပ်ခန့်တာဆို တော့ ကျုပ်ရဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပဲ၊ အလုပ်သမားဆို တာ တပည့် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်ဆံမယ်၊ တပည့်တစ်ယောက်လို မဆက် ဆံနိုင်ဘူး၊ ထမင်းကိုတော့ ခင်ဗျားလည်း ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့ဆိုင် မှာ စားပါ၊ ကျုပ်ကတော့ သက်သတ်လွတ် စားလေ့ရှိတယ် ဆိုတော့ ချစ်တီးဆိုင်ကိုပဲ အားကိုးရမှာပဲ၊ အလုပ်မရှိသေးတဲ့ အခါမှာ ခင်ဗျား နေချင်သလို နေနိုင်ပါတယ်၊ အလုပ်ရှိတဲ့ အခါမှာ လုပ်ရုံပါပဲ၊ တပည့်တစ်ယောက်လို မဆက်ဆံတာကို ရော ကျေနပ်ရဲ့လား”

ဟု မေးပြန်လေ၏။

“ကျေနပ်ပါတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလျှင် ကိုဖန်ခေါင်းတုံးက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလေ၏။
ထို့နောက်...

“တော်တော်ကြာတော့ တပည့် ဖြစ်ပါရစေလို့ ခင်ဗျား ပြောမှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

အိမ်ပွဲစား ကိုလှဖေက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား ကျီကြွဆဲလမ်းပေါ် ရှိ အိမ်ကြီး တစ်အိမ်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးလျှင် အိမ်ရှင်ဆိုသူနှင့် တွေ့ပေးလေ၏။ ၎င်းအိမ်၏ နံပါတ်ကို ကြည့်ပြီးနောက် ကိုဖန်ခေါင်းတုံး ပြုံးလေ၏။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ပြုံးသည်ကို ကျွန်ုပ် နားမလည်ခဲ့ပါ။

ကိုဖန်ခေါင်းတုံးသည် ထိုနေ့၌ပင် အိမ်လခ သုံးလစာ ကြိုတင် ၍ ပေးချေပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့တွင် စတင်နေထိုင်ရန် သဘောတူ ခဲ့ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် သားရေသေတ္တာဟောင်းကလေး တစ်လုံး စစ်လွယ်အိတ်ကလေးတစ်လုံး စသည့် ကျွန်ုပ်ပိုင် ပစ္စည်းများကို သယ်ယူကာ ထိုအိမ်ကြီးဆီသို့ စတင်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့တွင် ကိုဖန်ခေါင်းတုံး ပေါ်မလာခဲ့ပါ။

ကျွန်ုပ် ပြောင်းရွှေ့ပြီး သုံးရက်မြောက်သောနေ့မှပင် ကိုဖန် ခေါင်းတုံးသည် အောက်ပါပစ္စည်းများနှင့်အတူ ပြောင်းရွှေ့လာလေ၏။

- ၁။ ဉာဏ်တော်အမြင့် တစ်တောင်ခန့်ရှိ ဘုရားဆင်းတုတော်ကြီး တစ်ဆူ။
- ၂။ ပေပုရပိုဒ်ဟောင်းများနှင့် ကျမ်းစာအုပ်ဟောင်းများ ပါရှိသော သေတ္တာကြီး နှစ်လုံး။
- ၃။ ကုလားများ နွားနို့ထည့်သော ကြေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် နွားနို့ ဘူး တစ်လုံး။
- ၄။ သပိတ်လုံးခန့်ရှိ ဖန်ဘောလုံးကြီး တစ်လုံး။
- ၅။ ရှမ်းမားကြီး တစ်လက်။

၄၈ မင်းသိင်္ခ

၆။ ကြိုးနှစ်ချောင်း တပ်ထိုးရသော တရုတ်တယောနှင့် ဘိုးတံ တစ်စုံ။

၇။ ကျားသစ်ရေ တစ်ချပ်။

၈။ ကတ္တဝါတစ်ကောင်။

၉။ အဝတ်အစားများ ထည့်ထားသော ရှမ်းလွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံး။
ကျွန်ုပ်သည် စတင်နှုတ်ဆက်ချင်သော်လည်း ၎င်း၏ စကား အရ နှုတ်မဆက်ဝံ့ဘဲ ရှိလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုအောင်ထွန်း၊ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေပြီ လား။”

ကျွန်ုပ်က ပြန်လည်ဖြေမည်အလုပ်တွင် ၎င်း၏ ပခုံးပေါ်မှ ကတ္တဝါကြီးက...

“ဘယ်လိုလဲ ကိုအောင်ထွန်း၊ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေပြီ လား။”

ဟု သူ၏ ဆရာလို သံယောင်လိုက်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြရသေးတော့၏။

“ကိုဖန်ခေါင်းတုံးရဲ့ အကောင်ကြီးက တယ်လည်း စကားတတ် ပါလား။”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ ကိုဖန်ခေါင်းတုံးက ပြန်၍ မပြောဘဲ ကတ္တဝါကြီး ကပင်...

“စကားတတ်ပါတယ်”

ဟု ဝီသစ္စာ ပြော၍ သူများ ရယ်သကဲ့သို့ တဟားဟားနှင့် ရယ်မောနေ တော့၏။

ဝိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၄၉

“ဒီကောင်ကြီးက အိမ်စောင့်ဖော်ရတယ်ဗျ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ မှာ ခန့်သူရှိရင်လည်း ရန်သူနဲ့ မိတ်ဆွေကို ခွဲခြားနိုင်တဲ့ အသိ ဉာဏ် သူမှာ ရှိတယ်ဗျ၊ ဒီကတ္တဝါမျိုးက ရှားတယ်၊ လက်မီးအား မျိုးလို့ ခေါ်တယ်၊ ဒီအမျိုးမှာပဲ အမွေးအတောင်က ရောင်စုံပါ တာ၊ များသောအားဖြင့် အဖြူရောင်သာ များကြတာဗျ၊ ခေါင်း ပေါ်က အမောက်ကလည်း သူလို ရောင်စုံမဟုတ်ဘူး၊ အဝါ ရောင်သက်သက်ပဲ၊ စိတ်ဆိုးရင် အဲဒီ အမောက်ကြီးက ထောင် လာတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီအကောင်ကြီးက ရောင်စုံ အမောက်နဲ့ ဆိုတော့ သူများ စိတ်ဆိုးလာရင် သိပ်ပြီးလှတာပဲဗျ”

ဟု ပြောသည့်အခါ၌ ၎င်းကတ္တဝါကြီးက...

“လှတယ်၊ လှတယ်”

ဟု အော်၍ နေလေ၏။

ထို့နေ့မှစ၍ လူနှစ်ယောက်နှင့် ကတ္တဝါတစ်ကောင်တို့သည် ကျိုက္ကမလမ်းပေါ်ရှိ ကျွန်းအိမ်မည်းကြီးတစ်လုံး၌ စတည်းချ နေထိုင်ခဲ့ လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အနီးအနားရှိ ထမင်းဆိုင်မှ ထမင်းချိုင့်များကို မှာယူစားသောက်၍ တစ်နေ့လုံးလိုလိုပင် ပြဇာတ် ပြညွှန်းများကို နေ့စဉ် နေလေ၏။ ကိုဖန်ခေါင်းတုံးမှာ ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမထမီ၌ပင် ကျယ်လောင် စွာ ဘုရားရှိခိုး၍ တစ်နာရီခန့် ကင်းမြီးကောက်ထောင်ကာ ၎င်းကိုယ် တိုင် ချက်ပြုတ်သော နို့ထမင်းတစ်ခွက်ကို သောက်ပြီးနောက် အိပ် ထွက်သွားလေ၏။

၅၀ မင်းသိင်္ခ

နေ့လယ်ပိုင်းလောက်တွင် အိမ်သို့ တစ်ခေါက် ပြန်လာပြီး နောက် သူ၏ လက်မီးတား ကတ္တဝါကြီးကို အစာကျွေးလေ၏။ ထို့နောက် ကောက်ကောက်ကွေးကွေးနိုင်လှသော စာများကို ရေးသားလေ၏။

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် တစ်လက်မလုံးခန့်ရှိသော သစ်သား တစ်ချောင်းကို စူးဆောက် တန်ဆာပလာ အပြည့်အစုံနှင့် အရုပ် တစ်ရုပ် ထွင်းထု လုပ်နေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ အရုပ်အခြည်ကို သာ ကြည့်၍နေလေ၏။

နှစ်ရက် သုံးရက်တိုင်အောင် ထူးခြားမှု မရှိသေးသော်လည်း လေးရက်မြောက်သော နေ့၌မူ ကိုဖန်ခေါင်းတုံး၏ ဧည့်သည်များသည် အလျှိုလျှို ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

အဝတ်အစား စုတ်စုတ်နပ်နပ်နှင့် လူများလည်း ပါ၏။ ရွှေ မျက်မှန် တဝင်းဝင်းနှင့် ဗန်ကောက်လုံချည် တရွမ်းရွမ်းနှင့် လူများလည်း ပါ၏။ ခုံဖိနပ် အမြီးတိုနှင့် ကုန်စိမ်းသည် မိန်းမကဲ့သို့သော လူမျိုးလည်း လာ၏။ စိန်နားကပ်ကြီးများ ပြူးနေအောင် ပန်ထားသော မင်းကတော် ဂိုက်နှင့် မိန်းမများလည်း လာ၏။

ထိုသူတို့သည် ကိုဖန်ခေါင်းတုံးနှင့် တိုင်ပင် ပြောဆိုကြ၍ ပြန် သွားကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုဖန်ခေါင်းတုံး၏ ဧည့်သည်များကို ကြည့် ကာ ၎င်း၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကို တစေ့တစောင်း ခန့်မှန်း ကြည့် မိလေသည်။

သို့ရာတွင် အဖြေကို မရခဲ့ပါ။ ကိုးရက်မြောက်သော နေ့၌မူ ကိုဖန်ခေါင်းတုံးက...

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၅၁

“ကိုအောင်ထွန်း ဒီကို လာပါဦးဗျ”
ဟု ခေါ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းအနီးသို့ သွားလေ၏။ အနီးသို့ ရောက် လျှင် ၎င်းက...

“ကျုပ်ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကိုတော့ ခင်ဗျားသဘော ပေါက်ပြီပေါ့နော်”
ဟု မေးလေ၏။

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ပါဘူး။ ခင်ဗျားဆိုကို လူတွေလာတာတော့ တွေ့သားပဲ၊ ဘာအတွက် လာကြမှန်း တော့ မသိပါဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလျှင် ကိုဖန်ခေါင်းတုံးက...
“ခင်ဗျားဟာ လူရိုးပဲ၊ ဘာမှမဆန်းတဲ့ လူပဲ၊ သာမန်လူပဲ၊ ပြော ပြမှ သိမယ့်လူပဲ၊ အကောင်ပြမှ အကောင်ထင်မယ့် လူပဲ၊ တော်တော်ထူတဲ့ လူပဲ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ စိတ်ဆိုးမိလေတော့၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း ၎င်းအား...

“ဤဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ ဘာလုပ်စားခဲ့သလဲ”
ဟု ကျွန်ုပ်က ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ ကိုဖန်ခေါင်းတုံးက မခိုမခန့်ကလေး ပြုံးလျက်...

“ခင်ဗျားဟာ နှစ်ရှည်လများ စစ်သား လုပ်ခဲ့တယ်၊ အခုအခါ မှာ ဇာတ်သဘင် လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်မလို့ စိုင်းပြင်းနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဖြစ်ရင်လည်း မအောင်မြင်ပါဘူး အောင်

မြင်ရင်လည်း ပိုက်ဆံ မရပါဘူး။ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ ရိုးရိုးလူ ဖြစ်နေလို့ပဲ။ ထူးချွန်တဲ့လူဆိုတာ တခြားလူနဲ့ မတူတဲ့ အချက်ကလေးတွေ ရှိတယ်ဗျာ။ အဲ...တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကျုပ်ပြောတဲ့ နည်းစနစ်နဲ့ အချိန်ကို စောင့်နိုင်ရင် ဇာတ်ဆရာတော့ မဖြစ်ဘူး။ စာရေးဆရာတော့ ဖြစ်ချင် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ရေလိုက်လွှဲနေတာကိုး”

ဟု စိတ်ရှည် လက်ရှည် ပြောလေ၏။

“နေပါဦး ကိုဖန်ခေါင်းတုံးရဲ့ ခင်ဗျားအလုပ်က ဘာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ကိုဖန်ခေါင်းတုံးက...

“ခင်ဗျား နားလည်အောင် ပြောရရင်တော့ ကျုပ်ဟာ လက္ခဏာ ဆရာတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လက္ခဏာဆရာဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ကျုပ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကို ပြည့်စုံအောင် ဖော်ပြတဲ့ စကားလုံးတော့ မဟုတ်သေးဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုနေ့ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဖန်ခေါင်းတုံးတို့သည် အတူတကွ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ခြံဝမှ လက်မီးတား ကတ္တဝါကြီးက...

“ဆရာ ရှိပါတယ် ဆရာ ရှိပါတယ်”

ဟု အော်ပြောသံကို ကြားသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့ မိန်းမတစ်ဦး ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ကဲ... ကိုအောင်ထွန်းရေ၊ ကျုပ်ရဲ့ အလုပ်အကိုင်အကြောင်း ပြည်ပြည်စုံစုံ သိရအောင် ခင်ဗျား ဘယ်မှ မသွားနဲ့၊ ဒီနားမှာပဲ ထိုင်နေ”

ဟု ကိုဖန်ခေါင်းတုံးက ဆိုလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုင်၍ နေလေ၏။ ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့ မိန်းမသည် ကိုဖန်ခေါင်းတုံးအား...

“မြ... ထိုင်ပါရစေရှင်”

ဟု ခွင့်တောင်းလေ၏။ ကိုဖန်ခေါင်းတုံးက ထိုင်ခွင့်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ‘မြ’ ဆိုသော မိန်းမက စာအိတ်ညှိကြီးတစ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုဖန်ခေါင်းတုံးအား ပေးလေ၏။ ကိုဖန်ခေါင်းတုံးသည် စာအိတ်ကို ဖောက်၍ ဖတ်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား ထိုစာကို ဖတ်ရှုစေလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အစမှ အဆုံးတိုင် ဖတ်ရှုမိလေ၏။ စာမှာ ကိုဖန်ခေါင်းတုံးကို သိသော ‘မေရီ’ ဆိုသူ မိန်းမက ရေး၍ပေးလိုက်သော မိတ်ဆက်စာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအထဲတွင် ‘မြ’ ဆိုသူအား အတတ်နိုင်ဆုံး အကူအညီပေးရန် ကိုလည်း မေရီက ရေးသားထားလေ၏။

ကိုဖန်ခေါင်းတုံးသည် မြဆိုသူ မိန်းမအား တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“ခင်ဗျားရဲ့ လက်ကို ခဏပြပါ”

ဟု ဆိုလိုက်လျှင် ထိုမိန်းမက စားပွဲပေါ်သို့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်တင်လိုက်လေ၏။ ကိုဖန်ခေါင်းတုံးသည် ထိုလက်ဝါးကို ကြည့်သည်နှင့် မျှကလေး ကြည့်ပြီးနောက်...

“တော်ပါပြီ ခင်ဗျားလက် ပြန်ပြီး သိမ်းထားနိုင်ပါပြီ”
ထိုမိန်းမက...

“သူနဲ့ မြန့် ပေါင်းရဖို့ ရှိသလား”
ဟု မေးလေ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ စောစောက ကျုပ်ပြောတဲ့ ဆော်ဒါထရိက လမ်း
ကြောင်းဟာ လက်ကောက်ဝတ်ကနေ တက်နေတဲ့ မင်္ဂလာ
လမ်းကြောင်းကလေးကို ထိနေတယ်၊ အဲဒီတော့ အဲဒီလမ်း
ကြောင်းကလေး ကောက်ကောက်ကွေးကွေး ဖြစ်နေတာဟာ
အခြေအနေမဲ့ ဖြစ်သွားဖို့ အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်သွားဖို့ ဖော်ပြနေ
တာပဲ”

ဟု ဖန်ခေါင်းတုံးက ပြောလေ၏။

ထိုမိန်းမလည်း ဖန်ခေါင်းတုံးအား ငွေ (၁၀၀) ကန်တော့၍
ထွက်သွားလေ၏။ သွားခါနီး၌မူ...

“ကျွန်မဟာ ကျွန်မချစ်သူနဲ့ မညားဘူး ဒုက္ခ ဖြစ်သွားမယ်၊
ပြီးတော့ ကျွန်မ ချစ်သူဟာလည်း ကျားကိုက်လို့ သေမယ်လို့ ရှင်က
ဟောလိုက်တာပေါ့နော်၊ ကျွန်မ ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါကျတော့
ရှင်ဆီကို နှစ်ယောက်သား လက်တွဲပြီး လာခဲ့ဦးမယ်”

ဟု ပြောသွားသေး၏။

ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ကိုဖန်ခေါင်းတုံးကလည်း...

“ကျုပ် နာမည်လည်း မှတ်သွားပါဦး၊ ကိုဖန်ခေါင်းတုံးလို့ ခေါ်
တယ်၊ ကျုပ် ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်လို့ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့

လာပြီး တောင်းပန်မယ့် ခင်ဗျား မျက်နှာကို နောက်တစ်ကြိမ်
တွေ့ရဦးတော့မှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုမိန်းမ ထွက်သွားသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်က ကိုဖန်ခေါင်းတုံး
အား...

“ကိုဖန်ခေါင်းတုံး ဟိုမိန်းမတော့ စိတ်ဆိုးသွားပြီ”

ဟု ပြောရာ ကိုဖန်ခေါင်းတုံးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော၍...

“ကျုပ်ပြောတာ မှန်မှာပါဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ကိုဖန်ခေါင်းတုံးက ထမင်းကျွေးမည်ဆို
သဖြင့် ကန်တော်လေးရှိ ချစ်တီးထမင်းဆိုင်သို့ ကျွန်ုပ် လိုက်ပါခဲ့ရလေ
သည်။ ထိုအချိန်၌ နောက်သုံးရက်ကြာလျှင် ကပြမည့် ကြာပန်းတံဆိပ်
ဆက်ကပ်အဖွဲ့ကြီးသည် သိမ်ဖြူကွင်း၌ ရွက်ထည်တံကြီး ထိုး၍ အသင့်
ပြင်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုရွက်ထည်တံကြီးများကို မြင်လျှင် ကျွန်ုပ်က...

“ကိုဖန်ခေါင်းတုံး၊ ဟိုမှာ ဆက်ကပ်အဖွဲ့ရောက်နေတယ်ဗျ
မိတ်ဆွေပါဗျ”

ဟု ပြောလျှင် ကိုဖန်ခေါင်းတုံးက...

“ခင်ဗျား ကြည့်ချင်လို့လား၊ ဆက်ကပ်ပိုင်ရှင်က ကျုပ်ရဲ့ မိတ်
ဆွေပါဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။

၅၆ မင်းသိင်္ခ

“အဲဒီ ဆက်ကပ်က တစ်နေ့ကမှ အိန္ဒိယက ရောက်လာတာ ဟာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောပြန်ရာ ကိုဖန်ခေါင်းတုံးက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် အိန္ဒိယမှာ နေကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေကြီး ချက်တာဂျီပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် ဆက်ကပ်ရုံအနီး၌ လူအများ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ‘ဒိုင်း’ ခနဲ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားရလေ၏။

“ကိုဖန်ခေါင်းတုံးရေ ဟိုမှာတော့ ဘာဖြစ်သလဲ မသိဘူး၊ သွား ကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောကာ ရှေ့မှထွက်၍ သွားသဖြင့် ကိုဖန်ခေါင်းတုံးလည်း ကျွန်ုပ် နောက်မှ လိုက်၍လာလေ၏။ ထို့နောက် ကိုဖန်ခေါင်းတုံးက...

“အေးကေးဆေးဆေးပေါ့ဗျာ၊ ထမင်းစားပြီးမှ သွားကြည့်ကြ တာပေါ့”

ဟု ဆိုသဖြင့် ထမင်းဝင်၍ စားသောက်ပြီးမှ ဆက်ကပ်ရုံအနီးသို့ သွား ရောက် ကြည့်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆက်ကပ်ရုံအနီးသို့ ရောက်လျှင် လူအုပ်အတွင်း သို့ တိုး၍ဝင်မိလေ၏။ ထိုသို့ ဝင်မိသည့်အခါ၌ သေနတ်မှန်၍ သေနာ သော ကျားတစ်ကောင်နှင့် ကျားကိုက်၍ သေသွားရှာသော ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ယောက်ျားအလောင်းကို တွေ့ရလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ကိုဖန်ခေါင်းတုံးဘက်သို့ လှည့်ကာ...

မိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၅၇

“ကိုဖန်ခေါင်းတုံးရေ ကျားကိုက်လို့ သေတာဗျို့”

ဟု အော်ပြောမိလျှင် ကိုဖန်ခေါင်းတုံးက...

“ရှု”

“တိုးတိုးလုပ်စမ်းပါဗျ”

ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်အား လက်တို့၍ လူအုပ်တွင်းမှ ခေါ်ထုတ်ခဲ့လေတော့ သည်။

“ခင်ဗျားကလည်း အကျယ်ကြီးပဲဗျာ၊ အားနာစရာကြီး”

ဟု ကိုဖန်ခေါင်းတုံးက ပြောလေ၏။

“ဘယ်သူ့ကို အာနာရမှာတုံး”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလျှင်...

“ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလားဗျ”

“မြဆိုတဲ့ မိန်းမ ငိုနေတာ”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြော၍ ညွှန်ပြလေ၏။ မှန်ပေသည်။ နံနက်ပိုင်းက ကိုဖန်ခေါင်းတုံးထံတွင် ကံကြမ္မာအစစ်အဆေးခံခဲ့သော ‘မြ’ ဆိုသည် မိန်းမသည် ကျားကိုက်၍ သေရှာပြီဖြစ်သော ၎င်း၏ချစ်သူ အလောင်း အနီး၌ ဆွေးမြေ့ကြေကွဲဖွယ်ရာ ငိုကြွေးနေသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

ထို့နောက် ကိုဖန်ခေါင်းတုံးသည် ၎င်း၏ မိတ်ဆွေ ဆက်ကပ် ပိုင်ရှင် ချက်တာဂျီနှင့် ဝင်ရောက် တွေ့ဆုံခဲ့လေ၏။ ချက်တာဂျီသည်

“ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလားဗျ”

“မြဆိုတဲ့ မိန်းမ ငိုနေတာ”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြော၍ ညွှန်ပြလေ၏။ မှန်ပေသည်။ နံနက်ပိုင်းက ကိုဖန်ခေါင်းတုံးထံတွင် ကံကြမ္မာအစစ်အဆေးခံခဲ့သော ‘မြ’ ဆိုသည် မိန်းမသည် ကျားကိုက်၍ သေရှာပြီဖြစ်သော ၎င်း၏ချစ်သူ အလောင်း အနီး၌ ဆွေးမြေ့ကြေကွဲဖွယ်ရာ ငိုကြွေးနေသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

ထို့နောက် ကိုဖန်ခေါင်းတုံးသည် ၎င်း၏ မိတ်ဆွေ ဆက်ကပ် ပိုင်ရှင် ချက်တာဂျီနှင့် ဝင်ရောက် တွေ့ဆုံခဲ့လေ၏။ ချက်တာဂျီသည်

ကိုဖန်ခေါင်းတုံးအား လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် အင်္ဂလိပ်
ဘာသာဖြင့် အောက်ပါ အဓိပ္ပာယ်ရသောစကားကို ပြောလေ၏။

“သနားစရာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ သေသွားတဲ့ ဆက်ကပ်
သမားဟာ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ၊ ဂေါ်ရခါးအမျိုး
သားပါ။ သူ့နာမည်က ‘ရာချီ’ လို့ ခေါ်တယ်၊ သူ့ဘေးမှာ ငိုနေတဲ့
မိန်းမက ခင်ဗျားတို့ မြန်မာပြည်က စော်ဘွားကတော်ဟောင်း
ပဲ၊ အဲဒီ စော်ဘွား ကတော်က ကလကတ္တားမှာ ကျောင်းနေဖူး
တယ်လေ၊ အဲဒီကတည်းက ‘ရာချီ’ နဲ့ မေတ္တာမျှခဲ့ကြတာပေါ့၊
‘ရာချီ’ ဟာ ကျားကိုပြတဲ့ ဆက်ကပ် ဆရာအဖြစ်နဲ့ လိုက်လာပြီး
သူ့ရဲ့ ချစ်သူကိုတွေ့ဖို့ ကြိုးစားတာပဲ၊ မသေခင်ကလေးတင်ပဲ
သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ကြုံရှာတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် စကား
ပြောနေတုန်း ကျားက လှောင်အိမ်ထဲက ထွက်လာပြီး
မိန်းကလေးကို ကိုက်တာ ရာချီက မိန်းကလေးကို ကျင်းထဲ
တွန်းချပြီး ကျားနဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်တာပဲ၊ ကျားလှောင်အိမ်ဟာ
ပိတ်ထားပါလျက် ဘယ်လိုပွင့် ထွက်သွားသလဲ ဆိုတာတော့
ဘုရားသခင်မှပဲ သိမှာပါပဲ၊ မသေမီတုန်းက ကျား
လှောင်အိမ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်လို့ ထင်ရတာပဲ၊ အဲဒီ ကိစ္စ
အတွက်လည်း စီအိုင်ဒီကို ဖုန်းဆက်ထားပြီးပါပြီ၊ အတော်ဆုံး

စုံထောက်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ဆိုတဲ့လူနဲ့ အမြန်
ဆုံးပေါ်အောင် လိုက်ပေးမယ်လို့ ပြန်ပြောပါတယ်”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဖန်ခေါင်းတုံးတို့သည် ချက်တာဂျိတ်မှ
ပြန်ခဲ့ကြလေတော့၏။

ထိုအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပွားပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ကိုဖန်
ခေါင်းတုံးထံသို့ မေရီဆိုသည့် အမျိုးသမီး ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် စာအိတ်
ညှိကြီးတစ်လုံးကို ပေးလေ၏။ ထိုစာအိတ်အညှိကြီးပေးသူမှာ ‘မြ’ ဖြစ်
ကြောင်းကိုလည်း မေရီက ပြောပြလေ၏။ ကိုဖန်ခေါင်းတုံးသည် စာအိတ်
ညှိကြီးကိုဖောက်၍ စားပွဲပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်ရာ စိန်နားကပ်၊ စိန်ဆွဲ
ကြိုး၊ စိန်လက်ကောက် စသည့် ရတနာပစ္စည်းများ ကျလာလေ၏။ ထို
ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ‘မြ’ ၏ စာတစ်စောင်လည်းပါလာလေ၏။ ထိုစာမှာ
အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

ဆရာကြီး ကိုဖန်ခေါင်းတုံးရှင်

မြရဲ့ ချစ်သူဟာ ကျားကိုက်လို့ သေသွားရှာပါပြီ။ မြရဲ့ အခြေ
အနေ အားလုံးဟာ ဆရာကြီး ကြိုတင်ဟောပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ဆဲ
ချည်မှ မလွဲအောင် မှန်နေပါသည်။ မြရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားများကို
ပေးလိုက်ပါသည်။ မြနဲ့ မြရဲ့ ချစ်သူအတွက် လွမ်းမောတိကလေးတစ်ဆူ
လောက် တည်ပေးပါ။ အဲဒီအထဲက လေးပုံတစ်ပုံကို ဆရာကြီးအတွက်
မြက လှူပါတယ်။

မြန်မာမျိုးသားပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဆရာကြီးကို စော်ကား
မိတဲ့အတွက် မြ ရှိခိုး၍ တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။ ဆရာကြီး ဒီစာဖတ်
နေရတဲ့အချိန်မှာ မြဟာ ဝတ်ကြောင်ကို စွန့်ပြီး ဖြစ်ပါသည် ရှင့်။

လေးစားစွာဖြင့်

“ဘယ်လိုလဲ ကိုအောင်ထွန်း၊ မြနဲ့ ဆက်ကပ်သမား ဂေါ်ရခါး
လေးရဲ့ဇာတ်လမ်းကို ခင်ဗျားအနေနဲ့ ပြဇာတ်ပဲရေးရေး၊ ဝတ္ထုပဲ
ရေးရေး ရပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“အစစ်ပေါ့ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဝန်ခံလိုက်မိ၏။ ဝတ္ထုလည်း ရေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုခေတ် ထိုအခါက လက္ခဏာ ဟောကြားသော နာမည်ကြီး
ဆရာများ ရှိကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ကိုဖန်ခေါင်းတုံးမှာ
ထိုဆရာများကဲ့သို့ နာမည်မကြီးလှပါ။ ထိုဆရာများကဲ့သို့လည်း ပရိသတ်
မများလှပါ။ နှိုင်းယှဉ်ရပါမူ ကြွက်သား၊ ဝက်သား၊ ဘဲသား စသော
အဖိုးတန် ဟင်းလျာများကိုစားသောက်ရသည့်အရသာနှင့် ငါးပိထောင်း

ကောင်းကောင်းနှင့် တို့စရာမြိုင်မြိုင်ကို စားသောက်ရသည့် အရသာ
ကဲ့သို့ ခြားနားကြောင်း ဝန်ခံရပါမည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ
ငါးပိထောင်းနှင့် တို့စရာကို တသသ စွဲမက်သူတိုင်း ကိုဖန်ခေါင်းတုံး၏
ငုံးဆူ လူမသိ ဆိုသကဲ့သို့ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ကလေး ကျော်ကြားသွား
သောအဖြစ်ကို နားလည် သဘောပေါက်နိုင်ပေလိမ့်မည် ဖြစ်သတည်း။

✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠

သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မဿကာ

၁၆-၁၆

မင်းမင်း

ဂုဏ်ထူးဆောင်
ပညာ

ငှက်စနည်းနာပညာ

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့သို့ အသားညှိညှိ၊ ဝိနိဝိနိပါးပါး။ အရပ်
မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်သည် တယောဘူးကလေးကို လက်၌ဆွဲလျက်
ရောက်ရှိလာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကို တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း ထိုင်နေ
ရာမှ ဖြုတ်ခနဲထ၍ ထိုသူထံသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် အားရဝမ်းသာ
နှုတ်ဆက်လေ၏။

ထိုသူမှာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် လွန်စွာလေးစားရသော ကျွန်ုပ်၏
မိတ်ဆွေကြီးလည်း ဖြစ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာဆိုလျှင် မှန်ပေသည်။
ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏ နေပုံ၊ ထိုင်ပုံ၊ ပြောပုံ၊ ဆိုပုံ၊ ဝတ်ပုံ၊ စားပုံမှ စ၍
အစစအရာရာကို လွန်စွာ သဘောကျခဲ့ပေသည်။ အထူးသဖြင့် ထိုသူ၏
ရဲရင့်ခိုင်ကျည်သော စိတ်ထားနှင့်၊ ယောကျ်ားပီသသော အရည်အချင်း
များကို သဘောကျမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသူ၏ အမည်မှာ ကိုဆန်းညွန့်
ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသူသည် ဇာတ်သဘင်များ၌ ပြဇာတ် ဒါရိုက်တာ
အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးခြင်း ပြုလုပ်ရသောကြောင့် ထိုသူ၏ အမည်ကို
ဇာတ်သဘင်သမား တော်တော်များများက ရွှေမိုးဆန်းညွန့်ဟူ၍ အသိ
များကြပေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကမူ လွန်စွာလေးစားသောကြောင့်
ကျွန်ုပ် ကြိုက်နှစ်သက်သော အမည်နှင့်ပင် ထိုသူအား ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲ
လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှစ်သက်သော အမည်ကား ‘ကိုမိုးသီး’ ဟူ၍ ဖြစ်ပေ
သည်။

မည်သို့ ဖြစ်သည့်အသိ။ ကျွန်ုပ်သည် မိုးသီးဟူသော အမည်ကို
လွန်စွာသဘောကျသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သဘောကျသော ကိုဆန်းညွန့်ကို
လည်း ‘ကိုမိုးသီး’ ဟူ၍ပင် ခေါ်ဝေါ်ခဲ့လေ၏။

နောင်တွင် ကျွန်ုပ်စာရေးဆရာ ဖြစ်လာသောအခါ၌လည်း
မိုးသီးဆိုသော ဇာတ်ကောင်ကို သရုပ်ဖော်၍ ရေးသားခဲ့ဖူးလေသည်။
ကျွန်ုပ်သည် ‘ဆားပုလင်းနှင့်မောင်နှင့် မမင်းဖြူ မှန်မှန်ဖြတ်’ ဟု
သော ဝတ္ထု၌ ဇာတ်လိုက်ကို မိုးသီးဟူ၍ အမည်ပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုဝတ္ထု

ထဲမှ ကျွန်ုပ်၏ ဇာတ်လိုက်ကြီးမိုးသီး ပြုမူလှုပ်ရှားပုံ အားလုံးလောက် နီးနီးသည် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်၏ ဆရာကြီး ညောင် တုန်းသား ကိုဆန်းညွန့်၏ ပြုမူလှုပ်ရှား ပြောဆိုပုံများကို ပြန်လည် ရေးသားထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ဝန်ခံရပေမည်။

အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်ထံသို့ ကိုဆန်းညွန့် သို့မဟုတ် ကိုမိုးသီး ရောက်ရှိလာသည့်အခါ၌ ဆီးကြို နှုတ်ဆက်၍ . .

“ဆရာသမား ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

ဟု မေးလေ၏။

“ညောင်တုန်းကို ခဏပြန်သွားတာ၊ အခု ပြန်လာတာကတော့ ပြဇာတ်တစ်ထုပ် အမြန်ဆုံး တိုက်ပေးစရာ ရှိလို့ပဲ၊ မနက်ဖြန် ပြဇာတ်တိုက်မယ်၊ ဇာတ်အိမ်မှာ လူတွေကများပြီး ဆူညံ ဆူညံ လုပ်နေတာနဲ့ ဒီဘက်ကို ထွက်လာတာ၊ သီချင်းရေးစရာ ရှိတယ်”

ဟု ကိုမိုးသီးက ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကိုမိုးသီး ကြိုက် တတ်သော ရေနေ့ကြမ်းနှင့် လက်ညှိုးထိုး မိအေးမေ ဆေးလိပ်ကို အမြန်ဆုံး ရှာဖွေပေးရလေ၏။ ကိုမိုးသီးသည် ရေနေ့ကြမ်းကို သောက် လိုက်၊ မအေးမေ ဆေးလိပ်ကို ဖွာလိုက် လုပ်ပြီးနောက် တယောဘူး အတွင်းမှ တယောကလေးကို ထုတ်ယူ၍ တယောကြိုးကို ညှိလေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား တယောဖြင့် သီချင်းအသံရှာ၍ သီချင်းများ စပ်နေ လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကိုမိုးသီး သီချင်းစပ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး လျှင် . .

“ငါလည်း ကိုမိုးသီးလို သီချင်း စပ်ချင်လိုက်တာ၊ သူလို သီချင်း စပ်တတ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ဟု တွေးမိလေ၏။ များမကြာမီ၌ပင် ကိုမိုးသီးသည် သီချင်းစပ်ခြင်း အလုပ်ကို ပြီးစီးသွားလေတော့၏။

ကိုမိုးသီးက ကျွန်ုပ်အား . .

“မနက်ဖြန်မနက် ပြဇာတ်တိုက်မယ် လာကြည့်လေ”

ဟု ပြောဆိုကာ တယောဘူးကလေးကို ယူ၍ ပြန်သွားလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုမိုးသီး၏ ပြဇာတ်ကို ကြည့်ရှုရန်အတွက် ၎င်းတို့ ပြဇာတ်တိုက်သော တဲရုံကြီးဆီသို့ ရောက် သွားလေတော့၏။

ကိုမိုးသီးမှာ စနုရားတီးလိုက်၊ သူရဲ့အဖွဲ့သားများကို သွန်သင် ညွှန်ပြလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေလေ၏။ ပြဇာတ်၏ အမည်မှာ ‘ဒုံရင်း ဘဦး’ ဟူ၍ သိရလေ၏။ ကျွန်ုပ် ရောက်သွားသည့်အချိန်၌ ‘ဘဦး’ ဟု သော ဇာတ်ကောင်က ချစ်သူကို လွမ်း၍ သီချင်းဆိုနေသော အခန်းကို စတင်တိုက်နေခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပြဇာတ်၏ အမည်ကို သဘောမပေါက်သဖြင့် . .

“လုပ်စမ်းပါဦး ဆရာကိုမိုးသီးရဲ့ ဒုံရင်းဘဦးဆိုတာ ဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုမိုးသီးက . .

“ဘဦး ဆိုတာက လူနာမည်၊ ခုံရင်း ဆိုတာက အဲဒီ ဘဦးကို တင်စားထားတဲ့ ဝိသေသအမည်လို့ ခေါ်တယ်၊ ခုံရင်းအတိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ တောသားကလေး မောင်ဘဦး အကြောင်းကို ဖွဲ့သီထားတဲ့ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ပဲ”

ဟု ရှင်းပြလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်သည် နောက်မှ ပုတ်လိုက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ‘ဆတ်ခနဲ’ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေယောတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိရလျှင်...

“ဟာ... ဦးသူတော်ကြီးပါလား”

ဟု နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ဘာလဲကွ မင်းက ဇာတ်ထဲ လိုက်မလို့လား၊ လာစမ်းပါကွာ”

ဟု ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား တွဲ၍ ခေါ်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကိုမိုးသီးအား နှုတ်ဆက်၍ ဖိုးသူတော်ကြီးနောက်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရလေတော့၏။

“အဲဒီလူက ဘာတုံးကွ၊ ပြဇာတ် ဒါရိုက်တာလား”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ဦးသူတော်ကြီး သူက ပြဇာတ် ဒါရိုက်တာလေ၊

သူနာမည်က ရွှေခုံးဆန်းညွန့်တဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ဖြေလိုက်လေ၏။

“ဇာတ်သဘင်ပညာတော့ ပြည့်ဝပုံရတယ်၊ လူကလည်း ငြိတ်သားရဲရင့်တဲ့ပုံပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မင်းမေ့ပစ်လိုက်ပါကွာ၊ မင်းနဲ့ သူနဲ့က အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်အတွင်း တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ပြန်ပြီး တွေ့ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။

(မှန်ပေသည်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုမိုးသီးတို့သည် ပြန်လည် တွေ့မြင် မရှိကြတော့ပါ။)

ကျွန်ုပ်သည် အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေယော၏ နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်ပါခဲ့ရလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ပုပ္ဖားတောင်ဆီသို့ ခေါ်လှသွားလေ၏။ ပုပ္ဖားတောင်သို့ရောက်လျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက ဝါးတဲခရပ်ကလေးတစ်ခု၌ နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးပြီးလျှင်...

“ငါတို့ ဒီမှာ တစ်ရာရှစ်ရက်တိတိ ကြာမယ်ကွ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ငါကတော့ အမြဲတမ်း ဥပုသ်စောင့်ထားတာကွ၊ ညစာ စားရင် စားပေါ့ကွာ၊ ငါ ကျွေးပါမယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ၎င်း၏ ကတိအတိုင်း တွန့်အား ညစာကို ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေယောနှင့်အတူ ပုပ္ဖားတောင်၌ အချိန်ကုန်ခဲ့ရလေသည်။ တစ်ရာရှစ်ရက် ပြည့်သောအခါ၌

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဂုံဂမံ၊ ရောဂါစဉ်း ပန်းပေါင်း၊ ဂမုန်းပေါင်း၊ ပျံပေါင်း စသည်များကို ပုပ္ဖားတောင်၏ ကျောက်စွန်းတစ်ခုပေါ်၌ ကျောက်လုံး ကြီးတစ်လုံးဖြင့် ကြိတ်လေ၏။ ထိုသို့ ကြိတ်ပြီးနောက် စစ္စေးသမီးဖြင့် ရောစပ်ကာ ပုတီးစေ့ကလေးများ လုပ်လေ၏။

ပုတီးစေ့ကလေးများ၏ ကြိုးလျှိုသော အပေါက်များ၌မူ တစ်ရာရှစ်ရက်လုံးလုံး ယင်းကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်ထားသည့် ကြေးပြား ကလေးများကို လိပ်ကာသွင်းလေ၏။

ထိုသို့ ပြုလုပ်ပြီးသည့်အခါ၌ ပုတီးစေ့များကို နေ၌ ခြောက် သွေ့စေပြီးလျှင် ရွှေချလေတော့၏။ ရွှေချပြီးသည့်အခါ၌ ကြိုးလျှို၍ ပုတီးကို သီလိုက်ရာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် လွန်စွာလှပသော ပုတီး တစ်ကုံးအဖြစ် မှောက်ရှိသွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဦးသူတော်ကြီးရဲ့ ပုတီးကလည်း တယ်ပြီး ခမ်းနားလှချည့် လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ...

“ဖိုးသူတော်ကြီးက...”

“ငါ့အတွက် မဟုတ်ဘူးကွ၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို လက် ဆောင်ပေးမလို့ လုပ်တာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပုပ္ဖားတောင်မှ ပြည်မြို့ဘက်ဆီသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေတော့၏။ ပြည်မြို့သို့ရောက်လျှင် ဦးသူတော်ကြီးသည် ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားနှင့် လွန်စွာမဝေးသော အိမ်တစ်အိမ်သို့ ဝင်လေ၏။

ထိုအိမ်မှ လူများသည် ဖိုးသူတော်ကြီးကို မြင်လျှင် ဟာဟာသထဲ ခရီးဦးကြုံပြုကြလေ၏။ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးကမူ ဦးသူတော်ကြီးအား...

“ဒုက္ခဖြစ်နေတုန်း အဘရောက်လာတာ အတော်ပါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဘာတွေများ ဒုက္ခဖြစ်နေတာတုံးဗျ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလေ၏။

“အိမ်ကလူပေါ့ အဘရယ်၊ ရန်ကုန်ကို သွားတယ်၊ အရောင်း အဝယ်ကိစ္စနဲ့ပဲ ဆိုပါတော့၊ ရန်ကုန်ကနေ တစ်ခါ မန္တလေး ဘက်ကို တက်သွားတယ်၊ တက်သွားတာကလည်း ရထားနဲ့ အဘရဲ့၊ မနေ့က ကျောက်တံခါး ဘူတာနားမှာ ရထားလမ်း ချော်တိမ်းမှောက်သွားတယ်လို့ ကြားရတယ်၊ အဲဒီအတွက် စိုးရိမ်နေကြရတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်၍ ဘုရားဘက်ဆီသို့ သွားလေ၏၊ ဘုရားအနီးသို့ ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်အား ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ နံပြား (၃)ချပ် ဝယ်ခိုင်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း နံပြား (၃) ချပ်ကို ဝယ်၍ ပေးရလေ၏။

ဦးမေယောကြီးသည် နံပြားများကို ဖဲ့၍ ဘုရားအနီးသို့ ကျီးများကို အစာကျွေးလေ၏။ ကျီးများသည် တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ဆင်း၍ လာလေ၏။

နောက်ဆုံး ဆင်းလာသော ကျီးတစ်ကောင်ကို ကျွန်ုပ်အား ညွှန်ပြ၍...

“ဒီကျီးက နောက်ဆုံးမှ ဆင်းတာကွ၊ အဲဒီကျီးကို သေသေ ချာချာ ကြည့်ပြီး မှတ်ထားကွ၊ ငါ ပြန်နှင့်မယ်”

ဟု ဆိုကာ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ထိုအိမ်သို့ ပြန်သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျီးကန်းများကိုကြည့်၍ စိတ်ညစ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ လေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျီးသတ္တဝါများသည် တစ်ကောင် နှင့် တစ်ကောင် ခွဲ၍မရအောင် တူကြပေသည်။ ထိုသို့ ခွဲ၍မရသော ကျီးများအနက်မှ ကျီးတစ်ကောင်ကို မှတ်သားထားစေခြင်းအလုပ်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်ပေ။

ထိုအချိန်၌ပင် ကျီးများသည် ဝန်းခနဲ ပျံတူထ၍ ပျံသွားကြ လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသူတော်ကြီးရှိရာ အိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ခဲ့ လေတော့၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား မြင်လျှင်မြင်ချင်း လှမ်း၍...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံးကွ၊ ငါ မှတ်ခိုင်းထားတာ မမှတ်ဘူးလား ကွ”

ဟု ဆီး၍ မေးလေ၏။

“မှတ်ပါသော်ကော ဦးသူတော်ကြီးရယ်၊ အားလုံး ပျံကုန်ကြပြီဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ဖြေလျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ပျံတာ ဟုတ်ပါပြီ၊ ပြိုင်တူ ပျံတာလား၊ တို့အကောင်က တခြား ခွဲပြီး ပျံတာလား”

ဟု မေးလေတော့၏။

“ပြိုင်တူပါဗျာ”
ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ဆက်လက်၍ စကား ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ကဲ အဒေါ်ကြီးရေ ခင်ဗျားလူ ကြိုက်တတ်တာလေးတွေသာ ချက်ထားပေတော့၊ ဒီနေ့ပဲ ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး၏ စကားမှာ လွန်စွာ မှန်လှပေ၏။ အိမ်ရှင် ယောက်ျားကြီးသည် ထို့နေ့ ညနေပင် အိမ်သို့ ချောမောစွာ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

ထိုအိမ်ရှင် ယောက်ျားကြီးနှင့်အတူ အဖော်တစ်ယောက်လည်း ပါ၍လာလေသည်။ အိမ်ရှင်ယောက်ျားကြီးသည် ယင်း၏အသက်တို့ ကယ်တင်ခဲ့သော ထိုလူအား ငွေတစ်ထောင် ကျေးဇူးဆပ်လေ၏။ ထိုသူ က မယူလိုကြောင်းပြော၍ ပြန်ပေးလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက ယင်း၏ ရွှေရောင်ပုတီးကြီးကို ထိုသူ ၏လည်ပင်းသို့ စွပ်ပေးလိုက်လေတော့၏။ ထိုသို့ စွပ်ပေးပြီးနောက်...

“အဲဒါ ကျုပ်ကပေးတဲ့ လက်ဆောင်၊ ဘားမဲ့ဆရာတော်ရဲ့ ဓမ္မ စေတီပုထိုး လုပ်နည်းအတိုင်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဂရုတစိုက် လုပ် ထားတဲ့ ပုတီးပဲ၊ တစ်သက်လုံး ဆောင်ထားပေတော့”

ဟုလည်း မှာလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးတို့သည် ထိုအိမ်၌ တစ်ညတာ တည်း ခိုပြီးနောက် ပန်းတောင်းမြို့ဆီသို့ ခရီးဆက်ကြလေ၏။ ပန်းတောင်းမြို့ သို့ရောက်လျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် အိမ်တစ်အိမ်သို့ ဝင်ပြန်လေ၏။

ထိုအိမ်၌ တစ်ရက် တည်းခိုပြီးလျှင် ခရီးဆက်ပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသူတော်ကြီးနောက်သို့ ဤသို့လျှင် တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့ရာ တစ်နှစ်ပြည့်သောနေ့ကျမှပင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ကိုမိုးသီးတို့ ဇာတ်အဖွဲ့ထောင်သော အိမ်သို့ သွားရောက်ခဲ့ လေ၏။ ထိုအိမ်မှ လူများက ကိုမိုးသီးတို့ ဇာတ်အဖွဲ့သည် နယ်များ၌ လှည့်လည် ကပြနေကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုမိုးသီးတို့၏ ဇာတ်အိမ်မှ ပြန်လာပြီးနောက် ဖိုးသူတော်ကြီးယံ သွားရောက်လေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား “မင်းက မင်းရဲ့မိတ်ဆွေ ရွှေစုံဆန်းညွန့် ဆိုတဲ့လူကို သွားရှာ တာလားကွ၊ ရှာမနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ သူနဲ့ လွဲနေကြဦးမှာပါ။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ကြာမှ ပြန်တွေ့မှာကွ”

ဟု ပြောလေ၏။

“မဟုတ်နိုင်တာပါ ဦးသူတော်ကြီးရယ်၊ သူတို့ဇာတ်ရုံတဲ့ မြို့ကို ကျွန်ုပ် အခုလိုက်သွားရင် တွေ့ရမှာပါဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ရော ဟောဒီမှာ ငွေတစ်ရာ၊ မင်း လိုက်သွားကြည့်စမ်း”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကိုမိုးသီးတို့ ဇာတ်အိမ်သို့ သွားရောက်၍ ယခုအချိန်၌ မိတ်ဆွေကြီး ကိုမိုးသီးနောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေတော့၏။

မန္တလေးဘူတာသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိသည်အခါ၌ ကိုမိုးသီးတို့၏ ဇာတ်အဖွဲ့မှ လူရွှင်တော် ကိုဩဇာဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံလေတော့၏။ ကျွန်ုပ် သည် အားရဝမ်းသာနှင့် လူရွှင်တော် ကိုဩဇာအား...

“ဟာ ကိုဩဇာကြီးပါလား၊ ဘယ်ကိုတုံး”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်မိလေ၏။

“ရွှေစုံဆန်းညွန့်ကို လိုက်ပို့တာကွ၊ ညောင်တုန်းက သူ့ရဲ့ ဆွေမျိုးတစ်ယောက် အသည်းအသန် ဖြစ်တယ်လို့ သိကြီးရလို့ ပြန်သွားပြီ စောစောက ထွက်သွားတဲ့ ရထားမှာ ပါသွားလေ ရဲ့”

ဟု ကိုဩဇာကြီးက ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကိုဩဇာကြီးအား နှုတ်ဆက်၊ စိတ်ပျက်စွာနှင့်ပင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ ရွှေစုံဆန်းညွန့်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

ဟု မေးလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းဘာသာ သဘောကျ၍ တဟဲဟဲနှင့် ရယ်မောနေလေတော့၏။

“နေစမ်းပါဦး ဦးသူတော်ကြီးရဲ့၊ ခင်ဗျား ပြောတာကလည်း မှန်လှချည်လား၊ ပြည်မှာတုန်းကလည်း ဟိုလူကြီး ပြန်လာမယ်

၇၆ မင်းသိင်္ခ

ဆိုတာကို မှန်အောင် ကြံနိုင်တယ်ဗျာ၊ အခုလည်း မှန်အောင်
ပြောနိုင်တယ်၊ အဲဒါ ဘာပညာလဲဗျ၊ ကျုပ်ကိုလည်း သင်ပေး
စမ်းပါဦး”

ဟဲ့ ကျွန်ုပ်က ပူဆာလေ၏။

“ငှက်စနည်းနာတဲ့ ပညာကွ၊ ငှက်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ ကျီးလည်းရ
တယ်၊ စာကလေးလည်း ရတယ်၊ အုပ်နဲ့နေတဲ့ ငှက်ဟာ မြေကို
ဆင်းရင် နောက်ဆုံးကောင်ကို မှတ်ထားရတယ်ကွ၊ နောက်ဆုံး
ဆင်းတဲ့ကောင်က ပျံတဲ့အခါမှာ တခြားအကောင်တွေနဲ့ ပြိုင်တူ
ပျံခဲ့ရင် ကောင်းတဲ့ အတိတ်နိမိတ်ပဲ၊ ကွဲကွာနေတဲ့လူတွေ ပြန်
တွေ့ရမယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲ နောက်ဆုံး
မှ မြေပေါ်ကိုဆင်းတဲ့ငှက် နောက်ဆုံးမှ ပျံသည်ဖြစ်စေ၊ တကွဲ
တကြား အစောကြီး ထပ်သွားသည် ဖြစ်စေ၊ မိတ်ဆွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ဆွေမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ကွဲကွာကြရပြီလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်ကွာ၊
အကြမ်းဖျင်းကတော့ အဲဒီလိုပဲ မှတ်ထားပါကွာ၊ ဘယ်လောက်
ကွဲကွာမယ် ဘယ်တော့ ပြန်တွေ့မယ်ဆိုတာကတော့ အသေး
စိတ်လွန်းတယ်ကွ၊ နောက်တော့ သင်ပေးပါမယ်”

ဟဲ့ ပြောလေ၏။

မှတ်ချက်။

(ငှက်စနည်းနာခြင်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
လေ့လာလိုပါမူ ဆရာတိုင်း ပြုစုသည့် ဟံသာဝတီတိုက်ထုတ် မဟာတိတ်
ထုံးကျမ်းကြီး၌ ကြည့်ရှုကြပါကုန်)

စာရေးသူ

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၇၇

ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ဖိုးသူတော်ကြီး ပြောသည်မှာ မှန်ပေသည်။
ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဇာတ်လိုက်ကြီး ကိုမိုးသီးခေါ် ကိုဆန်းညွန့်နှင့်
(၂၅) နှစ်တိုင်တိုင် မတွေ့ကြရဘဲ ကွဲကွာခဲ့ကြလေ၏။ လွန်ခဲ့သော
(၁၅) နှစ်ကမူ ၎င်းက မင်းဘူးမြို့သို့ ရောက်ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်က ၎င်းထံ
သို့ ရွှေတောင်ဆရာလွန်း၏ ကဗျာ သရတ္တသင်္ဂြိုဟ်နှင့် မျက်လှည့်ပြနည်း
စာအုပ်နှစ်အုပ် ပေးပို့ဖြစ်ခဲ့၏။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လူချင်း
မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ပါ။

ပြီးခဲ့သော သြဂုတ်လကမူ ကျွန်ုပ်သည် နှစ်စဉ် ပြုလုပ်မြဲ
ဝတ္ထုရေးအတိုင်း ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ကြီးမြို့သို့ သွားရောက်၍ ကျွန်ုပ်၏
ဆရာ ဦးကျော်စိန်ထွန်းနှင့် ဆရာဦးမြတ်ထွန်းတို့ကိုလည်း ဂါဝရပြု၏။
ဆရာတော်ကြီး (ရွှေဥဒေါင်းတောင် ဆရာတော်ကြီး) ထံသို့လည်း သွား
ရောက်ဖူးမြော်ခဲ့လေ၏။ ရှမ်းပြည်နယ်မှ အပြန်တွင် မန္တလေးသို့ဝင်၍
ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ဒေါ်တင်တင်ဦး(အောင်သုခ)စာပေ၏ အကူအညီနှင့်
အင်းဝသို့ သွားရောက်ကာ ဗားကရာ ဗားမဲ့ဆရာတော်တို့၏ ကျောင်း
တော်ကြီးကို သွားရောက်ခဲ့လေ၏။ ထိုမှအပြန်တွင် တောင်ပြုံးပွဲတော်
ကြီးနှင့် ကြုံကြိုက်နေပါသဖြင့် တောင်ပြုံးသို့ ဆက်ပြန်၏။

တောင်ပြုံးတွင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ပွဲကန်ထရိုက် ဦးထိန်နှင့်
တွေ့လေတော့၏။ (ထိုပွဲကန်ထရိုက် ဦးထိန်မှာ တစ်ခါက ပြဇာတ်မင်းသား
'ကိုထိန်ဝင်း' ဟူ၍ လူသိများခဲ့သူ ဖြစ်ပေ၏။)

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

၇၈ မင်းသိင်္ခ

ဦးထိန်က ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း...

“ဘယ်လိုလဲ မင်းသိင်္ခရဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး ကိုဆန်ညွန့် ရောက်နေတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဘယ်မှာလဲ ဘယ်မှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က အားရဝမ်းသာနှင့် မေးလေ၏။

“လင်းလင်းစိန်၊ ဝင်းဝင်းစိန်၊ မြေးလေးစိန် ဇာတ်မှာ ရောက်နေတယ်”

ဟု ဦးထိန်က ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဦးထိန်ကို နှုတ်ဆက်၍ ထိုဇာတ်ရဲ့ သို့ ပြေးသွားလေတော့၏။

ဇာတ်ရုံနောက်ဖေးသို့ ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် အူရားဖားရား ရှာဖွေလေ၏။

တွေ့ပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်၏ ဇာတ်လိုက်ကြီး ကိုမိုးသီးကို တွေ့ပါပြီ သူသည် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံး၍ပြလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က...

“ဆရာသမား ဇာတ်လောကနဲ့ အဆက်ပြတ်နေတာ ကြာပြီနော်”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ် ပြဇာတ်တွေပြန်ပြီး လုပ်ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာတာနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ၊ ကိုယ့်မှာလည်း ရေးပြီးသား ပြဇာတ်တွေ

ဖိုသုတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၇၉

တော်တော်များများ ပါလာတယ်၊ မောင်ရင်ရဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲက လည်း ပြဇာတ်ကလို့ ရမှာတွေကို လုပ်ချင်တယ်”

ဟု ကိုမိုးသီးက ပြောလေ၏။

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ ကွဲသွားကြတာ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုမိုးသီးက...

“၂၅ နှစ် ရှိပြီကွ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုမိုးသီးနှင့် အားရပါးရထိုင်၍ စကားပြောနေခဲ့လေ၏။ ကိုမိုးသီးနှင့် စကားပြောရသည်ကိုပင် ကျွန်ုပ်သည် ဖော်၍နေ၏။ ကိုမိုးသီးနှင့်အတူထိုင်၍ နေရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ခုသော ‘အား’များ ‘စွမ်းအင်’ များ ရရှိနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေ၏။

အရှင်းဆုံး ဆိုရပါမူ ကျွန်ုပ်သည် ဘက်ထရီအိုးနှင့်တူ၍ ထိုအိုးသီးမှာ ဘက်ထရီအိုးကို အားသွင်းပေးသော ချာချင်စက်ကြီးနှင့် တူသတည်း။

❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖

သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မဿာယ

မယောင်းတိုင်ကလေးတို့
ဘုရားဘုရား

ဖယောင်းတိုင်က ပေးတဲ့ ဘုရားကု

ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေယောတို့သည် အတူတကွ ခရီးထွက်ကြလေ၏။ ဦးမေယောကပင် ကျွန်ုပ်၏ စာရေး သောက်ရေး နှင့် ခရီးစရိတ်ကို တာဝန်ယူလေ၏။ ဦးမေယောသည် ကျွန်ုပ်အား ယင်း၏ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ခေါ်၍သွားလေ၏။ ဦးမေယော၏ ခရီးစဉ် မှာလည်း အဆုံးသတ်သည်ဟူ၍ မရှိပေ။

သာစည်သို့ ရောက်လျှင်...
“ပုပ္ဖားတောင်ကို သွားရအောင်”

ဟု ဆိုကာ ပုပ္ဖားတောင်သို့ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်၍သွားလေ၏။ ပုပ္ဖား တောင်သို့ ရောက်ပြန်လျှင်...

“မန္တလေးတောင်ကို သွားဦးမယ်”
ဟု ပြောပြန်၏။ မန္တလေးတောင်မှတစ်ဖန် စစ်ကိုင်းသို့ ဆက်ပြန်၏။ စစ်ကိုင်းမှတစ်ဖန် ဖိုးဝန်းတောင်သို့ ခေါ်ပြန်၏။ ဖိုးဝန်းတောင်မှတစ်ဖန် အလောင်းတော်ကဿဖသို့ လိုက်ရပြန်၏။ ထို့မှတစ်ဖန် မင်းဘူး၊ စတု ဘက်သို့ ပြန်ရမည်ဟုဆိုကာ ထိုဘက်သို့ ပြန်ခဲ့ရပြန်၏။ ဦးမေယော သည် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ခရီးသွားနေသည်ကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မခန့်မှန်းနိုင်အောင် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးမေယော၏နောက်သို့ ဤသို့ တကောက်ကောက် လိုက်ပါနေရသော်လည်း ပင်ပန်းသည်ဟု သဘောမထားနိုင်ခဲ့။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးမေယောသည် ကျွန်ုပ်အား လမ်းနေ တစ်လျှောက်လုံးတွင် လက္ခဏာပညာကို အသေးစိတ် သင်ပြပေးသွား ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ဤသို့ ခရီးသွားခဲ့ကြရာ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိုးသူတော်ကြီး တို့သည် ချောက်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်မနက်လုံး တစ်စုံတစ်ရာ စားသောက်ရခြင်း မရှိဘဲ သူ၏နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်ပါနေရသည်ဖြစ်၍ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဦးသူတော်ကြီးရယ် ချောက်မြို့ ရောက်ကတည်းက တစ်မနက် လုံး ခင်ဗျားနောက် လျှောက်ပြီး လိုက်နေရတာဗျား၊ ဘေးထော် ပေါ်လိုက်ရ၊ သင်္ဘောဆိပ် သွားချင်တယ်ဆို သင်္ဘောဆိပ်လိုက်ရ

၈၄ မင်းသိင်္ခ

စဉ်ကူးဘက် သွားချင်တယ်ဆို လိုက်ရတာနဲ့ မောလှပြီ၊ မေတကာကလည်း အရေးမကြီးပါဘူး ထမင်းဆာလှပြီ”

ဟု ပြောရလေ၏။

ထိုအခါ၌ ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေယောက ကျွန်ုပ်အား ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ကာ . . .

“ဆာတယ်လို့ပြောရင် လုံလောက်ပါပြီကွ၊ ထမင်းဆာတယ်လို့ ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ အခုနေ မင်းကို ခေါက်ဆွဲကျွေးရင် မစားဘူးလားကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ရပါတယ်ဗျာ ထမင်းပဲ စားရ စားရ၊ ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား ချောက်မြို့၏ ဈေးထောင့်တွင်ရှိသော တရုတ်ခေါက်ဆွဲကြော် ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်၍ သွားလေ၏။ ထိုဆိုင်သို့ ရောက်လျှင် ဆိုင်ရှင်တရုတ်အတိုးကြီးတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်တို့အား . . .

“ဘာစားမလဲ”

ဟု မေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ထိုအတိုးကြီးအား ခေါက်ဆွဲကြော် နှစ်ပွဲမှာလိုက်လေ၏။ ဆိုင်ရှင်အတိုးကြီးလည်း မီးဖိုဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“ဟေ့ ပေါက်စ ခေါက်ဆွဲကြော် နှစ်ပွဲ”

ဟု လှမ်း၍ အော်လိုက်လေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၈၅

ဆိုင်တွင်း၌မူ တရုတ်အတိုးကြီး၏ သမီးကလေးများသည် မျက်စိနောက်လောက်အောင် ဆော့ကစားနေကြလေ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာမူ အခြားသော ကလေးများကဲ့သို့ ကစားခြင်းမပြုဘဲ ဇွန်းခက်ရင်းနှင့် တူများကို အဝတ်တစ်ခုဖြင့် ပွတ်တိုက်ရင်း အနီးတွင် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖွင့်လျက်သား ချကာ စာကျက်၍ နေလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေယောက ထိုကလေးမကလေးအား ကြည့်ကာ သဘောကျ၍သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“ဟေ့ကောင် ဟိုကလေးကို ကြည့်စမ်း၊ တခြားကလေးတွေလို ဆော့မနေဘူး၊ စာကျက်နေတယ်၊ တစ်ဖက်မှာလည်း ခက်ရင်းတွေ ဇွန်းတွေ တိုက်ချွတ်နေတယ်၊ အလုပ်နှစ်ခုကို တစ်ချိန်တည်းမှာ လုပ်နေတယ်ကွ၊ ချီးမွမ်းစရာပါပဲကွာ”

ဟု ပြောပြီးလျှင် ထိုကလေးမလေးဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“ဟေ့ ကလေး ဘယ်နှစ်တန်း ရောက်ပြီလဲ”

ဟု မေးလေ၏။

ထိုကလေးက . . .

“ပထမတန်းပါ”

ဟု ပြန်ဖြေလေ၏။

“နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးပြန်၏။

၈၆ မင်းသိင်္ခ

“ပြုံးပြုံးလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဟု ကလေးမကလေးက ဖြေပြန်၏။

ထိုအခါ၌ ဦးသူတော်ကြီးသည် ပြုံးပြုံးဟုခေါ်သည့် ကလေးမလေးအနီးသို့ သွားရောက်ကာ လက်ဝါးကို ထောင်ယူ ကြည့်ရှုပြီးလျှင်...

“ကျောင်းဆရာမကြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အိမ်တောင်ကျတဲ့အခါ စစ်ဘက်က အရာရှိတစ်ဦးနဲ့ အိမ်ကောင်ကျလိမ့်မယ်၊ ပထမဆုံးရတဲ့ သားသမီးဟာ ယောက်ျားလေး ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ဟောပြောလေတော့၏။ ကလေးမကလေးက ဦးသူတော်ကြီးအား ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်၍ကြည့်နေလေ၏။

ထိုအခါ၌ ဆော့ကစားနေသော ကလေးများသည် ဖိုးသူတော်ကြီးအား ဝိုင်းအုံ၍ ယင်းတို့၏ လက္ခဏာကိုပါ ကြည့်ပေးရန် ပူဆာကြလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးက ကလေးမကလေးတစ်ဦး၏ လက်ကိုယူ၍ ကြည့်ကာ...

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုကလေးမကလေးက...

“ကျင်ယုံ”

ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ်

“ကျင်ယုံတဲ့လား၊ အေး... အေး၊ လက္ခဏာကတော့ တောင်တယ်ကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ (၁၀) တန်းတောင် အောင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ချမ်းတော့ ချမ်းသာလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကလေးများ၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီး ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ယင်း၏ သားသမီးများကို မောင်းထုတ်ပစ်လေ၏။ ထိုသို့ မောင်းထုတ်သော်လည်း ကလေးများသည် ဖိုးသူတော်ကြီးအား ဝိုင်းအုံမြဲ ဝိုင်းအုံနေကြလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ လက်ဝါးကို ဆွဲယူကြည့်ရှု၍...

“နာမည် ပြောစမ်း”

ဟု ဆိုပြန်၏။ မိန်းကလေးကလည်း...

“ပေါက်ပေါက်”

ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ထိုနာမည်ကို ကြားလိုက်ရသည့် အချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဒီနာမည်က တို့အတွက် နိမိတ်ကောင်းတယ်ကွ”

“ပေါက်ပေါက်” တဲ့။

“အဲဒီတော့ ခေါက်ဆွဲ စားပြီးရင် ကျောက်ပန်းတောင်သို့ လိုက်မယ်။ ပုပ္ဖားကို ပြန်ပြီးတက်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

၈ မင်သိမ်

ထို့နောက် ပေါက်ပေါက်၏ လက္ခဏာကို ကြည့်ကာ...

“တယ်အိပ်တဲ့ ပေါက်ပေါက်ပါလား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ပေါက်ပေါက်တို့၏ မိခင် ဆိုင်ရှင် အခေါ်ကြီးက...

“အိပ်တာတော့ မပြောနဲ့တော့ ဖိုးသူတော်ကြီးရေ၊ တဆိတ်လောက် ကြည့်ပေးစမ်းပါဦး၊ ဒီကောင်မလေးမှာ ကောင်းစားတဲ့ လက္ခဏာ ပါရဲ့လား”

ဟု မေးလေ၏။

“မပူပါနဲ့ဗျား၊ သွက်နဲ့သူ လာတာပါ။ ကောင်းစားမယ့် ကလေးပါ။

ပဲ၊ စစ်ဘက်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့သူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျလိမ့်မယ်”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။ ထိုခဏ၌ ခေါက်ဆွဲကြော်များ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးတို့သည် ခေါက်ဆွဲကြော်ကို မြန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြလေတော့၏။

ထိုသို့ စားသောက်နေစဉ် ဆိုင်တွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာရာ ဖိုးသူတော်ကြီးကို မြင်၍ သွားလျှင် ထိုသူသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဖိုးသူတော်ကြီး၏ ခြေထောက်ကို ပြေး၍ ဖက်ကာ မြေကြီးပေါ်၌ ထိုင်ချ၍ ကန်တော့လေ၏။ ထိုသို့ ကန်တော့ပြီးနောက်...

“အဘယောင်ရယ် သားကြီးကို ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ပစ်ထားရတာလဲ အဘရယ်၊ အဘ မကယ်ရင်တော့ သားကြီး ဒီတစ်သက်မှာ နာလံမထူတော့ပါဘူး”

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ်

ဟု ငိုယို၍ ပြောလေတော့၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ထိုသူအား ကြည့်ကာ...

“မင်းက အခု ဘယ်ကနေ ဘယ်ကို သွားမလို့တဲ့”

ဟု မေးလေ၏။

“ကျွန်တော် ပုဂံကို လာတာပါ။ အိမ်လည်း မီးလောင်ခံရတယ်၊ ပစ္စည်းတွေလည်း ကုန်ပါပြီ၊ စက်လှေလည်း နစ်သွားပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခု ဆိုသလို ဖြစ်နေပါပြီ၊ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကိုတောင် သူမိဘတွေဆီ ပြန်ပြီး ပို့ထားရပါတယ် အဘယောင်ရယ်”

ဟု ငိုယို၍ ပြောလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဟေ့ကောင် ဈေးထဲမှာ ကျောက်ဖယောင်းတိုင် သုံးတိုင် သွားဝယ်စမ်း”

ဟု စေခိုင်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ခေါက်ဆွဲစားလျက် တန်းလန်းမှ ထ၍ ဈေးအတွင်းသို့ ဝင်ကာ ‘ခြောက်တိုင်ထုပ်’ ဟု ခေါ်သည့် တစ်ထုပ်လျှင် ဖယောင်းတိုင် ခြောက်တိုင်ပါသည့် ကျောက်ဖယောင်းတိုင် တစ်ထုပ်တို့ ဝယ်လာခဲ့ပြီးလျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးအား သုံးတိုင်ပေး၍ ကျွန်ုပ်၏ လွယ်အိတ်အတွင်းသို့ ကျန်သုံးတိုင်ကို ထည့်၍ ထားလိုက်လေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း ဆိုင်ရှင်အခေါ်ကြီးထံမှ အိမ်နိမ့်သို့ တစ်ချောင်း တောင်းယူကာ ကျွန်ုပ်ပေးသော ဖယောင်းတိုင်ကို...

သံချွန်ဖြင့် ဂါထာကိုရွတ်၍ ရေးခြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသူတော်ကြီး ပြုလုပ်သမျှကို သေချာစွာကြည့်ရှုလျက် ကောင်းစွာ မှတ်သားနေလေ၏။ ထို့နောက် ပုပ္ဖားသို့ ပြန်တက်လာခဲ့ကြလေ၏။

နှစ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ချောက်မြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာပြီး ဈေးထောင်ရှိ ခေါက်ဆွဲဆိုင်၌ ထိုင်နေစဉ် တစ်ခါက ဖိုးသူတော် ကြီး ဖယောင်းတိုင် ပေးလိုက်သောသူ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးသည်...။

“မင်းက ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဟန်ကျလာလဲကွ”

ဟု ထိုသူအား မေးလေ၏။

“အဘပေးတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းတာပါပဲ အဘရယ်၊ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို စီးပွားတက်လာတယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်တော့ပါဘူး”

ဟု ထိုသူက ပြောလေ၏။

“ငါပေးတဲ့ ဖယောင်းတိုင် သုံးတိုင်ကို အကုန်ထွန်းပစ်လိုက်တာ ပဲလားကွ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးမြန်းလေ၏။

“အဘက ပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်က ထွန်းမပစ်သေး ဘဲ ဖယောင်းတိုင်က စာတွေကို ကူးရေးထားပြီး အလွတ်ရ အောင် ကျက်တယ် ခင်ဗျ။ ပြီးတော့မှ အဘပေးတဲ့ ဖယောင်း

တိုင်တွေကို ထွန်းတာပါ။ အဲဒီနောက်မှာတော့ အဘလုပ်သလိုပဲ ဖယောင်းတိုင်တွေမှာ အဘ ရေးသလိုရော အဘ ရွတ်ဆိုသလို ရွတ်ဆိုပြီးတော့ မကြာမကြာ ထွန်းတယ် ခင်ဗျ”

ဟု ထိုသူက ပြောလေ၏။

ထိုသူ၏ စကားဆုံးသည့်အခါ၌ ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်ဘတ် သို့ လှည့်ကာ...။

“တွေ့ပြီလားကွ၊ ဉာဏ်ရှိတဲ့လူက ဉာဏ်ရှိသလို လုပ်တယ်လေ ကွာ၊ ဒီတော့ ပေးတာထက် ပိုပြီး ရတော့တာပေါ့ကွာ၊ ဟို ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာတွေ့တဲ့ ကောင်ကတော့ ပေးသလောက်ပဲ ရတာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောဆိုကာ ထိုသူ့ဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင်...။

“မင်းက သောကြာသား မဟုတ်လား”

ဟု မေးလေ၏။

“မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သန်းဆွေလေ အဘရဲ့၊ အဘက မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာ သားသမီးတွေက မှီလို ပေါက်နေတာဆို တော့ အကုန်လုံး ရောကုန်ပြီပေါ့ အဘရယ်”

ဟု ထိုသူက ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“နေစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းက ဘာအလုပ် လုပ်တာလဲ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလေ၏။

၉၂ မင်းသိင်္ခ

“လှူပါဝံ့အံ့ အဘ၊ သာသနာကိုလည်း ထောက်ပံ့ပါကယ်၊
အကုသိုလ်ကိုလည်း ကင်းအောင်နေပါကယ်၊ အဘရဲ့ စိတ်တိုင်း
ကျအတိုင်း ကံနှစ်ပါးကိုလည်း ထိန်းထားပါကယ်”

ဟု ထိုသောကြာသားက ပြောလေ၏။

“သာဓုကွယ် သာဓု၊ ငါသားကြီး ဒီထက် ဒီထက် ကြီးပွား
ချမ်းသာပါစေ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ထိုသူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးလေ၏။

ဤသို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပုပ္ဖားတောင်ကြီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ
လေ၏။ ထိုသူလည်း ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ကပ်ကာ...

“မိတ်ဆွေကြီး၊ အဘကို လှူရင်တော့ အဘက ယူမှာ မဟုတ်၊
ဘူး၊ ဒီတော့ နင်ဗျားကိုပဲ ပေးခဲ့ရမှာပဲ၊ ငွေတစ်ထောင် ယူသွား
ပါ၊ လမ်းမှာ အဘကို ဝယ်ခြမ်းကျွေးပါ”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ လွယ်အိတ်အတွင်းသို့ ငွေတစ်ထောင်ကို ထည့်၍
ပေးခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း ပုပ္ဖားတောင်ပေါ်သို့ တက်၍
ကိုးရက်တိုင်တိုင် အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်မြောက် အောင်မြင်သောနေ့၌ ဖိုးသူ
တော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား...

“မင်းက လက္ခဏာဆရာ လုပ်မယ်ဆိုတော့ ဖုယောင်းတိုင်
လုပ်နည်းလေး မှတ်ထားကွ၊ မင်းဆီ လာကြည့်တဲ့ ပရိသတ်ကို
ဘယ်တော့ ကောင်းစားမယ်၊ ဘယ်တော့ ဒုက္ခရောက်မယ်လို့

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၉၃

ဟောလွှတ်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးကွ၊ ဒုက္ခရောက်မယ့် သတ္တဝါတို့
အဲဒီလို ဖယောင်းတိုင်ကလေး ဘာလေး ပေးပြီး ဘုရားတု
ကုပေးရတယ်ကွ၊ တတ်နိုင်သလောက် ကယ်ဆယ်ရတယ်ကွ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဦးသူတော်ကြီး ဖယောင်းတိုင်က ရတနာဒီပံထက်ပဲ စွမ်းမှာမို့
လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးကြည့်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒီဟာက အနန္တသိဒ္ဓိ မဟာဒီပံကွ၊ဇာတာတူတဲ့ လူနှစ်ယောက်
ကိုရှာပြီး တစ်ယောက်ကို မင်းရဲ့ ရတနာဒီပံ ထွန်းခိုင်း၊ ကျန်တဲ့
တစ်ယောက်ကို ငါ့ရဲ့ အန္တသိဒ္ဓိမဟာဒီပံဆိုတာ ထွန်းခိုင်းပြီး
စမ်းကြည့်ပါလားကွ၊ ဒီတော့မှ သဲသဲကွဲကွဲ သိရတာပေါ့ကွ၊
ဒီဖယောင်းတိုင်လုပ်နည်းက ရတနာဒီပံ လုပ်ရသလောက်
လည်း မခက်ဘူးကွ၊ လူတိုင်းလုပ်နိုင်တာမျိုး၊ ဒီနည်းက
ဘိုးတော်မင်းတရားကြီး ကိုးကွယ်တော်မူတဲ့ နန်းဦးဆရာတော်
ရဲ့ နည်းကွ၊ အလွယ်ရလို့ အလကားဟာ မထင်လေနဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း လက္ခဏာဆရာအဖြစ် အသက်မွေးသောအခါ၌
ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေယော၏ ဖယောင်းတိုင် လုပ်နည်းအတိုင်း ကျွန်ုပ်၏
ပရိသတ်ကို ကူညီမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် မှတ်စုတအောင်
တစ်အုပ်ကိုဖွင့်ကာ...

၉၄ မင်းသိင်္ခ

“ကဲ ဦးသူတော်ကြီး ကျွန်တော့်ကို ဖယောင်းတိုင်မှာ ရေးတဲ့
ဂါထာတွေ ရေးပေးပါတော့”

ဟု တောင်းရလေတော့၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒီလို လွယ်လွယ်ပေးလို့ ဘယ်ရမလဲ ကိုယ့်လူရာ ဟဲ့... ဟဲ့”

ဟု ဆိုကာ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ထိုဖယောင်းတိုင် လုပ်နည်း
ကို မပေးဘဲ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် ညှဉ်း၍ထားလေ၏။

သုံးနှစ်ပြည့်သောအခါကျမှပင် ကျွန်ုပ်၏ ဆရာကြီး ဖိုးသူတော်
ကြီး ဦးမေယော ခေါ် ဦးမင်းယောင်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာပြီး
လျှင် ဤနည်းကို ပေးလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် မင်းသိင်္ခ ဟူသော အမည်ဖြင့်
စာရေးဆရာဖြစ်၍လာလေ၏။ ထို့ပြင် ထိုအမည်နှင့်ပင် ဆေးဆရာ၊
လက္ခဏာဆရာ စသည်ဖြင့် ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ဖြစ်မြောက်လာလေတော့
သတည်း။

✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱

သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မဿကာ

မင်းသိင်္ခ

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

အမှတ် (၁၁၁)၊ ၃၃ လမ်း(လယ်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်

ဖုန်း - ၀၁ - ၂၅၃၅၁၉

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

အိမ်ခြံမြေဆိုင်

အိမ်ခြံမြေဆိုင်

အိမ်မြောင် နိမိတ်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဖိုးသူတော် ဦးမေယောသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ၎င်း၏ ထုံးစံအတိုင်း ခရီးထွက်ရန်အကြောင်းကို ပြောလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဘယ်ကိုသွားမှာတုံး ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့”

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက ...

“မင်းကလည်းကွာ တယ်လည်း လျှာရှည်တာပဲ၊ လိုက်မယ်

မလိုက်ဘူး ဆိုတာသာ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါကွာ”

ဟု စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးဖြင့် ပြောလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ်

“လိုက်တာကတော့ လိုက်မှာပေါ့ ဦးသူတော်ကြီးရဲ့၊ တောင်သီချင်းတာက ခရီးကဘယ်လောက်တေးသလဲ၊ တစ်ရက်ကြာမယ့် ခရီးလား၊ တစ်ပတ်ကြာမယ့် ခရီးလား၊ တစ်လကြာမယ့် ခရီးလား အဲဒါကို သိချင်တာပါ။ အဲဒီလို သိရတော့မှ တစ်ရက်ကြာမယ့် ခရီးဆိုရင်လည်း တစ်ရက်စာ ဝတ်ဖို့၊ တစ်ပတ်စာ ဆိုရင်လည်း တစ်ပတ်စာ ဝတ်ဖို့၊ တစ်လစာ ဆိုရင်လည်း တစ်လစာ ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားလေး ဘာလေးယူခဲ့ရမယ် မဟုတ်လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ထို့ မင်းကလည်း တော်တော် ကြီးကျယ်တဲ့ကောင်၊ မင်းမှာ အဝတ် ဘယ်နှစ်ထည် ရှိလို့တုံး”

ဟု ပြောလေတော့၏။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ ဦးသူတော်ကြီးရယ်၊ ခရီးသွားမယ် ဆိုရင်တော့ မရှိ ရှိတာလေး လျော်ဖွ ပြီး အဆင်သင့် လုပ်ထားရမယ် မဟုတ်လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်မိလေ၏။

“ခရီးသွားမှာမို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတာမျိုး မလိုချင်ဘူးတာ အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားရမယ်၊ ဒါမှ သွားမယ်ဟေ့ဆိုတာနဲ့ ဆတ်ခနဲ ထပြီး လိုက်နိုင်မှာပေါ့”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောပြန်လေ၏။

“ဦးသူတော်ကြီး ပြောသလို အမြဲတမ်း အဆင်သင့် ဖြစ်ချင်တာ ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်တာက ခက်တယ်ဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဆင်ခြေတက်လိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက . . .

“လွယ်ပါတယ် ကိုယ့်လူရာ၊ မင်းမှာက အဝတ်အစား သုံးလေးစုံ လောက်ရှိတော့ ခရီးသွားခါနီးပြီဆိုရင် ဟို အဝတ်လျှော်၊ ဒီအဝတ်လျှော် လှမ်းရနဲ့ ဒုက္ခများနေတာကိုး၊ ကိုယ့်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်ကလွဲပြီး နောက်ထပ် တစ်ထည်မှ မရှိဘူးဆိုရင် အဲဒီဒုက္ခတွေ ငြိမ်းသွားတော့တာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီတော့ ပိုတဲ့ အဝတ်ကလေးတွေ သူများကို မြန်မြန်ပေးပစ်လိုက်ပေတော့၊ အဲဒီအခါမှာ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခု ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ပလီစောနေည်းသွားမယ်၊ ငှက်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးသွားလိမ့်မယ်၊ ငါ ပြောသလို လုပ်ကြည့်စမ်းပါ၊ ဘယ်လောက် အရသာရှိတယ်ဆိုတာ ကြာရင် မင်း သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်၊ တချို့များ ခရီးကလေး ခဏသွားတာကို သယ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေက မနည်းပါဘူး၊ အိမ်ပြောင်းတာ ကျနေတာပဲ၊ ငါဖြင့် အဲဒီလူတွေ ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မောလိုက်တာကွာ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း အဝတ်အစား များများစားစား မယူတော့ဘဲ လွယ်အိတ်အတွင်း၌ ကော်ပီစာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်၊ ခဲတံကလေးတစ်ချောင်းနှင့် အကျီတစ်ထည်၊ လုံချည်တစ်ထည်ကို ထည့်ကာ ဖိုးသူတော်ကြီးနောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကီလီလမ်း(ယခုဝါးတန်းလမ်း)ထိပ်သို့ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ယူခဲ့ပြီးနောက် ကုန်ကားကြီးတစ်စီးပေါ်သို့ တက်၍ခိုင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကုန်ကားကြီးပေါ်သို့ တက်ရင်း . . .

“ဘယ်ကိုလဲ ဦးသူတော်ကြီး”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးသူတော်ကြီးက . . .

“ပြည်မြို့ကို သွားမလို့ကွ၊ အဲဒီမှာ ရွှေဘုန်းပွင့် စာကြည့်တိုက် ရှိတယ်၊ ရှေးဟောင်း စာအုပ်စာတမ်းတွေ အတော်ကို စုံတယ်ကွ၊ အဲဒီစာကြည့် ပိဋကတ်တိုက်ကြီးမှာ ဆောင်ရွက်ကြတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌတွေ၊ အတွင်းရေးမှူးတွေ၊ အမှုဆောင်လူကြီးတွေကလည်း ငါ့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပဲကွ၊ စာကြည့်တိုက်ကြီးအဝေါ်မှာ အတော်ကို စေတနာထားကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပဲ၊ အဲဒီမှာ ငါ ဖတ်ချင်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒါကလေး ဝင်ပြီး ဖတ်မယ်ကွာ၊ ပြီးတော့မှ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ကုန်ကားကြီးသည် စတင်၍ ကွက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကားလမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိမြင်ကွင်းများကို ငေးမောကြည့်ရင်း လိုက်ပါလေခဲ့၏။ ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေယောမှာ အဆီးဖြူသီးလုံးခန့်ရှိ ပုတီးစေ့များဖြင့် သီကုံးထားသော ၎င်း၏ ‘နဂါး’ ကိုးပါး’ စိပ်ပုတီးကို တဂျောက်ဂျောက် စိပ်ရင်း လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်ကို ညနေသုံးနာရီကျော်ကျော်လောက်တွင် ပြည်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေတော့၏။ ပြည်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဖိုးသူတော်ကြီးက ရွှေဆံတော်ဘုရား ဖူးမြော်လိုသည်ဟုဆိုကာ ရင်ပြင် တော်ပေါ်သို့ တက်လေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်ပါခဲ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးတို့သည် တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ထိုင်ကာ ဘုရား အာရုံပြုကြလေ၏။ ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးက . . .

“ဖြည်းဖြည်းမှ သွားကြတာပေါ့ကွာ၊ ဒီမှာထိုင်ပြီး အမော အပန်းလေး ဘာလေး ဖြေကြသေးတာပေါ့၊ ငါကတော့ ဘာမှ စားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးကွ၊ မွန်းလွဲသွားပြီ၊ မင်းအတွက်တော့ မုန့်ဝယ်ခဲ့ပါတယ်ကွာ”

ဟု ဆိုကာ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် သူ၏ ပိတ်ဖြူလွယ်အိတ်ကြီး အတွင်းမှ ပေါင်မုန့်ကြွပ်တစ်ထုပ်နှင့် နို့ဆီဘူးတစ်လုံးကို ထုတ်၍ ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာတုံး ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့”

ဟု မေးရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက . . .

“မင်းကလည်းကွာ၊ ဖောက်စရာတစ်ခုခုရှာပြီး နို့ဆီဘူးကို ဖောက်၊ ပေါင်မုန့်ကြွပ်နဲ့ တို့စား၊ ပြီးတော့ ဟော့ဟိုက သောက် ရေအိုးစင်မှာ ရေတစ်ခွက်သောက်၊ ဗိုက်တင်းရောပေါ့ကွာ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဘုရားစောင်းတန်းဘက်ဆီသို့ ဆင်းသွားပြီး ဖျဉ်းစား၊ ကွမ်းညှပ်၊ ကတ်ကြေး စသည့် ရောင်းသော နေရာသို့ သွားကာ

နို့ဆီဘူးကို ဖောက်လေ၏။ ထို့သို့ ဖောက်ပြီးနောက် ဖိုးသူတော်ကြီးမှီရာ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် ပေါင်မုန့်ကြွပ်ကို နို့ဆီဖြင့် တို့၍စားကာ ဖိုးသူတော်ကြီး ပြောသည့်အတိုင်း သောက်ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ရာ ဗိုက်တင်း၍ သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ပင် အာရုံခံတန်ဆောင်း၏ မျက်နှာကြက်ပေါ်မှ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်သည် ဖိုးသူတော်ကြီး၏ ပေါင်ပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက အားရဝမ်းသာဖြင့် . . .

“ငါတို့သွားဖို့ မော်တော်ကားတစ်စီး ဘယ်သူကများ လာပေးဦး မလဲ မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဘာဖြစ်လို့တုံး ဦးသူတော်ကြီးရ၊ ကျုပ်တို့လို ခြေသလုံးအိမ်တိုင် သွားချင်ရာ သွားနေတဲ့ လူကို ဘယ်သူကလာပြီး မော်တော် ကားပေးမှာလဲဗျ၊ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း လုပ်စမ်းပါ ဦးသူ တော်ကြီးရာ”

“ဟေ့ လူမိုက် မင်းကို အရမ်းပြောတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူ့ အဓိပ္ပာယ် သူ့ရှိလို့ပြောတာ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ခင်ဗျားဟာကလည်း အိမ်မြှောင်လေး ခင်ဗျား ပေါင်ပေါ်ကျတာနဲ့ပဲ မော်တော်ကား ရရောသားကွာ”

ဟု ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်ရာ ဦးသူတော်ကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြုံး . . .

၁၀၄ မင်းသိင်္ခ

“မင်းက အကြောင်းအကျိုး စဉ်းစားတာကိုးကွ၊ ငါ ပြောလိုက်တဲ့ စကားက အကြောင်းအကျိုး မပါတဲ့ နိမိတ်ဖတ်အတတ်နဲ့ ပြောလိုက်တာကွ၊ နိမိတ်ဖတ်ခြင်းမှာ မင်းတို့ သိထားတဲ့ အကြောင်းအကျိုးနဲ့ မစဉ်းစားနဲ့ကွ၊ နိမိတ်ဖတ်ခြင်းကို နိမိတ်ဖတ်ခြင်း အဖြစ်နဲ့ပဲ နားလည်ရမယ်၊ အေး.. ဒါပေမဲ့ ငါ နိမိတ်ဖတ်လိုက်တာ နောက်ဆုံးတော့ မှန်ရမယ်ဆိုတာ မင်းကို အခုကတည်းက ပြောလိုက်ပါရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း...

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ဗျာ”

ဟူသော အတွေးနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ နှုတ်ပိတ်နေလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ရွှေဘုန်းပွင့် စာကြည့်တိုက်သို့ သွားကြပြီးနောက် ဖိုးသူတော်ကြီးက သူဖတ်ချင်သည်ဆိုသော စာအုပ်ကို ရှာဖွေကာ စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုပြီးနောက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် စဉ်းစားခန်း ဝင်နေလေ၏။ အတန်ကြာ ဖိုးသူတော်ကြီးက စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ကာ စာကြည့်တိုက်သို့ ပြန်၍ အပ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

“ငါ ဖတ်ချင်တဲ့ စာအုပ်တော့ ဖတ်ပြီးပြီကွ၊ ခရီးဆက်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၀၅

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို တိုင်၍ စာကြည့်တိုက် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ပင် အော် စတင် အမျိုးအစား ကားလေး တစ်စီးသည် စာကြည့်တိုက်ရှေ့သို့ လာ၍ ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ကားပေါ်မှ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် လူတစ်ဦး ဆင်းလာကာ...

“ဟာ... အဘကို ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက ဘုရားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ဘုရားပေါ် လိုက်သွားသေးတယ်၊ ဘုရားပေါ်မှာ မတွေ့လို့ ဒီကို လိုက်လာတာ၊ အဘ ဘယ်ကို သွားမလဲ၊ ကျွန်တော် အယ်ကို လိုက်ပို့ရမလဲ”

ဟု အားရဝမ်းသာ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“မောင်အေးကြူရေ ငါ သွားချင်တဲ့ နေရာတွေကတော့ အနှံ့ပဲကွ၊ မြင်စာဟုကိုလည်း သွားချင်တယ်ကွ၊ ဘုရားမာနဲ့ ဘောဘောကြီး ဘုရားကိုလည်း သွားချင်တယ်ကွ၊ ပြီးတော့ ဘောဘောကြီး ဘုရားနားက ရဟန္တာဂူနဲ့ ရဟန္တာ ရေကန်ကိုလည်း သွားချင်တယ်ကွ၊ ဗိဿနိုးသင်္ချိုင်းကိုလည်း သွားချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကားပိုင်ရှင် ပိန်သွယ်သွယ်လူက...

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါမယ် အဘ၊ ကျွန်တော့်ကားက အမြင်သာစုတ်ပေမယ့် အတော့်ကိုးညာ ဥကောင်းတယ် ခင်ဗျာ ဖုတ်တယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး သွားချင်တဲ့နေရာတို့ သွားသွားရပါတယ်၊ အားမနာပါနဲ့ အဘရယ်”

၁၀၆ မင်းသိင်္ခီ

ဟု ပြောဆိုကာ မော်တော်ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သောကြောင့်
ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ 'ဘယ့်နှယ်ရှိစ' ဟူသော
မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ကြည့်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကားပေါ် တက်ကြလေတော့၏။
ပိန်သွယ်သွယ်လူလည်း ကားကို စတင်မောင်းလေတော့၏။ ထိုအခါ
ကျွန်ုပ်က...

“ဦးသူတော်ကြီးရယ် အဲဒီ အိမ်မြှောင် နိမိတ်ဖတ်နည်းလေး
ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ၎င်းက...

“ဘာ အခုမှ သင်ပေးပါလဲ၊ စောစောတုန်းကတော့ အိမ်မြှောင်
လေး ပေါင်ပေါ်ကျတာနဲ့ မော်တော်ကားစီးရတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့
တုံးဆိုကွ”

ဟု ကျွန်ုပ်အား မာန်မဲလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဖိုးသူတော်ကြီး ကျေနပ်
စေရန် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တောင်းပန်ရလေတော့၏။ ထို့သို့ တောင်းပန်
သောကြောင့် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် စိတ်ကျေနပ်သွားပြီးလျှင် ၎င်း၏
အိမ်မြှောင်ကျသော နိမိတ်ဖတ်နည်းကို ပြောပြလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၀၇

“အိမ်မြှောင်ကျတဲ့ နိမိတ်က သေသေချာချာ မှတ်ထားရင်
အတော့်ကို မှန်တယ်ကွ၊ ဒူးတို့၊ ခြေသလုံးတို့ အပေါ်ကျရင်
စီးပွားဆုတ်ယုတ်တတ်တယ်၊ ပေါင်ပေါ်ကျရင်တော့ မော်တော်
ကား၊ ယာဉ်ရထား စီးရတတ်တယ်၊ ခြေဖဝါးနဲ့ ခြေဖမိုးပေါ်ကျ
ရင်တော့ ခရီးသွားရတတ်တယ်၊ တင်ပါးပေါ်ကျရင် အန္တရာယ်
တွေ့တတ်တယ်၊ ခါးပေါ်ကျရင် အဝတ်အစည် ရတတ်တယ်
ကွ၊ နံပါးကိုကျရင် ကွဲကွာနေတဲ့ မိတ်ဆွေနဲ့ တွေ့ရတတ်တယ်၊
ကျောကုန်းပေါ်ကျရင် မြေတို့ အိမ်တို့ ရတတ်တယ်ကွ၊ ရင်
ဘတ်ပေါ်ကျရင် စီးပွားတက်တယ်၊ လည်ပင်းပေါ်ကျရင်
အကြံအစည် အောင်တတ်တယ်၊ နားရွက်ပေါ်ကျရင် ရွှေငွေ
ရတနာ ဝင်တတ်တယ်၊ အဲဒါလောက်ပဲ မှတ်ထားပါကွ၊ ဒါအိမ်
မြှောင်ကျ နိမိတ်ဖတ်သက်သက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ အိမ်မြှောင်
စုတ်ထိုးတဲ့ နိမိတ်က ၇၂ မျိုးတောင် ရှိသေးတယ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်လေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းပြောပြသော အိမ်
မြှောင်ကျ နိမိတ်ကို ကောင်းစွာ မှတ်သားလိုက်ရလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ညနေပိုင်း၌ မြင်ဟဟု ဘုရားသို့
ရောက်ရှိခဲ့လေတော့၏။ ဘုရားသို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ကျွန်ုပ်တို့
သုံးဦးသားသည် ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ ဘုရားဝတ်ပြုခြင်း အမှုများကို ပြုလေ

၁၀၈ မင်းသိင်္ခ

၏။ ထို့နောက် မြင်စာဟု တောင်၌ပင် အိပ်ရကောင်းနိုးနိုး၊ ပြည်သို့ ပြန်ရကောင်းနိုးနိုး စဉ်းစားနေကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် အနောက်ဘက်စူးစူးမှ လွန်စွာ ကျယ်လောင်သော အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံတစ်ခုကို ကြားရလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ညနေ (၆) နာရီကျော်ပြီ၊ အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးတာက အနောက်စူးစူးကဆိုတော့ ဂုဏ်သရေရှိ လူတစ်ဦးက ဖိတ်ကြားလိမ့်မယ်ကွ၊ အဲဒီတော့ ဒီမှာပဲ ညအိပ်ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး၏ စကားမဆုံးခင်၌ပင် လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးအား...

“ဟာ အဘပါလား၊ အတော်ပဲ၊ အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ခုံးက ခွင့်ရတာနဲ့ ဒီမှာလာပြီး ရက်ရှည်အဓိဋ္ဌာန် ဝင်နေတာ၊ ကျွန်တော့်မိသားစုပါ ပါတယ်၊ အဘ ကျွန်တော်တို့တည်းတဲ့ ဇရပ်မှာပဲ တည်းပါ၊ အဘရယ်၊ အဘနဲ့ ပါလာတဲ့ လူတွေ အတွက်လည်း စားရေး သောက်ရေးတွေကိုပါ ကျွန်တော်က တာဝန်ယူပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၀၉

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသူတော်ကြီးအနီးသို့ ကပ်တာ ၇၂ မျိုးသော အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးခြင်း နိမိတ်ကို သင်ပြပေးရန် နားပူနားဆာ လုပ်လေသောအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“နောက်မှ သင်ပေးမယ်”

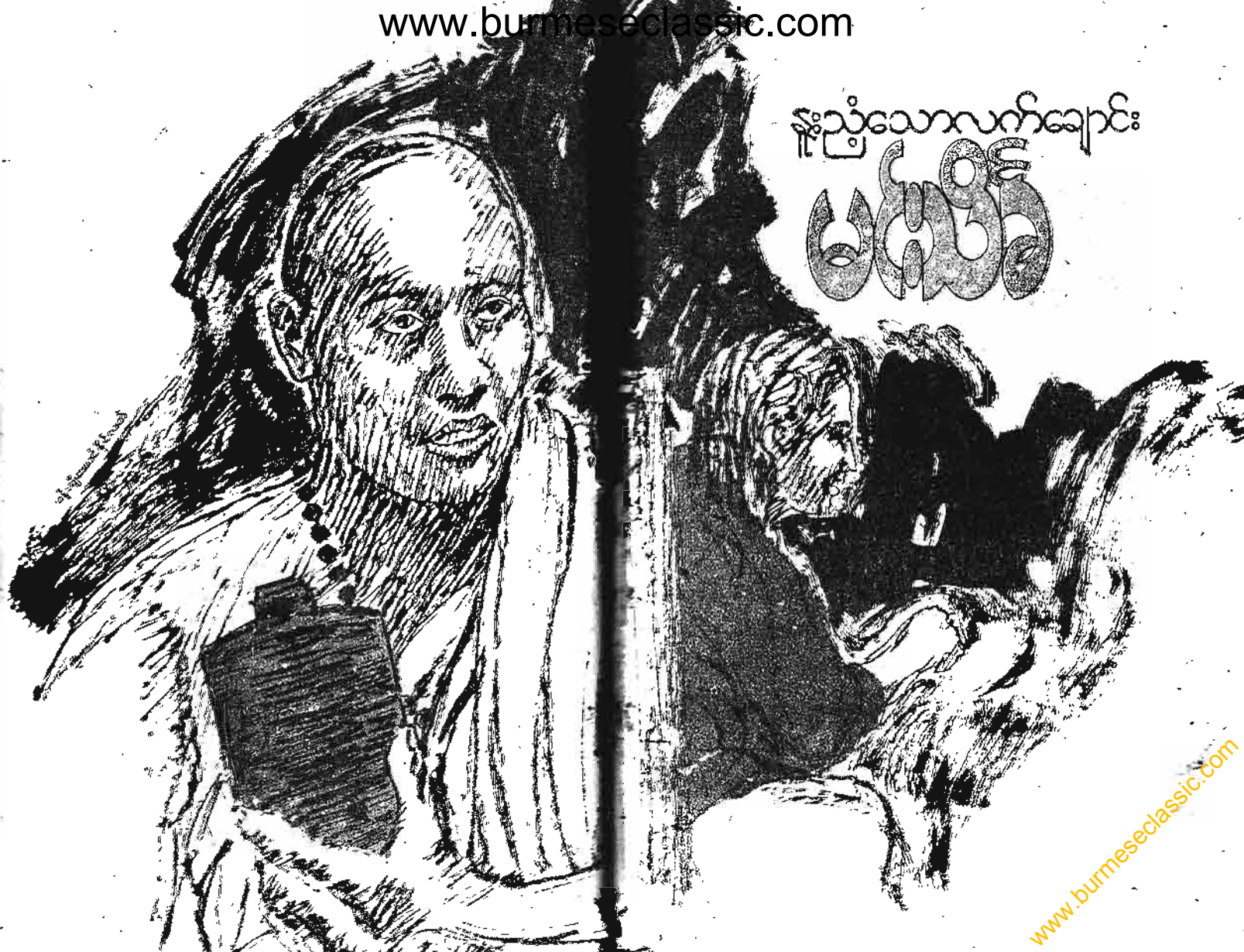
ဟု တုံးတိတိကြီး ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠

သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မဿကာ

၁၁၆-၁၁၇

နိဗ္ဗာန်သောလက်ချောင်း
မယ်မိမိ

နူးညံ့သော လက်ချောင်း

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် ချိန်းဆိုထားသဖြင့် တောင်ကြီးမြို့မှနေ၍ သာစည်မြို့သို့ မီးရထားနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ ‘ခွေးရုပ်’ ဟူသော ဘူတာသို့ရောက်လျှင် ရထားပေါ်မှ ခေတ္တဆင်း၍ အားလူးကက်တလိပ်နှင့် နွားနို့ တစ်ခွက်ကို သောက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲ လက်နှင့် ပုတ်လိုက်သဖြင့် လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ဖိုးသူတော် ဦးမေယောကြီး ဖြစ်ကြောင်း သိရလေတော့၏။

“ဦးမေယော”

ဟု ကျွန်ုပ်က နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ယင်းက...

“မင်းသိင်္ခ ဆရာမင်းသိင်္ခ မဆိုးတော့ဘူး၊ မဆိုးတော့ဘူး၊ ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ၊ ရှေ့ကို ဒီထက် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဦးမေယော ကျုပ်ကို ဗေဒင်ဟောနေတာလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်မိလေ၏။

“မဟုတ်ဘူး ဗေဒင်ဟောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သိလို့ ပြောနေတာကိုယ့်လူနောက်က ထိုင်ခုံမှာ ကျုပ်ပါလာတာ ကိုယ့်တစ်လမ်းလုံး တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ မေတ္တာပို့ပြီး လိုက်လာတာကိုး၊ ပြီးတော့ အသက်သတ်လွတ်လည်း စားနေတယ် မှတ်တယ်”

ဟု ဦးမေယောက ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ထိုင်လေ ဦးမေယော၊ ဘာစားမလဲ၊ ဘာမှာလိုက်ရမလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ဦးမေယောက...

“ကျုပ်အတွက် ရေနှေးကြမ်းပဲ လိုတယ်”

ဟု ဆိုကာ ဂျပန်စစ်သုံး ရေဘူးဟောင်းကလေးကို လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ထုတ်၍ ကျွန်ုပ်အား ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေယော၏ လက်တွင်းမှ စစ်သုံး ရေဘူးဟောင်းကလေးကိုကြည့်ကာ ဆက်စပ်တွေးတောနေသေး၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ငြိမ်းအေးသောဘဝနှင့် ယင်း၏ တပ်တွင်းမှ စစ်သုံးရေဘူးဟောင်းကလေး၏ဘဝကို အတွေးနယ်ချဲ့မိလေ၏။ ထိုရေဘူးကလေးသည် တစ်ခါက စစ်မြေပြင်တွင် ယင်း၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော စစ်သားတစ်ဦးနှင့်အတူ ကျင်လည်ခဲ့ပေမည်။ အကယ်၍သာ ထိုရေဘူးကလေး၌ ကြားနိုင်သော နားပါရှိပါက တဖုန်းဖုန်း တခိုင်းခိုင်းနှင့် တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော အမြောက်သံ၊ ဗုံးသံများကို သာမက ဒဏ်ရာရ၍ ညည်းတွားသော သူတို့၏အသံကိုလည်း ကြားနေရပေမည်။ ထို့အတူ ထိုရေဘူးကလေး၌ မြင်နိုင်သော မျက်စိရှိပါကလည်း သွေးရဲရဲ သံရဲရဲနှင့် သေဆုံးနေသော စစ်သားများ၊ မီးလောင်နေသော တိုက်တာအိမ်ခြေများနှင့် မီးကျွမ်းငုတ်များ စသော အနိဋ္ဌာရုံများကို မြင်တွေ့ခဲ့ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် ယင်း၏ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော စစ်သားသည်ပင်လျှင် စစ်မြေပြင်၌ ထိမှန်သေဆုံးခဲ့ရပုံကို ယင်းကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ခဲ့ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ယခုမူ ထိုရေဘူးကလေးသည် သူတော်စင်တစ်ဦး၏ ပစ္စည်းဖြစ်နေပြီ။ အမြောက်သံ၊ ဗုံးသံများအစား အမျှဝေသော ကြေးစည်သံကို ကြားနေရပေတော့မည်။ ညည်းညူသံအစား သူတော်စင်ကြီး၏ မေတ္တာပို့သံများကို ကြား၍ နေရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့လျှင် စစ်သုံးရေဘူးကလေးနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးအား ဆက်စပ်ကြည့်နေစဉ် ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား...

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ကိုယ့်လူရဲ”
ဟု မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးမေယောကြီး၏ လက်တွင်းမှ ရေဘူးကလေးကို လှမ်း၍ယူရင်း...

“ဒီရေဘူးကလေးဟာ တစ်ခါကတော့ စစ်သားတစ်ဦးရဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ဦးမေယောလို သူတော်စင်ကြီးတစ်ဦးရဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်နေပြန်တယ်။ အဲဒါ ကိုစဉ်းစားနေမိတာပါ”
ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဦးမေယောက...

“ဖိုးသူတော်ကြီး စစ်ရေဘူးထဲကရေကို အားရပါးရ မော့သောက်နေပုံကို ဆီဆေးပန်းချီကား တစ်ချပ်လောက် ရေးဆွဲပြီး အဲဒီပန်းချီကားကို ‘စစ်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး’ ရယ်လို့ နာမည်ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ ပန်းချီပြပွဲ သွင်းရရင် ပိုပြီး မကောင်းဘူးလား ကိုယ့်လူရယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ရယ်မောလေ၏။

“အစစ်ပဲ ဦးမေယော၊ ဦးမေယောက ထကယ့်ခေတ်မီတဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီးပါပဲ”

ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရာ ဦးမေယောက တဟဲ့ဟဲ့ ရယ်လေ၏။

“လူဆိုတာ အားလုံး ခေတ်မီပါတယ် ကိုယ့်လူရဲ၊ ခေတ်ထဲမှာ နေနေတာပဲဥစ္စာ ခေတ်မီတာပေါ့ကွ၊ ခေတ်ထဲက ထွက်သွားတာလူမှပဲ ခေတ်မမီတော့မှာ၊ ဟဲ့... ဟဲ့၊ ခေတ်ထဲက ထွက်သွားတာလူဆိုတာကလည်း သေမှပဲ ထွက်သွားမှာ ‘ဟုတ်သွား’”

၁၁၆ မင်းသိင်္ခ

ဟု ပြောဆိုကာ ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေယောသည် တဟဲဟဲ ရယ်မောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း နွားနို့ရောင်းသောဆိုင်မှ ရေနွေး ငါးမူးဖိုး ဝယ်၍ ရေဘူးအတွင်းသို့ ထည့်ခိုင်းလေ၏။ ဦးမေယောသည် ယင်း၏ ပိတ်ဖြူ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်၍ ကျွန်ုပ်ကို ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဘာစာအုပ်လဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးမေယောက . . .

“ဘာစာအုပ်ရမှာလဲ၊ တောင်ကြီးမှာ ကိုယ့်လူ သင်ခန်းစာ ပေးခဲ့တဲ့ လက္ခဏာသင်တန်းမှတ်စုစာအုပ်လေး၊ သင်တန်းသားတစ်ယောက်ဆီက မနည်းကိုတောင်းပန်ပြီး ဝယ်လာခဲ့ရတာကွ”

ဟု ဦးမေယောက ပြောလေ၏။

“ဦးမေယောက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ ယင်းက . . .

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်လူက လက္ခဏာသင်တန်း ဖွင့်တယ်ဆိုတော့ ဘာတွေများ သင်ပေးသလဲလို့ သိချင်လို့ပါ။ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ကိုယ့်လူရဲ့ သင်တန်းမှတ်စုကို ကြည့်လိုက်တော့မှ . . .”

ဟု ဆိုကာ ဦးမေယော စကားကို ရပ်ထားလိုက်လေ၏။

“မှတ်စုကို ကြည့်လိုက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ ဦးမေယောရဲ့ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဦးမေယောက မချို့မချဉ် ဖျိုက်နှာနှင့် . . .

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် သူ

“ကိုယ့်လူဥစ္စာက တော်တော်ကို နေရာမကျတာဘဲ၊ အများကြီး လိုတယ်၊ လက္ခဏာပညာကို ဒီလောက်ကလေးတတ်ရုံနဲ့ သင်တန်း မဖွင့်စမ်းပါနဲ့ ကိုယ့်လူရယ်၊ သူများကို မသင်ခင်မှာ ကိုယ်က ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဖြစ်အောင် လုပ်ထားစမ်းပါ၊ ပြီးမှ သူများကို သင်စမ်းပါ ကိုယ့်လူရဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။

“ကျုပ်ရဲ့ သင်တန်းမှာ သင်တဲ့မှတ်စုက တော်တော်ပဲ ညံ့နေလို့လား ဦးမေယောရယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ ဦးမေယောက . . .

“ဒီထက် ညံ့တာကို မတွေ့သေးခင်မှာတော့ မင်းဥစ္စာက အညံ့ဆုံးပဲ ကိုယ့်လူရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ ခိုးလိုးခုလုဖြစ်၍ သွားလေတော့၏။

“နေစမ်းပါဦး ဦးမေယောရယ်၊ ကျုပ်မှာ ဘာတွေလိုနေတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးမေယောက . . .

“ရထားထွက်တော့မယ်၊ ရထားပေါ်ကျတော့ ငါဘေးနဲ့ အထောက်အကူကြီးနဲ့ မင်းနဲ့ နေရာချင်းလဲပြီး ထိုင်လိုက်၊ အဲဒီလိုတော့မှ မင်းမှာ လိုတဲ့အချက်တွေကို ပြောပြမယ်”

၁၁၈ မင်းသိင်္ခ

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ထားသည်လည်း ထွက်ခွာရန်အတွက် အချက်ပေး ဥဩကို ဆွဲလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးမေယောလည်း ရထားပေါ်သို့ ကပျာကယာ ပြေး၍ တက်ကြလေ၏။ ရထားပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ဦးမေယောအနီးမှ တရုတ်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်သည် နေရာချင်းလဲ၍ ထိုင်ကြလေ၏။ ရထားလည်း စတင်ထွက်ခွာနေပြီ ဖြစ်၏။

“လုပ်စမ်းပါဦး ဦးမေယောရဲ့၊ ကျုပ်မှာ လိုအပ်နေတဲ့ဟာတွေ ပြောပြစမ်းပါဦး။ ကျုပ်လည်း လဲကွဏာပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ကျေညက်အောင် လုပ်ထားပါရဲ့ဗျာ၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်အချက်တွေမှာ လိုတယ်ဆိုတာကို ပြောပြစမ်းပါဦး။”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဦးမေယောက စစ်ရေဘူးကလေးအတွင်းမှ ရေခွေးကြမ်းကို ငဲ့၍သောက်ရင်း မခွဲတရို့ ပြုံးလိုက်လေ၏။

ထို့သို့ ပြုံးပြီးနောက် . . .

“မင်းက လဲကွဏာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အတော်ကို လေ့လာထားတယ် ဟုတ်စ၊ ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးမေယောရဲ့၊ မယုံရင် စမ်းကြည့်လေ၊ ဘယ်သူလဲကွဏာကို ဟောရမလဲ၊ ဟောဒီ ရထားပေါ်မှာပါတဲ့ လူထဲကပဲ ပြောပါဗျာ၊ အခုချက်ချင်း ဟောပြလိုက်မယ်၊ အဟောခံရတဲ့

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၁၉

လူထဲကလည်း ကျုပ်ဟောတာ မှန်ကန်ကြောင်း ဝန်ခံတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဝံ့ကြွားသော လေသံနှင့် ပြောလိုက်ရာ ဦးမေယောက ပြုံးလိုက်လေ၏။

ထို့သို့ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ဒီလိုဆိုရင် လက်တွေ့စမ်းရတာပေါ့ကွာ၊ ရော့ ဟောဒီ စစ်ရေဘူးကလေးရဲ့ လဲကွဏာကို ဖတ်ပေတော့”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ လက်တွင်းသို့ ရေဘူးကလေးကို ထည့်၍ ပေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်၍သွားလေတော့၏။

“ဦးမေယောရယ် ရေဘူးကို ဘယ်လို လဲကွဏာ ဖတ်ရမှာလဲ၊ သူ့မှာ လက်မှမပါဘဲ၊ ပြီးတော့ သူက လူမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ ကတ်သီးကတ်သတ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြော၍ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ကာ မီးညှိရှိုက်ဖွာနေလေ၏။

“မင်းမှာ လိုနေတာ အဲဒါပဲကွ၊ တကယ်ကတော့ လူကိုသာ မဟုတ်ဘူး၊ တိရစ္ဆာန်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေကိုပဲဖြစ်ဖြစ် လဲကွဏာ ဖတ်တတ်အောင် လေ့လာထားရမယ်ကွ”

ဟု ဦးမေယောက ပြောလေ၏။

“မဖြစ်နိုင်တာပဲဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ် ရေရွတ်မိလေ၏။

၁၂၀ မင်းသိင်္ခ

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းက ငါပြောတာ မယုံဘူးလား၊
တဲ့... မင်းကို လက်တွေ့ပြမယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ အိတ်အတွင်းမှ ဖောင်တိန်ကို ဆတ်ခနဲ နှိုက်ယူ
လိုက်ပြီးလျှင် ယင်း၏ ရေဘူးအတွင်းမှ ရေနွေးကြမ်းနှင့် အနည်းငယ်
ဆေးကြောလေ၏။

“အသန့်ပါဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆေးနေတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဦးမေယောက...

“ဆေးဖို့ လိုအပ်လို့ ဆေးတာပေါ့ ကိုယ့်လူရယ်”

ဟု ပြောကာ ဖောင်တိန်အား လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ပြန်လေ၏။
ထို့နောက် ယင်း၏ ကြီးမားသော လက်ဝါးကြီးအတွင်း၌ ဖောင်တိန်ကို
ဆုတ်ကိုင်လိုက်ပြီးလျှင် မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်လေတော့၏။ ဆယ်မိနစ်
ခန့် မျက်စိကို မှိတ်ထားပြီးနောက်...

“ဒီဖောင်တိန်ဟာ မင်းဥစ္စာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ တစ်ယောက်ယောက်
ဆီက မင်း ရထားတာ၊ ပထမပိုင်ရှင်က မိန်းမ တစ်ယောက်ပဲ
ကွ၊ မင်းကို အပိုင်ပေးလိုက်တာ၊ အဲဒီမိန်းမက အသားဖြူဖြူ
မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ မျက်လုံးပြုံးပြုံး၊ မျက်ခုံး ကောင်းကောင်းပဲ
ကွ၊ သူက ကလေးအမေတစ်ယောက်ပဲ၊ ပြီးတော့ ပထွေးနဲ့
နေရတယ်”

ဟု တောက်လျှောက် ပြောလေတော့၏။

ဦးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၂၁

“တော်ပြီ၊ ဦးမေယော သိပ်မှန်တာပဲ၊ လက္ခဏာကြည့်တဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက် ပေးသွားတာ၊ သူ့မှာ ပိုက်ဆံမပါလို့ ဒါပဲ ယူပါ
ဆိုပြီး ပေးခဲ့တာဗျို့၊ ရော့ ဟော့ဒါ ကလေး ကြည့်ပေးစမ်းပါဦး”

ဟု ဆိုကာ ဗရုရှဆေးတောင့်ကလေးကို ပေးလိုက်ပြန်၏။ ဦးမေယော
သည် ကျွန်ုပ်၏ ရှုဆေးတောင့်ကလေးအား ဆေးကြောပြန်လေ၏။ လက်
ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ပြန်လေ၏။ ထို့နောက် ရှုဆေးတောင့်ကလေးကို ဆုပ်
ကိုင်၍ မျက်စိမှိတ်ထားပြန်၏။ ဆယ်မိနစ်ခန့် မျက်စိမှိတ်ထားပြီးလျှင်...

“ဒါလည်း ကိုယ့်လူပစ္စည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူများပစ္စည်းပါ၊ မူလ
ပိုင်ရှင်က ရသေ့မကြီးကွ”

ဟု ပြောပြန်လေ၏။

“တော်လှချည်လား ဦးမေယော၊ ကျုပ်လည်း လုပ်ကြည့်မယ်”

ဟု ဆိုကာ ယင်း၏ စစ်ရေဘူးကလေးအား ရေနွေးဖြင့် ဆေးကြောကာ
လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ပြီးလျှင် ဦးမေယော ပြုလုပ်သည့်အတိုင်း ရေဘူး
ကလေးကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍ မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်လေ၏။
ဆယ်မိနစ်ခန့် မျက်စိမှိတ်ထားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်က...

“ဒီရေဘူးကလေးရဲ့ ပိုင်ရှင်ဟာ စစ်သားတစ်ယောက်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးမေယောက...

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ”

ဟု ထောက်ခံလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ဆက်လက်...

“အဲဒီခေတ်ဟာ တိုက်ပွဲမှာ ငုံးမှန်ပြီးတော့ သေသွားပြီဗျ၊
ပြီးတော့မှ လူတစ်ယောက်က ရတာ၊ အဲဒီလူက အခုဆိုရင်
အတော့်ကို ရာထူးကြီးနေပြီဗျ၊ အဲဒီလူ လက်ထဲကမှ ဦးမေ
ယောက် ရတာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ငဖြီး ကိုယ့်လူက တကယ်ပြီးတာပဲ၊ အဲဒီ ရေဘူးပိုင်ရှင်က
ငါပဲကွ၊ စစ်သားဘဝတုန်းက ရထားတာ”

ဟု ဆိုလေ၏။

“ဂျပန်စစ်ရေဘူး မဟုတ်လားဗျ၊ ဦးမေယော အရင်က သုံးခဲ့တဲ့
ဂျပန်စစ်သားဟာ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ
ပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က စောဒက တက်လေရာ ဦးမေယောက...

“ဒါကြောင့် ငဖြီးလို့ ပြောတာပေါ့ကွ၊ ဒီရေဘူးက ဘယ်သူ
လက်ထဲကမှ ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဂျပန်စစ်တပ်မှာ နေတုန်းက
ဂဲဒေါင်ထဲကနေ ထုတ်ပြီး ငါ့ကို ပေးလိုက်တာ၊ အသစ်ကျပ်ချွတ်
ကြီးကွ”

ဟု ပြောလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်က...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဦးမေယော ပြောတာတော့ အားလုံး
မှန်တယ်၊ ကျုပ်ပြောတာတော့ တစ်လုံးမှ မမှန်ပါလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးမေယောက...

“မင်းမှာ အဲဒါ လို့နေတယ်ကွ၊ ဒါကလည်း လေ့ကျင့်မထားရင်
မရဘူးကွ၊ လေ့ကျင့်လိုက်ရရင်တော့ ဘယ်သူမဆို ရနိုင်တဲ့တာ
မျိုးပဲကွ၊ ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုရင် စက်ဘီးစီးတာလိုပဲကွ၊ စက်ဘီး
စီး သင်မထားရင်တော့ စီးလို့ကို မရဘူး၊ သင်မယ်ဆိုရင်တော့
ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် တတ်တာပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေ၏။

“အဲဒီဟာ ဘာလဲဗျ၊ ဘယ်လိုပညာမျိုးလဲဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်စားစွာ မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

“Psycho Metry (ဆိုင်ကို မက်ထရီ) လို့ ခေါ်တယ်ကွ၊ ဟောဒီ
ငါ့မှတ်စုထဲမှာ ‘မေရီကင်း’ ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရေးထား
တဲ့ ဆိုင်ကိုမက်ထရီပညာအကြောင်း ပါတယ်ကွ၊ အဲဒါ ဖတ်
ကြည့်ပေတော့”

ဟု ဆိုကာ ဦးမေယောသည် ယင်း၏ ပိတ်ဖြူအိတ်ကြီးအတွင်းမှ မှတ်စု
စာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ကို ကျွန်ုပ်အား ပေးလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မှတ်စုစာအုပ်ကြီးကို လှန်လှောရှာဖွေ၍ မေရီ
ကင်း၏ ဆိုင်ကိုမက်ထရီပညာနှင့် သက်ဆိုင်သော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်၏
မှတ်စုကို ဖတ်ရှုမိလေတော့၏။

ထိုဆောင်းပါးတွင် အီဂျစ်ဘုရင်မတစ်ဦး၏ လက်ဝဲကာတ်
ကလေးတစ်ကွင်းအား ဆိုင်ကိုမက်ထရီပညာဖြင့် ဖတ်ကြားခဲ့ပုံကို နေ
သားထားလေ၏။ ထိုပညာရပ်၏ လျှို့ဝှက်ချက် အချို့ကိုလည်း နေသား
ထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမှတ်စုကို ဖတ်ပြီးနောက် ဦးမေယောအား...

“လေ့ကျင့်နည်း ရေးမထားပါလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးမေယောက... .

“လွယ်ပါတယ်ကွ၊ အပ်ချုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သွားပြီးအောက်မှာ ကျနေတဲ့ ပိတ်စကလေးတွေကို ကောက်ထားရမယ်၊ ပြီးတော့ တစ်နေ့ကို တစ်နာရီလောက် မျက်စိမှိတ်ပြီး အဲဒီပိတ်စကလေး တွေကို လက်နဲ့ စမ်းသပ် ကိုင်တွယ်ရမယ်၊ ရိုးရိုးပိတ်၊ ဇာ၊ ပိုးဝဲ၊ ကတ္တီပါ ခွဲခြားပြီး ပြောနိုင်အောင် ပထမ လေ့ကျင့်ရမယ်၊ ပြီးတော့မှ ရွှေတို့ ငွေတို့ ခဲတို့ကို မျက်စိမှိတ်လျက်သား ကိုင် ကြည့်ပြီး မှန်အောင်ပြောနိုင်ဖို့ လေ့ကျင့်ရမယ်၊ ပြီးတော့ လူတွေ ရဲ့ဆံပင်ကို လေ့ကျင့်ရမယ်၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးရယ်လို့ ခွဲခြား ပြောနိုင်ရမယ်၊ အဲဒီတော့မှ စာတွေကို လေ့ကျင့်ရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဦးမေယောပြောတော့ လွယ်တယ်ဆိုဗျ၊ အခုအတိုင်းဆို မလွယ်ပါလားဗျ၊ ခင်ဗျားဟာက ကျင့်လိုက်ရမှာ မနည်းပါ လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ညည်းတွားလိုက်ရာ ဦးမေယောက... .

“ဒီလောက်တော့ လုပ်ရမှာပေါ့ ကိုယ့်လူရာ၊ နည်းမှန်ကို ရပြီပဲ စမ်းကြည့်စမ်းပါဦး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်၌ လက်မှတ်စစ် ရောက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ထံမှ မီးရထားလက်မှတ်ကို တောင်း၍ကြည့်ရှုကာ နိပြာခဲတံဖြင့် ခြပ်ပြီး လျှင် ပြန်၍ပေးလေ၏။ ထိုသို့ ပြန်၍ပေးရာတွင် လက်မှတ်စစ်၏ နိပြာ ခဲတံသည် အောက်သို့ လွတ်ကျလေ၏။

ဦးမေယောသည် လက်မှတ်စစ်၏ နိပြာခဲတံကို ကောက်ယူပေး ရင်း... .

“လက်မှတ်စစ်ကြီး မကြာသေးခင်က မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ စကားများလာတယ် မှတ်တယ်”

ဟု မေးလိုက်ရာ လက်မှတ်စစ်ကြီးသည် ပြူးဝိုင်းသော မျက်လုံးဖြင့် ဦးမေယောအား ငုံ့ကြည့်ပြီးလျှင် ...

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျန်တော့မိန်းမနဲ့ စကားများလာတယ်၊ သူလည်း ဒီရထားမှာ ပါလာတယ်”

ဟု ဖြေရင်း ဦးမေယောအား ရိုသေစွာ လက်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့ဟန်ပြု ပြီးလျှင် တစ်ဘက်ခုံတန်းဆီသို့သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ ဦးမေယောက ကျွန်ုပ်အနီးသို့ကပ်ကာ... .

“ကိုယ့်လူ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လေ့ကျင့်နော်၊ မြင်ရဲ့ မဟုတ် လား”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

၁၂၆ မင်းသိင်္ခ

မှတ်ချက်။

ထို့ကြောင့် လက္ခဏာပညာကို ဝါသနာပါသူများသည် ဆိုင်ကို
မက်သရီပညာကို အထိုက်အလျောက် လေ့ကျင့်ထားသင့်သည်။
ဦးမေယောကဲ့သို့ တစ်အပ်သေချာ မပြောနိုင်သည်ဘဲထားဦးလေ့ကျင့်
ထားခြင်းကြောင့် သင်၏ လက်ချောင်းထိပ်ကလေးများသည် နူးညံ့၍နေ
ပြီးလျှင် အထိအတွေ့ အာရုံ၌ နိုးကြားနေသည်ဖြစ်ရာ လက်များကို
ကိုင်တွယ်၍ ဟောပြောရသော အလုပ်၌ ထိုအာရုံ နိုးကြား၍ နူးညံ့နေ
သော လက်ချောင်းထိပ်ကလေးများက လက္ခဏာတွက်ရာတွင် သင့်အား
အထောက်အကူပြုလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖

သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မဿကာ

၁၉၆၂

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

အမှတ် (၁၁၁) ၃၃ လမ်း(လယ်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ် ရန်ကုန်။
ဖုန်း - ၀၁ - ၂၇၅၅၁၉

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မင်းသား

လေးလေးလေးလေး

အို...

လောကဟိတဂမ္ဘီရ

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အကြောင်းမည်မည်ရရ မရှိဘဲ အပျင်းပြေသဘောနှင့် သန်လျင်ဘက်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့လေ၏။ သန်လျင် သို့ရောက်လျှင် သင်္ဘောဆိပ်အနီးရှိ ကုလားဆိုင် တစ်ဆိုင်၌ ဘာဂျီကြော် နှင့် ထမင်းတစ်ထုပ်ကို ဝယ်ယူ၍ ကျိုက်ခေါက်ဘုရားသို့ ခရီးထွက်ခဲ့လေ ၏။ ကျိုက်ခေါက်ဘုရားသို့ ရောက်လျှင် ဘုရားဖူးခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း စသော အလုပ်များ လုပ်ပြီးနောက် အရိပ်ကောင်းကောင်း နေရာ၌ထိုင် လျက် ထမင်းထုပ်ကိုဖြေ၍ တစ်ယောက်တည်း မြန် ရှက်စွာ စား သောက်ခဲ့လေ၏။ ထမင်းထုပ်အတွင်း၌ ကိုရွှေကုလား၏ စေတနာပို၍

ထည့်ပေးလိုက်သော ငရုတ်သီးစိမ်းနှင့် ဆားအနည်းငယ် ပါရှိသော ကျွန်ုပ်သည် ငရုတ်သီးစိမ်းကို ချွတ်ခနဲ ချွတ်ခနဲ ကိုက်၍ ဆားဖြင့်တိုကာ ထမင်းလတ်အတွင်း၌ မြှုပ်၍ လွေးရလေသည်မှာလည်း အရသာ ရှိလှပေ၏။

ထိုသို့ တစ်ယောက်တည်း ပျော်ပွဲစားနေစဉ်၌ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက ဖတ်ခဲ့ဖူးသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ အမှတ်ရမိလေ၏။ ထိုစာအုပ်ကား 'လောကဟိတဂမ္ဘီရ' ဟူသော မှတ် သားစရာများ ပိုမို သည်မှ စုပေါင်း စပ်ပေါင်း ထည့်ထားသည့် ကျမ်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုကျမ်း၌ ဆီးပူညောင်းကျ ပျောက်ဆေးနည်းလည်း ပါ၏။ နွားလားဥဿဖ ဗေဒင်ဟောကိန်းလည်း ပါ၏။ ကဝိဠမိုင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ လည်း ပါဝင်၏။ သင်္ကြန်တွက်ရိုးလည်း ပါဝင်၏။ သို့ရာတွင် အထက်က ဖော်ပြခဲ့သော အထက်ပါ အကြောင်းအရာများကို ကျွန်ုပ်သည် မှတ်မိ ခြင်းမရှိဘဲ ထိုကျမ်း၏ စာမျက်နှာ (၁၀၈) တွင် ပါရှိသည့် ဇော်ဂျီသိုက် ဆိုသည်ကိုသာ အသည်းစွဲအောင် မှတ်မိ၍နေ၏။ ထိုဇော်ဂျီသိုက်၌ လည်း အကြောင်းအရာအမြောက်အမြားစုပါရှိသည့်အနက် အောက်၌ ဖော်ပြလျက်ရှိသော အကြောင်းအရာကိုသာ စွဲမြဲစွာ မှတ်မိ၍နေ၏။

သန်လျင်မြို့က ကျိုက်ခေါက်ဘုရားကို တက်၍သွားသော နေ့ မဝေးအရပ်တွင် ဘုရားနှစ်ဆူရှိ၏။ ထိုဘုရားနှစ်ဆူအောက်တွင် ဥယျာဉ် ရှိသည်။ ထိုဥယျာဉ်၌ ဇော်ဂျီရှိ၏။

၁၃၂ မင်းသိင်္ခ

ထိုဘုရားနှစ်ဆူအရင်းတွင် ဇော်ဂျီသည် တစ်စုံတစ်ခု လုပ်၍
နေသည်။ ရလိုသော အရှေ့တံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်လျှင် မြင်ရ၏။ မြင်သော်
မရယ်မပြုံးပါနှင့်၊ ရယ်ပြုံးမိသော် မျက်စိကိုက်၏။ လင်းစေလိုသော် ပန်း
ပေါက်ပေါက်ကိုဖြင့် ပူဇော်၍ ထိုဆရာဇော်ဂျီ ပြုံးဘိသကဲ့သို့ မြင်စေ
သော် 'မေယမဟာကပ္ပိ' ဤမန္တန်ဖြင့် သုံးခွန်းခေါ်၊ လက်ဆယ်ဆောင်း
တို့ဖြင့် ရှိခိုးပြီးလျှင် အလိုရှိတိုင်း တောင်း၍ ယူလေတော့၊ ဆရာဇော်ဂျီက
ပေးသည်၊ ဤဇော်ဂျီသည် ဘုရားကို ပြုပြင်သောသူ ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အထက်ပါစာကို သိရသည့်အခါ၌ စမ်း၍ ကြည့်
ဦးမှပဲဟု စိတ်ကူးလျက် ထမင်းကို ကပ္ပာကယာစား၍ အနီးရှိ သောက်
ရေအိုးစင်မှ ရေကိုသောက်၍ လက်ဆေးကာ ထမင်းထုပ်ပေးသော ဖက်
အောက်မှ သတင်းစာစက္ကူဖြင့် လက်ကို သုတ်ကာ ဆေးပေါ့လိပ်ကို
မီးညှိ၍ ဖွာပြီးလျှင် စာ၌ပါရှိသော မန္တန်ကို ရွတ်ဆိုရန်အတွက် ကျိုက်
ခေါက်ဘုရားအနီးမှ စေတီနှစ်ဆူကို ရှာဖွေရာ စေတီပျက်ကလေးနှစ်ဆူ
လွယ်ကူစွာပင် တွေ့ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအပင်အနီး၌ အောက်ပါ မန္တန်ကို
ဌာန်နှင့် မာန်နှင့် ရွတ်လေတော့၏။

ဥုံမေယ မဟာကပ္ပိ
ဥုံမေယ မဟာကပ္ပိ၊
ဥုံမေယ မဟာကပ္ပိ

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၃၃

ကျွန်ုပ်သည် မောဃမဟာကပ္ပိ မန္တန်ကို ရွတ်ပြီးနောက် အခြေ
အနေ ထူးခြားခြင်း ရှိ၊ မရှိကို အကဲခတ်ရှုရာ မည်သို့မျှ ထူးခြားခြင်း
မရှိသဖြင့် အလကားစာတွေပါ။ ပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်နေသား
တာပါဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ရင်း ကျိုက်ခေါက်စေတီတော်ပေါ်သို့
ပြန်၍ တက်လာလေ၏။

စေတီပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ဆေးလိပ်သောက်ရင်း အမော
အပန်းဖြေကာ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်၍ ဖတ်
နေခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဖိုးသူတော်ကြီးတစ်ဦးသည် ဘုရားဖူး ရောက်ရှိလာ
ပြီးလျှင် ထမ်းပိုး ဆိုင်းထမ်းများကို ချလျက် ဘုရားရှိခိုးကာ ယင်း၏
ငွေရောင် ကြေးစည်ကလေးကို ထုရင်း မေတ္တာပို့လေ၏။ ထိုသို့ မေတ္တာ
ပို့ပြီးနောက် အသံသာသော သူ၏ ကြေးစည်ကလေးကို သုံးချက်တိတိ
တီးလိုက်ပြီးနောက် အောက်ပါ ဂါထာကို ဆိုလေ၏။

တောကြီး သုံးတောင်၊ တောင်ကြီး ခုနစ်လုံး၊ ငါ ခေါင်းအုံး၏၊
(နောင် - ဝေ - ဝေ)

ငါ့ အမျိုးကား နဂါးမင်း၊ အဟံတန္တိ ငါ့အဆိပ်ကား မြင်းခိုရ
တောင်တည်း။

(နောင် - ဝေ - ဝေ) ကြေးစည်ထု၏။

ငါ့အဖက ဇော်ဂျီ ဖြစ်သတည်း။

၁၃၄ မင်းသိင်္ခ

(နောင် - ဝေ - ဝေ)

နှင့် အတတ်ကား အတတ်မဟုတ်။

မြေတွင်မြှုပ်၏။

ငါအတတ်ကား မိုးကြိုးစက်သွား ယန္တရားသို့ ခြောက်ပါးအညံ့၊

ကြွလေပြီ။ သစ်ကိုရွယ်လည်း သစ်ကြီး ဖောင်း ဖောင်း ကျိုးသတည်း။

(နောင် - ဝေ - ဝေ)

ကြေးစည်ထုပြန်၏။

မြေကိုရွယ်လည်း မြေကြီးအောက်ထက် ဘဝဂ် ပြောင်းပြန် သစ္စာလန်၏။

(နောင် - ဝေ - ဝေ) ကြေးစည် ထုပြန်၏။

ဘုရားဖူးရောက်လာသော ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဆိုလိုက်၊ ကြေး စည်တီးလိုက်နှင့် ရှိလေ၏။ ယင်း၏ ကြေးစည်မှာလည်း ကြေးရောင် မဟုတ်ဘဲ အဖြူရောင် ဖြစ်နေသဖြင့် ငွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်မည် ဟု ယူဆရပေသည်။ ကြေးစည်၏ အသံမှာ လွန်စွာသာယာနာပျော်ဖွယ် ရှိလှပေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဖိုးသူတော်ကြီး၏ ကြေးစည်ကို စိတ်ဝင်စား သဖြင့် မေးမြန်းမိလေ၏။

“ဦးသူတော်ကြီး ကြေးစည်ကို ငွေနဲ့ ထုထားတာလား”

“ငွေနဲ့ လုပ်တာတော့ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးငွေတော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ငွေယဉ်းကို နာဂမောက်၊ နာဂသိန်း၊ နာဂမ၊ နာဂခွင်း၊ နာဂထ ဆိုတဲ့ ငါးမျိုးနဲ့ ငါးကြိမ်ထိုးတဲ့ ငွေနဲ့ လကွယ်

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၃၅

နေကနေ လပြည့်နေ့အတွင်း ပြီးအောင် ထုထားတဲ့ နာယထ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေတဲ့ ငွေစည်ဗျာ၊ ကြေးစည် မဟုတ်ဘူး”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။

“တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား”

ဟု ကျွန်ုပ် ပမာမခန့် ပြန်ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက မျက်မှောင် ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက်...

“တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလားတဲ့ ဟုတ်လား၊ ဒီကားကို နိမိတ် ကောက်ရရင် ကိုယ့်လူဟာ စာဆိုတော် ဟဲ ဟဲ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း မျက်လုံးပြူးရလေတော့၏။

“ဟောလိုက်တာ ဒက်ထိပါပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပြန်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒက်ထိ ဟုတ်လား၊ ဒက် စနေ၊ ထိ စနေ၊ စနေ နှစ်လုံးပါလား ဟဲ... ဟဲ မဟုတ်မှလွဲရော ကိုယ့် ဆရာဟာ အလုပ်နှစ်ခုနဲ့ပဲ စာရေးဆရာအလုပ်အပြင် အခြားအလုပ်တစ်ခု ခိုပါသေး လား”

ဟု ပြောပြန်၏။

“ဟ မှန်လှချည်လား ဦးသူတော်ကြီး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဆိုပြန်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

၁၃၆ မင်းသိင်္ခ

“ဟ... ဆိုတဲ့ အာမေဍိတ်က ‘ဟတ္ထ’ သဒ္ဒါကို ဆိုတာပဲ၊
ဟတ္ထဆိုတာ လက်ပဲ၊ လက်သမားအလုပ်လား၊ မဟုတ်နိုင်ဘူး။
ဟ... နောက်မှ မှန်လှချည် ဆိုတဲ့စကား ဆက်ပြီး လာတယ်၊
လက်နဲ့ မှန်ဆိုတဲ့ စကားဟာ နီးစပ်နေတယ်၊ လက်ကို မှန်လို
ကြည့်တဲ့ လက္ခဏာဆရာ အလုပ်လည်း လုပ်တယ် ထင်တယ်”
“နိမိတ်ကောက်ပုံက တယ်ပြီး နေရာကျပါလား၊ အယူတော်
မင်္ဂလာ ဦးနှိုးကျနေတာပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပြန်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...
“နိမိတ်ကောက်ပုံ တယ်ပြီးနေရာကျပါလား” တဲ့။
“နိမိတ် အတိတ်တဘောင် ဆိုတာက အထည်လို ဖြစ်မရှိတဲ့
အရာကို ဖော်ပြတယ်၊ ကောက်ဆိုတဲ့စကားနဲ့ တယ်ပြီး နေရာ
ကျပါလားတဲ့၊ စကားဟာ နေရာကို တွေ့တဲ့သဘော၊ အယူ
တော်မင်္ဂလာ ဆိုတာက ယူမယ်ဆိုတဲ့သဘော၊ ဦးနှိုးဆိုတာက
မအိပ်တဲ့လူ၊ ဘယ်တော့မှ မအိပ်တဲ့လူဟာ ဦးနှိုးပဲ၊ ဒါတွေကို
စုပေါင်းပြီး စဉ်းစားလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ မအိပ်ဝဲသူ၊
တစ်နည်းဆိုရရင် မသေတဲ့၊ အသက်ရှည်တဲ့၊ အထည်လို ငြိမ်
လည်း တကယ်မရှိတဲ့ ဇော်ဂျီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဒီနေရာမှာ ရှိတယ်
ဆိုတဲ့ သတင်းရပြီး သူ့ဆီက တစ်ခုခု တောင်းယူဖို့လာခဲ့တာနဲ့
တူပါရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် အသက်ရှူရပ်လုခမန်း အံ့သြ၍ သွားလေ
တော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၃၇

“ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်၊ မှန်ပါတယ်၊ လာတုန်းကလည်း အဲဒီခိတ်
ကူးနဲ့ လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီရောက်မှ ယေဘ်ယေဘ်
ဖတ်ဖူးတဲ့စာကို သတိရလို့ ဇော်ဂျီ လာစေတယ်ဆိုတဲ့ ခန္ဓန်
တော့ ရွတ်မိပါရဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ် တောင်းပန်တိုးလျှိုးသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်
ကြီးက...

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ်ပေါ့”

ဟု ဆိုပြန်၏။

“မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် စာရေးဆရာလည်း လုပ်ပါတယ်၊
လက္ခဏာဆရာလည်း လုပ်ပါတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“လက္ခဏာဆရာဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ လက်ကို ကြည့်ပြီး ဟောခမ်း”

ဟု ဆိုကာ သူ၏ လက်ဝါးကြီးကို ကျွန်ုပ်အား ဖြန့်၍ ပြလေ၏။
ကျွန်ုပ်လည်း ဖိုးသူတော်ကြီး၏ လက်ဝါးကြီးကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်
ပြီးနောက်...

“ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့ ဉာဏ်လမ်းကြောင်းက ရှည်တော့ ဉာဏ်
ကောင်းမယ်၊ ကံလမ်းကြောင်းက ရှည်တော့ ကံလည်း ကောင်း
တယ်၊ အသက်လမ်းကြောင်းက ရှည်တော့ အသက်လည်း နှစ်
မယ်”

ဟု ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၃၉

“အသုံးမကျတဲ့ လက္ခဏာဆရာပဲ၊ ဉာဏ်လမ်းကြောင်းက နှစ်
တော့ ဉာဏ်ကောင်းမယ်၊ ဒါတော့ ကလေးတောင် သိတယ်၊
ကံလမ်းကြောင်းက ရှည်တော့ ကံကောင်းမယ်တဲ့၊ ဒါတော့
ကိုယ့်လူပြောမှလား။ ဒါပဲ ဟတ်သလား”

ဟု ကျွန်ုပ်အား နှိမ့်ချ၍ ပြောလေ၏။

“လက္ခဏာကျမ်းတွေမှာက ဒီလိုပဲ ပါတာပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ကိုယ့်လူ ဘယ်လို လက္ခဏာကျမ်းတွေ ဖတ်သလဲ”

ဟု ပြန်မေးခွန်း ထုတ်လေ၏။

“ကိုင်ရိုကို အများဆုံး ဖတ်ပါတယ်”

“ကိုင်ရိုဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

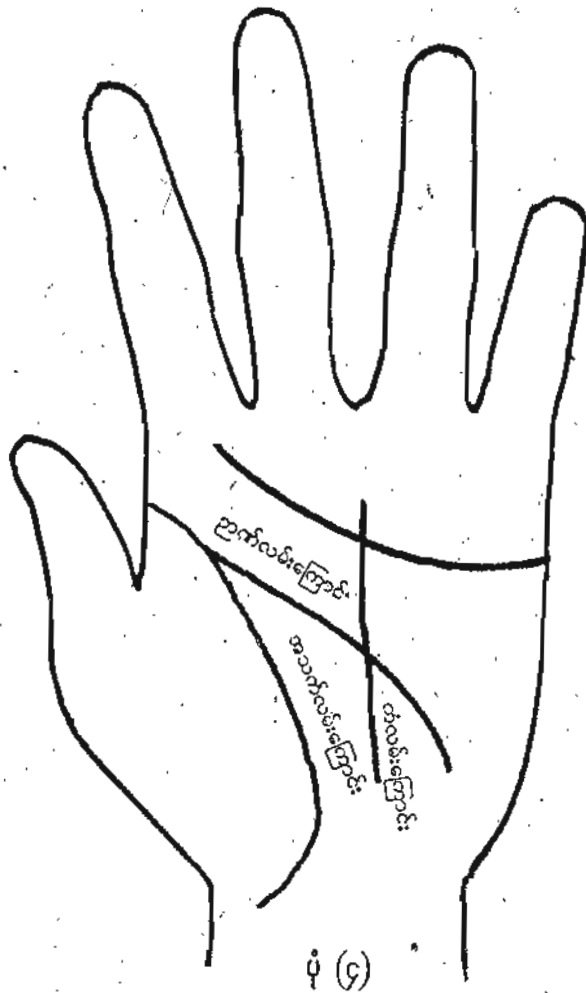
ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ကိုင်ရိုဆိုတာ ကမ္ဘာကျော် လက္ခဏာဆရာကြီး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဖြေလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“သူရဲကျမ်းက ဒီလိုပဲ ရေးထားသလား”

ဟု မေးလေ၏။

ပုံ (၆)

၁၄၀ မင်းသိင်္ခ

“တုတ်ပါတယ် ဒီလိုပဲ ရေးထားပါတယ်”

ဘု ကျွန်ုပ်က ပြောလျှင် ယင်းဖိုးသူတော်ကြီးက လေးနက်စွာ စဉ်းစားပြီး နောက်...

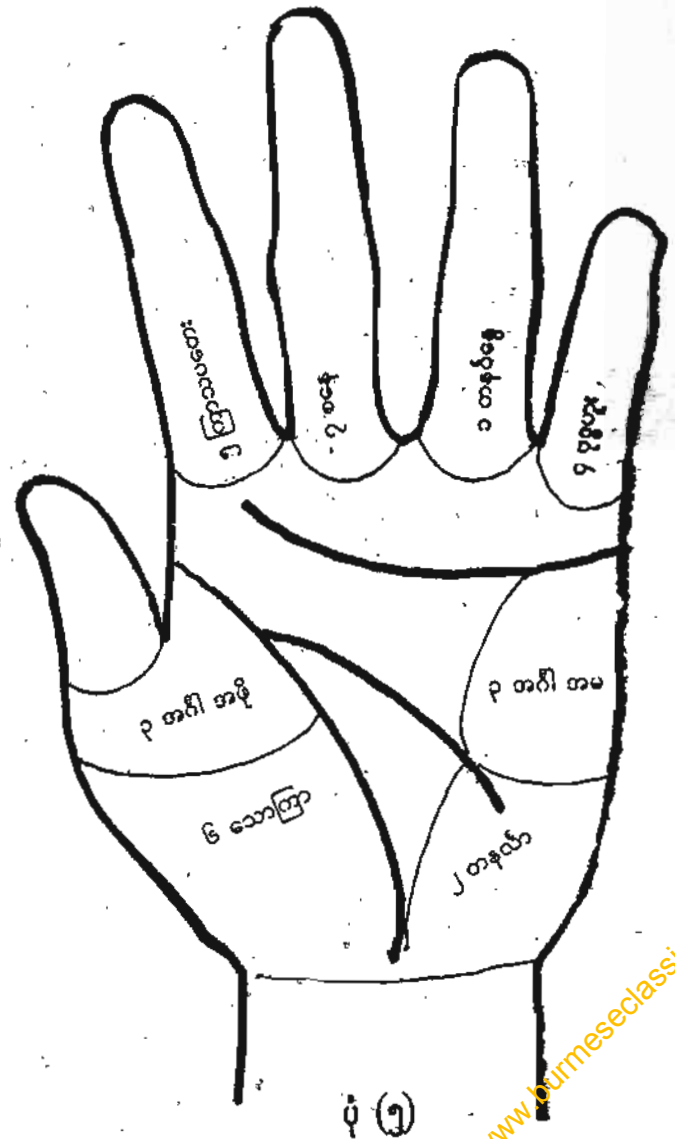
“ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကိုင်ရုံဟာ လက္ခဏာပညာအပြင် တခြား ပညာရပ်တွေ၊ ဥပမာ လောကီပညာလိုဟာမျိုးတွေကိုပါ လေ့ကျင့်တတ်မြောက် ထားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီပညာရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဟောပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာကျော်တာ ဖြစ်မှာပါပဲ၊ သူလို လေ့ကျင့်မထားဘဲ သူရဲ့ ကျမ်းစာအုပ်ကလေး ကြည့်ပြီး ဟောရုံနဲ့တော့ ဘယ်ပြီး နေရာကျမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် လွယ်အိတ်တွင်း၌ အဆင်သင့် ပါလာသော လက်ဝါးပုံစံတစ်ခုကို ထုတ်၍ ဖိုးသူတော်ကြီး၏ ရှေ့သို့ချကာ...

“ဟော့ဒီ လက်ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ဟောစမ်းပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

၁၄၂ မင်းသိင်္ခ

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လက်မအရင်း သောကြာဂြိုဟ်ခုံ အထက် နားဆီသို့ လက်ဖြင့်ထောက်ကာ...

“တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ကြီးကလည်း တယ်ကောင်းပါလား”

ဟု ဆိုလေ၏။

“သောကြာဂြိုဟ်ခုံ မဟုတ်လား ဦးသူတော်ကြီးရဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ယင်းက...

“ဘယ်ကလာ သောကြာရမှာလဲ၊ သောကြာက အောက်ဘက်ကို မြှောတာ၊ အပေါ်ဘက်က တနင်္ဂနွေ”

ဟု ဆိုလေ၏။ ထို့နောက် လက်ညှိုးနေရာကို သေချာကြည့်ပြန်၏။

“အလွန်ကောင်းတာပဲ”

ဟု ဆိုကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍ ဉာဏ်လမ်းကြောင်း နှစ်ခွဲဖြစ် နေပုံ၊ ယင်းအနီး၌ ကံလမ်းကြောင်း တက်နေပုံ၊ ထိုလမ်းကြောင်း၌ ငါးရပ်သဏ္ဌာန် ဖြစ်နေပုံတို့ကို ကြည့်ရှုပြီးလျှင်...

“သူက ဘာလဲ၊ ပြဇာတ်အလုပ် လုပ်သလား၊ လူသိများတဲ့ လူထဲမှာ ပါတာပဲ၊ စစ်ဘက်မှာလည်း လုပ်တဲ့ လူနဲ့တူတယ်၊ (အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံကို လက်ညှိုးဖြင့်ထောက်၍) ခရီးလည်း မကြာခဏ သွားတဲ့ လူပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး၏ တွေးဆချက်များသည် မှန်ပေသည်။ ထို လက္ခဏာရှင်ကား ပြဇာတ်လည်း လုပ်၏။ ခရီးလည်း သွား၏။ စစ်တပ်၌ လည်း အမှုထမ်း၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ်

ထို့နောက် လက်ချောင်းကလေးများကို ကြည့်ပြန်တာ...

“မိအတွေ မရှိရှာတော့ဘူး”

ဟု ပြောပြန်၏။

“...နိပ်က...”

“...ကိုကြည့်တာလဲ”

ဟု မေးရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒီလို ကြားဖြတ်မေးလို့ ကိုယ့်လူအတွက် ဘယ်အထိခံနိုင်လဲ ကိုယ့်လူ နားလည်ထားတာနဲ့ ကျုပ် နားလည်ထားတာမတူဘူး၊ ဂြိုဟ်တွေ နေပုံကို မတူဘူး၊ ကဲ ကျုပ် တစ်ခုပြောမယ်၊ သူ့လက် ကြီးကို ကြည့်စမ်း၊ ရှည်သွယ်တဲ့ အမျိုးအစားရော၊ လေးထောင့် ကျတဲ့ အမျိုးအစားရော၊ ရောထွေးမနေဘူးလား၊ ရောထွေး နေတာမှ လမ်းကြောင်းပုံစံတွေကလည်း ခပ်ရောရောပဲ၊ တိကျ တဲ့ သဘောတွေလည်း ပါတယ်၊ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တဲ့ သဘော တွေလည်းပါတယ်၊ တစ်နည်းပြောရရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ မှာ မကြာခဏ စားရလေ့ရှိတဲ့ ဟင်းလေးအိုးကြီးနဲ့ တူတယ်၊ ခပ်လွယ်လွယ် ပြောရရင် ဟင်းလေးအိုးကြီးလက်ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“မဟုတ်နိုင်တာဘဲ ဦးသူတော်ကြီးရယ်၊ ဟင်းလေးအိုး လက်ပဲနဲ့ ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် မကြားဖူးပေါင်ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက သဘောကျစွာ လျက်...

၁၄၄ မင်းသိင်္ခ

“စုပေါင်း စပ်ပေါင်း ဖြစ်နေတဲ့ သဘောကို ပြောတာ ကိုယ့်လူ၊ အင်္ဂလိပ်လို ပြောမှ သဘောပေါက်မယ့် လူမျိုးလား။”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလေ၏။

ထို့သို့ ပြောပြီးနောက် လက်ပုံစံရှင်၏ မွေးသက္ကရာဇ်ကို မေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ပြောပြရလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီး...။

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီလက်ပုံစံသမားဟာ မကြာသေးခင်က အောင်မြင်မှုတစ်ခု ရရှိခဲ့ပြီပဲ”

ဟု ဟောကိန်းထုတ်လေ၏။

“ဘာမှ မအောင်မြင်သေးပါဘူး ဖိုးသူတော်ကြီး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ငြင်းရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး တစ်ခုခု အောင်မြင်ရမယ်”

ဟု ဟောပြန်လေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်က...။

“မအောင်ပါဘူး ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်”

“အောင်မြင်ပါတယ်”

နှင့် ငြင်းခုံရာမှ အစပြု၍ စကားပြော အပေါက်အလမ်း မတည့် ဖြစ်ကာ ကျွန်ုပ်လည်း ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

ကျွန်ုပ် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ ဖိုးသူတော်ကြီးကို ပြခဲ့သော လက္ခဏာရှင်နှင့် ပက်ပင်းတွေ့ဆုံခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဖိုးသူတော်ကြီး ဟောပြောခဲ့ပုံကို အသေးစိတ် ပြန်လည် ပြောပြရာ လက္ခဏာရှင်က...။

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၄၅

“ဖိုးသူတော်ကြီး ဟောတာ မှန်တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားက ဘာတွေ အောင်မြင်လို့လဲ”

ဟု မေးရာ ယင်းလက္ခဏာရှင်က...။

“ဆယ်တန်းအောင်တယ်လေဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျား ကျောင်းတက်တာလည်း မတွေ့ဘဲ ဘယ်လို အောင်တာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ယင်းက...။

“စာမေးပွဲအောင်တာလည်း ခင်ဗျားကျေးဇူးပါပဲ၊ ခင်ဗျား အိမ်လာတုန်းက စာမေးပွဲမှတ်စုစာအုပ်ရောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်က မှတ်စုစာအုပ်ကို ခင်ဗျားရဲ့ ကန်တော့ပွဲမှာ လှူသွားတယ်လေဗျာ၊ ကျုပ် အဲဒီစာအုပ်ကိုယူပြီး နည်းနည်းပါးပါး ပြန်ဖြေပြီး ဖြေခဲ့တာ အောင်သွားတယ်ဗျာ၊ အခု စာမေးပွဲတစ်ကြိမ် ပြီး ပြီးတော့ တပ်ကလည်း ဆုငွေတွေ ထုတ်ပေးတယ်လေဗျာ”

၁၄၆ မင်းသိင်္ခ

အဲဒါကြောင့် ကလေးကိုတောင် သွားပြီးရှင်ပြုလိုက်သေးတယ်၊

ဖိုးသူတော်ကြီးပြောတာ မှန်တာပေါ့ဗျာ”

ဟု ရယ်ကာ မောကာနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

“ခင်ဗျားနှယ်ဗျာ ဒီလောက် အလုပ်များတဲ့အထဲက ကျောင်း
တက်နိုင်သေးတာ အံ့ပါရဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ချီးကျူးလိုက်မိလေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်သည် လက္ခဏာပညာ၌ ထက်မြက်
လှသော ဖိုးသူတော်ကြီးကို ရှာဖွေရန် သန်လျင်ကို တစ်ခေါက် ပြန်ခဲ့လေ
တော့သတည်း။

မှတ်ချက်။ ။

လက္ခဏာရှင်မှာ စာရေးဆရာ ပျဉ်းမနားမြင့်လှိုင် ဆိုသူ ဖြစ်
လေသတည်း။

✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱

သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မဿကာ

၁၆-၇-၇၅

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

အမှတ် (၁၁၁)၊ ၃၃ လမ်း(လယ်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း - ၀၁ - ၂၅၃၅၁၉

ကျီးသာ နိမိတ်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေ
ယောတို့သည် ပဲခူးမြို့ဆီသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ပဲခူးသို့ရောက်လျှင်
ဖိုးသူတော်ကြီးက ရွှေမောစောဘုရားဆီသို့ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်သွားလေ၏။
ဘုရားသို့ မရောက်မီ၌ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့
ဝင်ကာ ထမင်းထုပ်တစ်ထုပ် ဝယ်လေ၏။ ထိုသို့ ဝယ်ပြီးနောက် ဘုရား
ဖူးရန်အတွက် ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်
တို့နှစ်ဦးသည် တနင်္ဂနွေထောင့်မှနေ၍ ရွှေမောစောစေတီမြတ်ကြီးအား
ဖူးမြော်ကန်တော့ကြလေ၏။

ဘုရားဖူးပြီးသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် အာရုံခံ တန်
ဆောင်းတစ်ခုအတွင်း၌ ထိုင်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဖိုးသူတော်ကြီး
သည် စောစောက ဝယ်ခဲ့သော ထမင်းထုပ်ကို ဖြေ၍ ထမင်းဆုပ်
သုံးဆုပ်ကို ပြုလုပ်လေ၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်နေစဉ်အတွင်း၌လည်း ဖိုးသူတော်
ကြီးသည် အောက်ပါဝါထာကို ကျယ်လောင်စွာ ရွတ်ဆိုလေ၏။

အဂ္ဂေါ ဗုဒ္ဓေါ

အဂ္ဂေါ ဓမ္မော

အဂ္ဂေါ သံယော

အဂ္ဂေါစေဝ ဓမ္မရာဇာ

ပနုရသော အဂ္ဂေါဝိပါကော မေဟောတု

ယံယံဣစ္ဆိတံ သမိဇ္ဈတု

တံတံဣစ္ဆိတံ သမိဇ္ဈတု

ဥပုတ္တာ ပုတ္တ ဒေဝတာ

အာဝစ္ဆန္တ အာဝစ္ဆန္တ

ဘုဇ္ဈန္တ ဘုဇ္ဈန္တ ပရိဟရန္တ ပရိဟရန္တ

သွားဟယ်ကပ်။ ။

ဤသို့လျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကျယ်လောင်စွာ ရွတ်ဆိုရာ
သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများကို ကြည့်ကာ အံ့သြ
ဝယ် ရှက်၍လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဖိုးသူတော်ကြီးအား အေးယိပ်သွား

၁၅၂ မင်းသိင်္ခ

ဝယ်ဦးမည်ဟုဆိုကာ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ တစ်အောင်မျှကြာသောအခါ မှပင် ဖိုးသူတော်ကြီးထံသို့ ပြန်၍သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား...

“ဟေ့ကောင်... ဂါထာရွတ်နေတာကို လူတွေက လာပြီးကြည့်လို့ ရှက်တာနဲ့ ထွက်သွားတာ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း...

“ဒါပေါ့ ဦးသူတော်ကြီးရယ်၊ ရှက်တာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဥစ္စာက ရွတ်နေလိုက်တာ အသံကုန်ပါပဲလား”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“လူမိုက် ဒါ ရှက်စရာလားကွ၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်တာပဲ၊ ကြည့်ချင်တဲ့လူ ကြည့်ပေစေပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးကပင် အောက်ပါအတိုင်း ဆက်လက်၍ ပြောပြန်လေ၏။

“ဆရာအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးမယ်ဆိုရင် အဲဒီဂါထာလေးတွေ ကိုလည်း အာရုံဆောင်ထားရတယ်ကွ၊ စောစောက ငါရွတ်တဲ့ ဂါထာဟာ ကျီးစာကျွေးတဲ့ ဂါထာကွ၊ ရှေးက ဗေဒင်ဆရာကြီးတွေ ဆေးဆရာကြီးတွေဆိုရင် မနက်အစောကြီးထပြီး ကျီးစာကျွေးလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလို ကျီးစာ ကျွေးတဲ့အခါမှာလည်း အဲဒီဂါထာနဲ့ အစာကို မနီးလေ့ ရှိတယ်ကွ”

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၅၃

ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသူတော်ကြီးအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ နားထောင်မြဲ နားထောင်နေလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အဲဒီ ခလေ့ထုံးစံကို အခုခေတ်မှာ လုပ်တဲ့လူ နည်းသွားပြီကွ” ဟု ပြောလေ၏။

“နည်းသွားတာပေါ့ ဦးသူတော်ကြီးရယ်၊ ဒီလို အပိုလုပ်မျိုးကို အခုခေတ်လူတွေက ဘယ်လုပ်မတုံးဗျ၊ ရှေးလူကြီးတွေကတော့ တယ်လည်း အကြတာကိုး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“မင်းတို့က မင်းတို့ခေတ်လူတွေမှလူလည်တွေ၊ ရှေးခေတ်က လူကြီးတွေဆိုရင် လူအကြီးတွေလို့ အောက်မေ့နေကြတာကိုး၊ အဲဒီလို လူအကြီးတွေလို့ မင်းတို့ ထင်နေတဲ့ ရှေးလူကြီးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ဝမ်းဇေးကို ဖုလုံအောင် ရွာနိုင်တဲ့အပြင် ပိုလို့လျှံလို့ထောင်မှပဲ ဘုရားတွေ တည်သွားကြတယ်၊ ကျောင်းတွေ ဆောက်သွားကြတယ်၊ ဇရပ်တွေ လှူကြတယ်၊ တကယ်က ရှေးလူကြီးတွေဟာ လောကကြီးမှာ ဘယ်လိုနေရမယ်၊ ဘယ်လိုထိုင်ရမယ်

ဘယ်လိုရွာဖွေရမယ်ဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုသိတဲ့ လူတတ်ကြီးတွေကွ၊ မင်းတို့သာ အဲဒီ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မသိလို့ ထမင်းကလေး ဝဝစားရဖို့၊ အဝတ်ကလေး လှလှဝတ်ရဖို့ ရွာလိုက်ရတာ လျှာကို ထွက်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ မင်းတို့ကမှ တကယ့်ကို လူအကလေးတွေကွ၊ ရှေးလူကြီးတွေကများ မင်းတို့ အဖြစ်ကိုမြင်ရင် တော်တော်ကို သနားမိကြမှာပဲ”

ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောဆို၍ ထမင်းဆုပ် သုံးဆုပ်အား သင်ပုတ်ပလ္လင်ပေါ်သို့တင်ကာ ကျီးစာ ကျွေးလေ၏။ များမကြာမီ၌ပင် အနောက်ဘက်မှ ပျံလာသော ကျီးကန်းတစ်ကောင်လည်း ဖိုးသူတော်ကြီး၏ ထမင်းဆုပ်ကို လာရောက်၍ ကိုက်ချီလေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးသူတော်ကြီးက...

“ဒီဘုရားပေါ်မှာ နေရလှ နှစ်ရက်ပေါ့ကွာ၊ အနောက်အရပ်က လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ကိုတွေ့ရမယ်၊ သူ့ဆီက ငွေရရင် ခရီးဆက်ရမှာပဲ”

ဟု ပြော၍ လွန်စွာကြီးမားသော ၎င်း၏ ပုတီးကြီးကို တကျောက်ကျောက် စိပ်နေလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကုန်းတော်မှ အောက်သို့ဆင်းကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း အချိန်ဖြုန်း၍ နေလေ၏။ နံနက် ၁၁:၀၀ နာရီ ထိုးသောအခါ၌ ထမင်းဆိုင်၌ ထမင်းဝယ်၍ စားပြီးလျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးရှိရာ အာရုံခံတန်ဆောင်းသို့ ပြန်၍လာခဲ့လေ၏။ အာရုံခံတန်ဆောင်းသို့ ရောက်လျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လူ

တစ်ဦးနှင့်ထိုင်၍ စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုလူအနီး၌ လည်း ပုစွန်ချဉ်ထုပ်များ၊ ငါးခြောက်ပြားများကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသူက ဖိုးသူတော်ကြီးအား...

“အဘရယ် ရန်ကုန်က ဒေါ်လုံမ ဇရပ်ကို ရောက်ခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒီရောက်တော့လည်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကျွိတ်လတ်မှာ ဘုရားတည်ဖို့ အဘကို ငွေထုပ် အပ်လိုက်တယ် ကြားတာနဲ့ ကျွိတ်လတ်ကို လိုက်ရပြန်ရော”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“မင်းပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်ကွ၊ ဘုရားတည်ဖို့ ခုကို လာပြီးပေးတဲ့ ငွေတွေကို ပြန်ပြီးပေးလိုက်ပါပြီ၊ ဒီကိစ္စက မလွယ်ဘူးကွ၊ ငါ့မှာကလည်း ခရီးလှည့်လည်ပြီး သွားဖို့ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ တာဝန်ယူလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့နှစ်ဦးအနီး၌ ထိုင်နေလိုက်ရလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဟင်္သာတက လာတာကွ၊ မောင်မြငြိမ်းတဲ့၊ ငါတို့ကို လိုက်စွာ နေရတာ သူ့ခမျာ မောနေတာပဲ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။ ၎င်းကိုမြငြိမ်း ဆိုသူကလည်း ကျွန်ုပ်အား ပြုံးပြ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းက လွယ်အိတ်ကလေးတစ်အိတ်ကို ထုတ်၍ ဖိုးသူတော်ကြီးအား ပေးပြီးလျှင်...

၁၅၆ မင်းသိင်္ခ

“အဘ သုံးဖို့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ဖိုးသူတော်ကြီးက မောင်မြငြိမ်း ဖေ
သော လွယ်အိတ်အား ကျွန်ုပ်ဆီသို့ လွှမ်းပေးပြီးလျှင်...

“ကျိုးစာ မကျွေးတတ်တဲ့ လူမိုက် သိမ်းထားလိုက်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း လွယ်အိတ်ကို သိမ်းထားလိုက်လေ၏။
ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ၎င်းမောင်မြငြိမ်းကို ကြည့်လျက်...

“မင်းက ဒီလာတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းအဖေက မမာနေတာ
ပဲ၊ လူမမာကို ပစ်ပြီး ထွက်လာရသလား”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်မြငြိမ်းက...

“မှန်ပါတယ် အဘ၊ အဖေ နေမကောင်း ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

“နေမကောင်းဖြစ်တာက အရေးမကြီးဘူးကွ၊ မင်းတို့မှာက
လည်း အိမ်မှုကြီး တန်းလန်းနဲ့ပါလား”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ အိမ်ဌာနတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဖြစ်တဲ့အမှု
က အတော်ပဲ၊ အခက်အခဲ တွေ့နေပါတယ်”

ဟု မောင်မြငြိမ်းက ပြန်၍ ဖြေပြန်လေ၏။

“အိမ်မှုဖြစ်တာကလည်း အရေးမကြီးဘူးကွ၊ မင်းတို့ပိုင် ဆန်
စက်ကလည်း ခဏခဏ ပျက်နေပါလား”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောပြန်လေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၅၇

“မှန်ပါတယ် အဘ၊ စက်က လိုင်းရှပ်ကြီးလည်း ကျိုးသွားတယ်၊
ဘွိုင်လာလည်း မကောင်းလို့ ပြင်နေရပါတယ်”

ဟု မောင်မြငြိမ်းက ပြောလေ၏။

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းအဖေကလည်း မမေးမစမ်းနဲ့
မော်တော်တစ်စီး ဝယ်လိုက်တာကိုးကွ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောပြန်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ မော်တော်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်က လာပြီး
ပေါင်တာပါ၊ အဲဒီလို ပေါင်ရာကနေ အဖေဆီမှာ အပြတ်
ရောင်းပစ်လိုက်တာပါ”

ဟု မောင်မြငြိမ်းက ပြောလေ၏။

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီ မော်တော်ပိုင်ရှင်က တနင်္လာသားပဲကွ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ မောင်မြငြိမ်းက...

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ ဘောလယ်ကျွန်းက ကိုကျော် ဆိုတဲ့
လူပါ”

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

“ဒီ ကိုကျော်ဆိုတဲ့ လူကလည်း မော်တော် ရောင်းရမှာပေါ့ကွာ၊
မယားကလည်း နှစ်ယောက်နဲ့ပဲ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောပြန်လျှင် မောင်မြငြိမ်းက...

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ ဒီလူက မိန်းမနှစ်ယောက်ပါ”

၁၅၈ မင်းသိင်္ခ

ဟု ပြန်၍ဖြေလေ၏။ ထို့နောက်တွင် ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် မောင်မြငြိမ်းသည် တစ်နာရီနီးပါးခန့် စကားပြောနေကြလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးက ဒေါက်ခနဲ ဒေါက်ခနဲ ဟောချက်ထုတ်လေ၏။ မောင်မြငြိမ်းမှာမူ...

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ ဟုတ်ပါတယ် အဘ”

ဟုသာ ဖြေ၍ နေရလေ၏။ ထို့နောက် မောင်မြငြိမ်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အနှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား...

“ဟေ့ လူမိုက်၊ ကျီးစာ ကျွေးတဲ့အကျိုး သိပြီလားကွ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ယောင်ယမ်း၍...

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ”

ဟု ဖြေလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့၏။

ထို့သို့ ရယ်မောပြီးနောက်...

“ကျီးစာကို ကျွေးပြီးရင် ဘယ်အရပ်က ပြန်လာတဲ့ ကျီးဟာ အရင်ဆုံး စားတယ်ဆိုတာ ကြည့်ထားရတယ်ကွ၊ အရှေ့အရပ်ကလာရင် အရှေ့ဘက်က လာဘ်ရတယ်၊ ကုသိုလ်ကံ အလျောက် အနည်းအများပဲ ကွာတယ်၊ နောက်အကုသိုလ်ဆုံး (၃) ရက်ပဲ၊ ရက်ကို ရတယ်၊ မယုံမကြည်တော့ မလုပ်နဲ့ အဲဒီ မယုံကြည်စိတ်က မဖြစ်ဖို့ ဟန့်တားတော့တာပဲကွ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၅၉

“ဒါနဲ့ နေပါဦး အဘရယ်၊ စောစောက မောင်မြငြိမ်းကို ပြောတာ အကြားအမြင်နဲ့ ပြောနေတာလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ...

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲကွ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ဒါဖြင့်ရင် အင်္ဂိဝိဇ္ဇာနဲ့ ပြောနေတာလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ထပ်၍ မေးပြန်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အေး အဲဒီလို လွယ်လွယ်ဖြေလိုက်ရင်လည်း ရတယ်၊ အတိအကျ ပြောရရင်တော့ အင်္ဂိဝိဇ္ဇာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သေသဝိဇ္ဇာနဲ့ ပြောတာ”

ဟု ဆိုလေ၏။

“မကြားဖူးပါဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အခု ကြားဖူးပြီ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က...

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ ဟုတ်ပါတယ် အဘ”

ဟု ပြန်၍ ဖြေလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက ရယ်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာသော ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ထိုစဉ်က အရိပ်အမြွက်မျှသာ ပြောပြခဲ့ဖူးလေ၏။ အတိအကျ သင်ကြားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်၌လည်း ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမောင်...

၁၆၀ မင်းသိင်္ခီ

ပြန်၍ တွေ့သည့်အခါမှပင် ထိုပညာကို သင်ယူမည်ဟု ရည်မှန်းထားခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေယောတို့ ပြန်လည်၍ ဆုံတွေ့ခြင်း မရှိသေးပါ။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေများဖြစ်သော ရွှေတိဂုံဘုရား မြောက်ဘက် စောင်းတန်းမှ ပန်းပုဆရာ ကိုမြသိန်းနှင့် ကိုဝေထွန်းတို့အား ပြောပြခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ၌ ယင်းတို့က...

“ဒီလိုရှိတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့က ပန်းပုဆိုင်ဆိုတော့ ဗေဒင်ဆရာတွေ ကျွန်တော့်တို့ဆိုင်ကို လာလေ့ရှိပါတယ်။ ဆရာပြောပြတဲ့ ကိန်းမျိုးကိုတတ်တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကို မကြာခဏလာပြီး အကောင်ပစ္စည်းကလေးတွေ ပန်းပုထုခိုင်းတတ်ပါတယ်။ သူနဲ့တွေ့လိုက်ရင် ပိုပြီး ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း...

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ တွေ့ဆိုရင် အခုကို တွေ့ချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပန်းပုဆရာ ကိုမြသိန်းနှင့် ကိုဝေထွန်းတို့သည် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်မြင်တိုင်ကန့်လန့်ကာကား လမ်းဆီသို့ ခေါ်၍ သွားပြီးလျှင် ဆရာတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံပေးလေ၏။ ထိုဆရာကို တွေ့လျှင် ကျွန်ုပ်သည်

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၏

မွန်စွာအံ့သြ၍ သွားလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ဆိုသူအား ယခင်ကပင် သိကျွမ်းနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုသူက ဆစ်ခါက လွန်စွာနာမည်ကြီးခဲ့သော ဂီတစာဆို စန္ဒရား ကိုကျည်းတန်ဆိုသူ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ဖိုးသူတော် ဦးမေယောတို့သည် ဗဟန်းကြားတောရရှိ ဇရပ်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်ကာ ရောက်အိတ်ရာရာ စကားများကို ပြောဆိုနေကြလေ၏။

“ဦးမေယော မိုးတိတ်ရင် သွားမယ်နော်”
“ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ...”

“သွားမှာပေါ့ကွ၊ မသွားဘဲ ဒီဇရပ်ပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး ဘယ်သူက နေမှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ငေါက်လေ၏။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ ဦးမေယောရယ်၊ ခင်ဗျားက တစ်နေရာ ရောက်ရင် ကျောက်ချထားတဲ့အတိုင်းပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလျှင် ဦးမေယောက...

“ငါက ဘာပဲလုပ်လုပ် အေးအေးဆေးဆေး လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့လေ မင်းသဘောအတိုင်းပါပဲ။ နိဂိတ်တာနဲ့ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့ ငါ့လူရာ”

၁၆၂ မင်းသိင်္ခ

ဟု ပြောဆိုကာ ဦးမေယောသည် ၎င်း၏ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှို့၍ ဇရပ်တိုင်ကိုမှီကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်၍နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က မည်သည့်စာအုပ် ဖြစ်သည်ကို သိလိုသဖြင့် ငုံ့၍ကြည့်လိုက်ရာ Jo Sheridan ဆိုသူ လက္ခဏာဆရာ ရေးသည့် သင့်လက်က ဘာတွေ ပြောပြနေသလဲ ဟူသည့် အင်္ဂလိပ်လက္ခဏာ စာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေတော့၏။

“ဒီစာအုပ်က တော်တော်ကောင်းသလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဦးသူတော်ကြီးက...

“But is it possible, by a palmistry alone, to equally accurate about the time of events in a person's life? To predict, for example, the exact time and date when a certain occurrence will take place?”

“The honest answer to this question is “No””

ဟု အင်္ဂလိပ်စာကို ရွတ်ပြပြီးနောက်...

“အဓိပ္ပာယ်ကတော့ကွာ ခပ်လွယ်လွယ် ပြောရရင် လက္ခဏာ ပညာသက်သက်နဲ့ ဘယ်တော့ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ အချိန်အတိ အကျ ကြိုတင် ဟောကိန်း ထုတ်နိုင်ပါသလားတဲ့၊ ပြီးတော့ ကျမ်းပြုဆရာ ကိုယ်တိုင်က ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရရဉ် အဲဒီလို အချိန်အတိအကျ ဟောဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ဆိုထား တယ်ကွ၊ တော်တော် ဟုတ်တာပဲကွ၊ ပြီးတော့ သူ့ကျမ်းမှာ

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၏

အလွန် အင်မတန် သဘာဝကျတဲ့ လက္ခဏာ အသက်ပိုင်း နည်းစနစ်ကိုလည်း ပြထားသေးတယ်”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေယောက ကျွန်ုပ်အား စိတ်ရှည် လက်ရှည် ပြန်၍ ပြောပြလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့ တည်းခိုနေသော ဇရပ်၏ အနောက်ဘက် အမိုးအောက်တွင် နားနေသော ကျီးကန်းတစ်ကောင်က...

“အား... အား... အား...”

ဟု ဆက်တိုက် သာလိုက်လေ၏။ ဦးမေယောသည် စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက် ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာအား သေချာစွာကြည့်၍...

“ကိုယ့်လူရေ မိုးတိတ်သွားရင်လည်း ခရီးဆက်လို့ မရသေးဘူး ကွ၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က...

“ကျီးသာလို့ ဧည့်လာမယ် ပြောတာလား ဖိုးသူတော်ကြီး”

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ ဦးမေယောက...

“ကျီးသာတိုင်း ဧည့်လာတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သာပုံ သာနည်း အမျိုးမျိုးရှိတယ်၊ အိမ်ရဲ့ အရှေ့တောင်ဘက်ကနေ သာပြီဆို ရင် မီးကို သတိထားရတယ်ကွ၊ အိမ်ကို မီးလောင်တတ်တယ်၊ ညနေဘက်မှာ မြောက်ဘက်က နေသာရင် မြွေနဲ့ တွေ့တတ် တယ်ကွ၊ သတိမထားရင် မြွေပေါက် ခံရတတ်တယ်၊ မင်းသာ ကျီးသာရင် ဧည့်လာတယ် ဆိုတာလောက် မှတ်ထားတာတို့”

ကျီးသာတာကို နားလည်ဖို့ အမျိုးပေါင်း ခုနစ်ဆယ်လောက် ရှိတယ်ကွ။ အခု ဇရပ်နောက်ဘက်ကသာတဲ့ ကျီးက မကြာခင် မှာပဲ ဟောဒီဇရပ်ကို မိန်းမတစ်ယောက် ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမိန်းမဟာ ယောဂီ ဒါမှမဟုတ် ရသေ့မတစ်ယော... ဖြစ် လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ သာလိုက်တဲ့ ကျီးကန်းကို ငါ အင်မတန်ရ တာ နှုတ်သီးကလည်း ရှည်တယ်၊ အသံကလည်း နက်တယ်၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်လည်း တုတ်တယ်၊ အရောင်ကလည်း မည်းတယ်၊ ဒီကျီးမျိုးသာရင် အကျိုးအပြစ်ဟာ ချက်ချင်းပေး တတ်တယ်ကွ၊ ရက်မကူးဘူး၊ ဒီကျီးမျိုးကို ငါ တို့ရဲ့ ငယ်ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးက ပုဏ္ဏားကျီးလို့ ခေါ်တယ်ကွ”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ရှင်းပြလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း...

“ဟုတ်မဟုတ် စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့၊ ဦးမေယောရယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေယောက...

“ဒီလိုတော့ စောင့်မကြည့်နဲ့ကွာ၊ လောင်းကြေး စားကြေးတစ်ခု လုပ်ရအောင်၊ ငါပြောတာ လွဲသွားရင် သုံးရက်လုံးလုံး မနက် စာရော၊ ညစာရော ငါမစားဘူးကွာ၊ မှန်သွားရင်လည်းပဲ မင်း က အဲဒီလို သုံးရက် ထမင်းမစားရဘူး၊ ထမင်းမစားရဘူး ဆိုတာ ဘာမှ မစားရဘူး ပြောတာကွ၊ ခေါက်ဆွဲလည်း မစားရ ဘူး၊ မုန့်ဟင်းခါးလည်း မစားရဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် မော်တော်ကားတစ်စီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ တည်းခိုရာ ဇရပ်ရှေ့သို့ လာ၍ ရပ်ပြီးလျှင် ကားပေါ်မှ ယောက်ျားတစ်ဦး

ဆင်းလာကာ ဇရပ်တံခါးကို ခေါက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း တံခါးတို့ ဖွင့်ပေးရလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ထိုသူအား...

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဟု မေးရာ ထိုလူက...

“ဒီဇရပ်မှာ ဇရပ်အစ်မကြီး ဒေါ်လုံမဆိုတာ ရှိတယ် မဟုတ် လား”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ရှိတယ် ရှိတယ် အပေါ်ထပ်မှာ ရှိတယ်”

ဟု ဆိုကာ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလျှင် ထိုသူက သူ၏ မော်တော်ကားဘက်သို့ လှည့်ကာ မော်တော်ကားထဲတွင် ထိုင်နေသော မိန်းမတစ်ဦးအား...

“မမ ဒေါ်လုံမ ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်”

ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကားအတွင်းမှ မိန်းမက ထိုသူ အား...

“အဲဒီမှာ မေးလိုက်စမ်းပါ မောင်ကြည်ဝင်းရဲ့၊ မင်းဟာ အရစ် တိုသလောက် ဉာဏ်လည်း တယ်နည်းတဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒီလိုဉာဏ် နည်းတဲ့ကောင်မျိုး ဝိဇ္ဇာလမ်းလိုက်လို့ ဘာထူးမှာတုံး၊ မေးပါ လား ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေယောဆိုတာ ဒီမှာရောက်နေပါ သလားလို့”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုလူပုလည်း ကျွန်ုပ်အား မေးမည်အပြု တွင် ကျွန်ုပ်က...

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျား ရှိပါတယ်၊ ဦးမေယော ရှိပါတယ်”

၁၆၆ မင်းသိင်္ခ

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုမိန်းမသည် ကားတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဖွင့်၍ ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာပြီးလျှင် သူ၏ ဒဗ္ဗင်ဘာ မောင်ကြည်ဝင်း ဆိုသော လူပု
အား တွန်းဖယ်ကာ ဇရပ်အတွင်းသို့ ဝင်လာလေတော့၏။ ထို့နောက်
ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေယောထံသို့ ပြေးသွားကာ...

“အမလေး အဘရယ် သမီးတို့ဖြင့် ရှာလိုက်ရတာ”

ဟု ဆိုကာ ကုန်း၍ ကန်တော့လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုမိန်းမကို လှမ်း၍
ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုမိန်းမသည် ရှည်လျားစွာသော ဆံပင်ကို ထိပ်၌
ပတ်၍ ထုံးထားလေ၏။ ပြီးလျှင် ထိုဆံထုံး၌ လွန်စွာနီရဲလှသော ပုတီး
လေးတစ်ကုံးကို ပတ်ထားလေ၏။ အင်္ကျီအရောင်မှာ ယောဂီရောင်
ဖြစ်သကဲ့သို့ လုံချည်မှာလည်း ယောဂီရောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင်
ယောဂီရောင် တဘက်ရှည်လေး တစ်ခုကိုလည်း လက်ကတော့ ထိုးထား
လေ၏။ ထိုမိန်းမသည် ဇာတ်ထဲက ရသေ့မကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိ၌
မြင်ရလေ၏။ ရုပ်ရည်အားဖြင့်လည်း ချောမောလှပ၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာ
လည်း ကြွယ်ဝချမ်းသာပုံရ၏။ ဦးမေယောသည် ထိုရသေ့မအား...

“ဘာကိစ္စလိုက်ပြီး ရှာနေကြတာတဲ့”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မက ယောဂီရောင် အဝတ်ဖြင့် ထုပ်ပတ်
ထားသော အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို သူ၏ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးအတွင်းမှ ထုတ်
ယူ၍ အောက်သို့ ချလိုက်ပြီးလျှင် ဦးမေယော၏ မျက်နှာကို မော့၍
ကြည့်လေ၏။ ထို့နောက်...

“ဟောဒီအထုပ်က ကျိုက်လတ်ဘက်မှာ ဘုရားတည်ဖို့ပါ။ အဘ
အဲဒီကိုရောက်ရင် ကျောင်းဆရာ ကိုစိန်လှိုင်ဆိုတာ ရှိပါတယ်။
သူ့ရဲ့ခေါ်ပြီး အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်”

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၆၇

ဟု ဆိုကာ ရသေ့မသည် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဖြေလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်
လည်း လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက်ရာ အထုပ်အတွင်း၌ စိန် ရွှေ ငွေ
ရတနာပစ္စည်း အမြောက်အမြားကို တွေ့ရလေတော့၏။ ထို့နောက်
ထိုရသေ့မသည် အခြားအထုပ် တစ်ထုပ်ကို ဖြည့်လိုက်ပြန်၏။ ထိုအထုပ်
အတွင်း၌ကား ရာတန်စက္ကူများ အထပ်လိုက် ပါရှိလေ၏။ ပြီးလျှင်
ရသေ့မက...

“ဒီငွေတွေကတော့ အဘအနေနဲ့ သုံးလိုရာသုံးဖို့ သမီးက
နဝကမ္မအဖြစ် လှူတာပါပဲ”

ဟုလည်း ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ဦးမေယောက ကျွန်ုပ်အား...

“ကျိုးသာတာကို နိမိတ် မကောက်တတ်တဲ့ လူအ၊ ဝိပစ္စည်းတွေ
လာသိမ်းလိုက်”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း စိန် ရွှေ ငွေ ရတနာပစ္စည်းများကို ကျွန်ုပ်၏
လွယ်အိတ်စုတ်ကြီးအတွင်း၌ ထိုးသိပ်၍ ထည့်လိုက်လေတော့၏။
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဦးမေယောအား ကပ်၍...

“ဦးသူတော်ကြီး လုပ်စမ်းပါဦး။ ကျိုးမြည်တဲ့ နိမိတ်ဖမ်းပုံလေး
သင်ပေးစမ်းပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးသူတော်ကြီးက...

“အေးလေကွာ၊ မင်းကို တစ်နေ့ သုံးမျိုးလောက်တော့ သင်သွား
မယ်၊ တစ်လလောက် ကြာရင်တော့ တတ်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ထိုနေ့မှစ၍ အောက်ပါအတိုင်း တစ်နေ့လျှင်
သုံးမျိုးကျ သင်ပေးလေတော့၏။

၁၆၈ မင်းသိင်္ခ

- ၁။ မနက်စောစောမှာ မြောက်ဘက်စူးစူးက ကျီးသာရင် ရပ်ဝေးက ဧည့်သည်လာတတ်တယ်။ အစိုးရအမှုကမ်းဖြစ်ရင်တော့ ရာထူးတက်တော့မယ်။ ဘယ်တော့တက်မယ် နော်။ ကို သိဖို့ကတော့ ကျီးအမျိုးအစား ထပ်ပြီးခွဲရမယ်ကွ။ ကျီးအမျိုးအစားကတော့ စုစုပေါင်း ငါးမျိုးရှိတယ်။ အဲဒါကို နောက်မှ သင်မယ်။
- ၂။ အရှေ့မြောက်စူးစူးက သာပြီဆိုရင်တော့ ရန်ရှိသူများအဖို့ ရန်အောင်ပြီလို့ မှတ်ပေတော့။ ပြီးတော့ ဆရာရဲ့ ဇနီးမယား ဆရာကတော်ပေါ့ကွာ။ အကြောင်းတစ်ခုနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ကို ရောက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တစ်နေရာရာကနေ ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းသံ ကြားရရင် သူ့ခိုး၊ ခိုး ခံရတော့မယ်လို့ နားလည်လိုက်ပေတော့။
- ၃။ အနောက်တောင်စူးစူးက ကျီးသာပြီ ဆိုရင်တော့ အိမ်တွင်းရေး မသာမယာဖြစ်ပြီကွ။ လင်မယားချင်းလည်း စကားများတတ်တယ်။ ပြီးတော့ ထူးဆန်းတဲ့လက်နက်ပစ္စည်းတွေ ရတတ်တယ်ကွ။

✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱

သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မဿကာ

မင်းသိင်္ခ

Ⓢ လာဘ်မိုးရွေစာပေ

အမှတ် (၁၁၁)၊ ၃၃ လမ်း(လယ်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်
ဖုန်း - ၀၁ - ၂၇၃၇၃၉

လူနာနှင့်ဆေးပြေးတို

လူနာနှင့် ဆေးမြီးတို

တစ်နေ့က ကျွန်ုပ်တို့သည် မိတ်ဆွေတစ်ဦးအိမ်သို့ သွားရောက်
၍ ထိုမိတ်ဆွေ၏ဇနီး နေမကောင်း ထိုင်မသာ ဖြစ်သည်ကို သတင်း
မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သို့ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ
ဖိုးသူတော်ကြီး ရောက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏
မိခင်က အိမ်၌ ကျွန်ုပ်မရှိကြောင်း၊ အိမ်၏ နောက်လမ်းတွင် နေထိုင်
သော ကိုမောင်တိုးဆိုသူ၏ အိမ်သို့ သွားကြောင်း၊ ၎င်း ကိုမောင်တိုး
၏ ဇနီးမှာ နားမကျန်း ဖြစ်နေသဖြင့် သွားရောက် သတင်းမေးကြောင်း
စသည်တို့ကိုပါ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖိုးသူတော်ကြီးအား ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးအား 'အာလာအို
နှင့် အာဖရိကတိုက်မှလာသော မှော်ဆရာကြီး' ဟု ခေါ်ဝေါ် နောက်
ပြောင်လေ့ ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး အတူတကွ ထွက်၍သွားသည်
အခါမျိုး၌လည်း အာလာအိုနှင့် မှော်ဆရာကြီး မီးခွက်စုတ်ကို ရှာဖွေသွား
ကြပြီဟု ပြောလေ့ရှိလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း ကျွန်ုပ်ရှိရာ ကိုမောင်တိုး၏ အိမ်သို့
ရောက်၍လာပြီးလျှင် အိမ်ရှင်လုပ်သူ ကိုမောင်တိုးနှင့် ရှေးကပင်
သိကျွမ်းခဲ့သည့်ပမာ ရင်းနှီးခင်မင်စွာ စကားပြောလေ၏။ ရေနွေးကြမ်း
ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ငဲ့၍သောက်လေ၏။ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးခွက်
တထောင်းထောင်း ထအောင်ဖွာလေ၏။ ထို့နောက် ကိုမောင်တိုး၏
မိန်းမ လူမမာ မအေးသန်းကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုလျက်...

"အသက် ဘယ်လောက်လဲ"

ဟု မေးလေ၏။

မအေးသန်းက အသက် (၄၄) နှစ် ဖြစ်ကြောင်း ပြန်၍ပြောသွား
ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"ရောဂါဖြစ်တာက အူမှာပဲ"

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုမောင်တိုးက...

"အလွန်ပဲ စိုးရိမ်ရတယ်လို့ ဆရာက ပြောပါတယ်"
ဟု ပြန်၍ ပြောလျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

၁၇၄ မင်းသိင်္ခ

“ဝက်သား စားတာကိုး၊ ဝက်သားစားလို့ဖြစ်တာ၊ မအေးသန်းရဲ့ အိပ်ရာကို အရှေ့ဘက်ရွှေ့ပြီး သိပ်ပေးလိုက်ပါ”
ဟု ပြောရင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာနေလေ၏။ ထို့နောက် ကိုမောင်တိုးက...

“ဆရာနဲ့ ကုနေတဲ့ကြားထဲက မအေးသန်းရဲ့ ရောဂါက တဖြည်းဖြည်း တိုးလာတယ် ခင်ဗျ”
ဟု ပြောလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း ဆေးပေါ့လိပ်ကို ချ၍ ရေခွေးကြမ်းကို သောက်ပြန်၏။ ရေခွေးကြမ်း သောက်ပြီးသောအခါ...

“အင်္ဂါသားဆရာနဲ့ ကုနေတာကိုး ဘယ်ပျောက်မလဲ၊ ဆရာပြောင်းလိုက် ဆရာပြောင်းလိုက်၊ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ဟောဟိုးလမ်းထိပ်က ညောင်ပင်ကြီးမှာ ကောက်ညှင်းပေါင်းရယ်၊ ထန်းလျက်ရယ်၊ မီးတိုင်ရယ် ပူဇော်လိုက်၊ ပျောက်သွားမှာပါ၊ စိတ်သာချပါ”

ဟု ပြောဆိုကာ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကောက်၍ ဖွာနေပြန်လေ၏။ ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အမှန်ကတော့ ကိုမောင်တိုးရဲ့ ခင်ဗျားမိန်းမ နေမကောင်း ဖြစ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားအိမ်ကို ဆွမ်းခံကြွနေတဲ့ ကိုယ်တော် ဖြစ်ရမှာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ လွန်စွာ ခွတီးခွကျနိုင်လှသော ဖိုးသူတော်ကြီး၏ စကားကို နားထောင်၍ ပြုံးမိလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့်

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၇၅

ဖိုးသူတော်ကြီးတို့သည် ကိုမောင်တိုးတို့ ဇနီးမောင်နှံကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ ကိုမောင်တိုးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာပြီးလျှင်...

“ဖိုးသူတော်ကြီး ပြောတာ သိပ်ပြီးမှန်တာပဲဟေ့၊ ငါ့မိန်းမတော့ နေကောင်းသွားပြီကွ၊ ငါတို့ ကိုယ်တော်လေးတော့ ဆေးရဲ့ တောင် ရောက်နေလေရဲ့ကွာ”

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသူတော်ကြီးအား အထင်ကြီးမိလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ကိုမောင်တိုးအား နှုတ်ဆက်လေ၏။ ကိုမောင်တိုးကလည်း ဖိုးသူတော်ကြီးအား ကျေးဇူးတင်စကားများ ပြောဆိုလေ၏။ ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား...

“ခရီးထွက်ရအောင်ကွာ၊ လွယ်အိတ်လေး၊ ဘာလေး ယူတော့၊ အဝတ်အစားလေး၊ ဘာလေးလည်း အပိုထည့်ခွဲ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လွယ်အိတ်ကိုယူ၍ လွယ်အိတ်အတွင်း၌ အင်္ကျီအဝတ်အစား အပိုများ ထည့်ပြီးလျှင် ဖိုးသူတော်ကြီး နောက်သို့ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်က...

“ထူးဆန်းတဲ့ မီးခွက်ကိုရှာဖို့ သွားကြတာလား”
ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ထိုစကားကို

ရိပ်မိသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်အား...

၁၇၆ မင်းသိင်္ခ

“တစ်နေ့နေ့မှာ ခင်ဗျားသားဟာ အာလာဒင်မီးခွက်နဲ့ အိမ်ကို ပြန်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကျေးဇူး တင်မှာ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးတို့သည် ဈေးတွဲ ကြီးများပါသော အညာဆန် သင်္ဘောကြီးဖြင့် မန္တလေးသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြ လေ၏။ သင်္ဘောစီးရင် ကျွန်ုပ်က ဖိုးသူတော်ကြီးအား...

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဆေးမြီးတိုလေးတွေဟာ အတော်စွမ်းတယ်၊ ပါရဂူကြီးတွေ လက်မြှောက်ထားတဲ့ ရောဂါကို ဘာမဟုတ်တဲ့ ဆေးမြီးတိုလေးတွေနဲ့ ပျောက်သွားတာတွေ ဖူးတယ် ဦးသူတော် ကြီးရဲ့ကိုမောင်တိုးမိန်းမ နေမကောင်းတုန်းက ခင်ဗျား ရောက် လာပြီး ဆေးလိပ်ဖွာလိုက်၊ ရေနွေးကြမ်းသောက်လိုက်နဲ့ ပြော သွားတာတွေက တယ်လဲဟုတ်ပါလားဗျာ၊ အကုန်လုံးကို မှန်နေ တော့တာပဲ၊ ကိုမောင်တိုးက ကျုပ်ကို ပြောတယ်၊ သူမိန်းမ မမာ တာဟာ ဝက်သားစားပြီးတဲ့နေ့က စတယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ၊ ဆေးဆရာကလည်း အင်္ဂါသားပဲ၊ ခင်ဗျားပြောတာနဲ့ ကွက်တိပါ ပဲဗျာ ဦးသူတော်ကြီးရား ဟော အခုတစ်ခါ သူ့အိမ်က ဆွမ်းခံ ကိုယ်တော်လေးလည်း အတော်ကို နေမကောင်း ဖြစ်နေရှာ ဆိုပဲဗျ၊ အဲဒီပညာလေးတော့ သင်ပေးစမ်းပါဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက စိတ်ဆိုးလျက်...

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၇၇

“ဒီး မင်းတို့ သိပြီးသားဟာတွေပါကွ၊ လွယ်တယ်ဆိုပြီး အဖိုး မတန်ဘူးထင်လို့ လျစ်လျူရှုထားတဲ့ဟာတွေပါ၊ အထူးအဆန်း တွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့ကောင်တွေကလည်း နိုင်ငံခြားက လာတဲ့ပညာမှ အကောင်းထင်ကြတာကိုးကွ၊ အခု ငါ သုံးခဲ့တဲ့ နည်းလေးကို မြန်မာလို ရေးမထားဘဲ အင်္ဂလိပ်လိုရေးပြီး နိုင်ငံခြားကနေ သွင်းခဲ့ရင်တော့ မင်းတို့ဟာ တန်ဖိုးထားချင် ထားကြလိမ့်မယ်၊ သိပ်ခက်တဲ့ကောင်၊ သိပ်ခက်တဲ့ကောင်”

ဟု ဆူပူလေတော့၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လွန်စွာ စိတ်ဆိုးနေပြီ ဖြစ်၏၊ ကျွန်ုပ်က တောင်းပန်ရလေ၏။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဦးသူတော်ကြီးရယ်၊ အဲဒါလေးတော့ ပြောပြ စမ်းပါဦး”

ဟု တောင်းပန်ရလေ၏။

“အောင်မာ အခုမှ အဲဒါလေးတော့ သိပါရစေလော့ ဘာလေးနဲ့ အရင်တုန်းကတော့ ဒါလေးကို လွယ်တယ်ဆိုပြီး ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား ဟင်း”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးသူတော်ကြီးရယ် စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ထပ်မံ၍ တောင်းပန်ရလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ပင်တို အားဖြင့် စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝသော ဦးသူတော်ကြီးသည် ခရီးဆုံး ပြေ၍ သွားပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

၁၇၈ မင်းသိင်္ခ

“အခုပြောမှာ မြန်မာနည်းစစ်စစ်ပဲကွ၊ ရှေးလူကြီးတွေ အမှတ်အသားပြုထားတဲ့နည်းပဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ သုံးစွဲကြည့်ဦးပေါ့ကွာ၊ လွယ်တော့ အင်မတန် လွယ်ပါတယ်၊ လွယ်တာနဲ့ အဖိုးမတန်ဘူးလို့ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးဟေ့၊ ကဲ... ပြောမယ်၊ လူနာရဲ့ အသက်ကိုတည်ပြီး ငါးနဲ့ မြှောက်ရတာကွ၊ ပြီးတော့ ခုနစ်နဲ့ စားရတယ်၊ တစ်ခုကြွင်းရင် ရောဂါဖြစ်ရာ ဌာနဟာ အရိုးမှာကွ၊ နှစ်ခုဆိုရင် အကြောမှာ၊ သုံးခုဆိုရင် အူမှာ၊ လေးခုဆိုရင် ဝမ်းဗိုက်မှာ၊ ငါးခုဆိုရင် ခါးမှာ၊ ခြောက်ခုဆိုရင် အစားမှာလို့ကွ၊ ခုနစ်ခုဆိုရင် စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တာ၊ အဲဒါ ရောဂါဖြစ်တဲ့ဌာနကို ရှေးလူကြီးတွေ ရှာတဲ့နည်းပဲ၊ ပြီးတော့ လူနာရဲ့ အသက်ကိုတည်ပြီး ခြောက်နဲ့ မြှောက်ရတယ်ကွ၊ တစ်ခါ ခုနစ်နဲ့ စားရတယ်၊ တစ်ခုကြွင်းရင် ကြက်သားနဲ့ မတည့်ဘူးကွ၊ နှစ်ခုကြွင်းရင် မုန့်ပဲသားရေ မတည့်ဘူးကွ၊ အစားမှားတယ်လို့ ဆိုချင်တာပေါ့ကွာ၊ သုံးခုကြွင်းရင် နို့နဲ့ မတည့်ဘူး၊ လေးခုကြွင်းရင် ဥနဲ့ မတည့်ဘူး၊ ငါးခုကြွင်းရင် ဝက်သားနဲ့ မတည့်ဘူး၊ ခြောက်ခုကြွင်းရင် ကြံရည်နဲ့ မတည့်ဘူးကွ၊ သုညကြွင်းရင် လက်သုပ်နဲ့ မတည့်ဘူး ကိုယ့်လူရေ”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဆက်ပြောစမ်းပါဦး ဦးသူတော်ကြီးရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ရောက်တဲ့ သံတ္တရာင်ကိုတည်၊ လူနာရဲ့ ပြိုဟ်သက် သန်း ဆိုပါတော့ကွာ၊ တနင်္ဂနွေသမီးမို့လား၊ ပြိုဟ်သက်တ ခြောက်နှစ်ပေါ့၊ အဲဒီပြိုဟ်သက်နဲ့ ပေါင်းပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ သုံးနဲ့မြှောက်၊ မြှောက်လို့ရတာကို ခုနစ်နဲ့စား၊ တစ်ခုကြွင်းရင် ဘုရားကိုပူဇော်၊ နှစ်ခုကြွင်းရင် ဘုရားမှာ ရွှေချ၊ သုံးခုကြွင်းရင် ရုက္ခစိုးနတ်ကို ရည်ရွယ်ပူဇော်၊ လေးခုကြွင်းရင် စာကလေး လွှတ်၊ ငါးခုကြွင်းရင် ဆွမ်းကျွေး၊ ခြောက်ခုကြွင်းရင် လူနာတို့ ယာယီရွှေ့၊ သုညကြွင်းရင် တစ်အိမ်မှ တစ်အိမ် ပြောင်းပြီး ထားရတယ်ကွ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောပြန်လေ၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဦးသူတော်ကြီးရယ် ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“လူနာရဲ့ အသက်ကို တည်ပြီး ရှစ်နဲ့ စားရတယ်ကွ၊ အကြွင်းထို ဆရာရဲ့ နေ့နံနံ ပေါင်းရတယ်၊ ဆရာဟာ တနင်္ဂနွေသားဆိုရင် တစ်နံ့ပေါင်း၊ တနင်္လာသားဆိုရင် နှစ်နံ့ပေါင်းပေါ့ကွာ၊ ပြီးရင် ခုနစ်နဲ့ စားရတယ်၊ သုညကြွင်းရင် အဲဒီဆရာနဲ့ မကုရဘူး အေး... လူနာအတွက် သိချင်လို့ လာမေးရင်လည်း ဆေးတို ပြိုဟ်သက်ကို သုံးနဲ့ မြှောက်ရတယ်ကွ၊ ပြီးရင် အင်္ဂါနဂါးအင်္ဂါ ရှစ်ပိုင်းမှာကျတဲ့ ဂဏန်းနဲ့ ရောရတယ်၊ ရောပြီးရင် ခုနစ်နဲ့ စားရတယ်၊ တစ်ခုကြွင်းရင် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ နေမတော့တာကွ”

နှစ်ခုကြွင်းရင် မိဘအတွက် လာမေးတာ၊ သုံးခုကြွင်းရင် အစ်ကို အစ်မအတွက် လာမေးတာ၊ လေးခုကြွင်းရင် ဘုန်းကြီး ရဟန်း၊ ငါးခုကြွင်းရင် ညီငယ်၊ ညီမငယ် မောင်ငယ်၊ ခြောက်ခု ကြွင်းရင် ဦးလေး၊ အဒေါ်၊ သူညကြွင်းရင် ကြီးတော် ဘကြီး အတွက် လာမေးတာကွ၊ အခု ငါ ပြောတဲ့နည်းတွေဟာ ရှေးသူ ကြီးတွေ အသုံးပြုခဲ့တဲ့ နည်းဟောင်းလေးတွေပါကွ၊ နိုင်ငံခြား ကလာတဲ့နည်း မဟုတ်လို့ဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ အင်မတန်လွယ်တဲ့နည်း ဖြစ်နေတဲ့အတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အယုံအကြည် မရှိဘူး ဆိုရင်တော့ ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ငါတော့ အဲဒီနည်းလေးတွေကို တစ်သက်လုံး အသုံးပြုခဲ့တာပဲ၊ မှန်လည်း အတော်မှန်တယ် ဟေ့”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဦးသူတော်ကြီးရယ်၊ ခင်ဗျားက ကောင်းတယ်ဆိုရင် သုံးခုမှာပေါ့ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ...

“အေး... တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဆေးမြီးတိုလေးတွေဟာ အတော် စွမ်းတယ်ကွ၊ ပါရဂူကြီးတွေ လက်မြှောက်ထားတဲ့ ရောဂါကို ဘာမဟုတ်တဲ့ ဆေးမြီးတိုလေးနဲ့ ပျောက်သွားတာတွေ တွေ့ဖူး တယ်ကွ၊ အဲဒီလိုပဲ အပ်စပ်မှုရှိရင် သူ့ဟာနဲ့သူ နေရာကျသွား

တာပါပဲကွာ၊ အပ်စပ်မှုရှိအောင်လည်း ဆရာလုပ်တဲ့လူတ သိလ၊ သမာဓိ၊ နာယကဂုဏ် သမားဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံအောင် နေတတ်ဖို့ လိုတယ်”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက အားရပါးရ ပါးလွတ်ပါးလောင်း ပြောလိုက်လေ တော့၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“အသေအချာ ပြောပြပါဦး”

တောင်းပန်ရပြန်လေ၏။

“အသေးစိတ် သိချင်ရင် မှတ်တတ်ဆရာတော်ရေးတဲ့ စာစင် စာအုပ်ကို ဝယ်ပြီး ဖတ်ကွာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ကလကာ တန်းမှာနေတဲ့ မောင်ကျည်းတန်ဆီကို သွားပြီး မေးကြည့်စေ တော့၊ သူကလည်း ဒါမျိုးကလေးတွေ အများကြီး စုထားတယ် ကွ”

ဟု ပြောကာ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဆက်၍ အမေးမခံတော့ဘဲ စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်တော့လေသတည်း။

❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖

မင်းမိတ်

နာမည်နှင့်ကတ်သီး
ကတ်သတ်...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နာမည် နှင့် ကတ်သီးကတ်သတ်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာစိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသော ဝတ္ထုစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာသော မိတ်ဆွေကြီးလည်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား ပညာသင်ပေးသော ဆရာကြီးလည်းဖြစ်သည့် ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေယော ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ဟေ့ ဘာတွေများ ဖတ်နေတာတုံးကွ၊ ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ခရီးသွားရအောင် လွယ်အိတ်ထဲ အဝတ်အစားလေး ဘာလေး ထည့်ပြီး လိုက်ခဲ့စမ်းပါဦး”
ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း လွယ်အိတ်အတွင်းသို့ အင်္ကျီတစ်ထည်၊ လုံချည်တစ်ထည်နှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါအပြင် ဖတ်လက်စ ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုပါ ထည့်၍ ဖိုးသူတော်ကြီး၏ နောက်သို့ လိုက်ပါရလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား သင်္ဘောဆိပ်သို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် သင်္ဘောဆိပ် ရောက်သည့်အခါ၌ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်နှင့် အကြွေကွေးတစ်ချောင်း ဝယ်ယူ ကျွေးမွေးလေ၏။ ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟောဟိုမှာ ရပ်ထားတဲ့ မော်တော်ကို တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီမော်တော်နဲ့ လိုက်ရမှာကွ”

ဟု မော်တော်တစ်စင်းကို ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်လေ၏။

“သင်္ဘောနဲ့ သွားမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ချောင်ကြို ချောင်ကြားတွေကို ဝင်ချင်လို့ မော်တော် စီးတာကွ”

ဟု တုံးတိတိ ပြန်၍ ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း စီးရမည့် မော်တော်ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ မော်တော်၏ ဦးပိုင်းတွင် အလံကလေး တစ်လက် ထူ၍ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ပြင် ‘တောင်ရာဇာ’ ဟူသော မော်တော်၏ အနောက်တန်းကိုလည်း ဆေးအနက်နှင့် ရေးထားသည်ကိုလည်း သတိပြုမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့လျှင် မော်တော်ဆီသို့ ငေးမောကြည့်နေသည့်

၁၈၆ မင်းသိင်္ခ

အချိန်၌ပင် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏အနီးမှ ထွက်သွားပြီးလျှင် မော်တော်သမားများအား...

“ထွက်တော့မလား”

ဟု လှမ်းအော်၍ မေးလေ၏။ မော်တော်သမားများကလည်း...

“ထွက်တော့မယ်ဗျို့”

ဟု ပြန်၍အော်ပြောလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြန်လာပြီးလျှင်...

“လာဟေ့... သွားကြရအောင်”

ဟု ဆိုကာ ကွမ်းယာဆိုင်သို့ဝင်၍ ကျွန်ုပ်အတွက် စီးကရက် တစ်ဘူးနှင့် မီးခြစ်တစ်လုံး ဝယ်ယူပေးလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ မော်တော်ပေါ်သို့ တက်ကြရလေ၏။ မော်တော်ပေါ်တွင်ကား ခရီးသည်အချို့နှင့် ကုန်ပစ္စည်းများကို တွေ့ရလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် မော်တော်ဦးပိုင်းတွင် ရှိသော နေရာလပ်ကလေး၌ သွားရောက်၍ ထိုင်လေ၏။ ထိုအခါ မော်တော်မှ စူကာနီခေါ် ရေပက်ကြိုးချည်လုပ်သော လူငယ်ကလေးက

“ဖိုးသူတော်ကြီး ဒီနေရာမှာ မထိုင်ပါနဲ့၊ မော်တော် ပိုင်ရှင် ပါလာတယ်၊ သူထိုင်ဖို့ သီးသန့် ဖယ်ထားတဲ့ နေရာ”

ဟု မာကျောစွာ ပြောသဖြင့် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် နေရာမှ ဖယ်ပေးရလေတော့၏။

ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးက လွန်စွာချောင်ကျသော နေရာကလေးတွင် သွား၍ထိုင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်း၏အနီးသို့ သွား၍ ထိုင်နေရလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၈၇

ထိုအချိန်၌မှာပင် မော်တော်သည် စတင် စက်နှိုး၍ ကမ်းမှ ခွာလေတော့၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကွမ်းဘူးကိုထုတ်၍ ကွမ်းဝါးရင်း အနီးရှိ လွန်စွာအသားမည်းသော လူကြီးအား...

“နာမည်ဘယ်လို ခေါ်သလဲ”

ဟု မေးလေ၏။

“မောင်ဖြူ”

ဟု ထိုလူကြီးက ပြန်၍ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပြုံးမိသေးတော့၏။

“မည်းလိုက်တဲ့အသား နာမည်ကတော့ မောင်ဖြူတဲ့၊ တကယ်လည်း ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီး ဖြစ်နေပါလား မှန်းစမ်း လကွဏာ”

ဟု ဆိုကာ ထိုလူကြီး၏ လက်ဖဝါးကို ဆွဲယူကာ လကွဏာ ဖတ်လေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး လကွဏာဖတ်ပုံမှာ ကြားရသူအဖို့ လွန်စွာရယ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှတော့၏။ ၎င်း၏ ဟောပုံ ပြောပုံမှာ ကရားရေသွန်ဆိုသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ တစ်ဖက်လူက မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်တယ် ပြန်၍ပြောခွင့်မပြုတော့ဘဲ ၎င်းကချည်းသာ ဆက်တိုက် ဟောလေတော့၏။ ဥပမာအားဖြင့်ဆိုလျှင် ဤသို့ဖြစ်၏။

“နာမည်က မောင်ဖြူဆိုတော့ အသားရောင်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ နှစ်ခွဲ ဖြစ်တတ်တတ်မတ်မတ် မဟုတ်မှလွဲရော ကိုယ့်လူ မယားနှစ်ယောက်နဲ့ ထင်မိချ၊ ဟဲ... ဟဲ... ပြီးတော့ သားသမီးတွေက တယ်ကြီး ခုတုတု

ပါလား။ အိမ်နီးနားချင်းနဲ့လည်း မတည့်ဘဲကိုး။ စီးပွားလည်း ပျက်သင့်သလောက် ပျက်ပြီး။ ကုန်သင့်သလောက် ကုန်နေပြီပဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်တုန်းက အတော်ကို မမာခဲ့တာပဲ။ သေပြီလို့ အောက် မေ့ရတာ။ ဆရာတောင် နှစ်ယောက်ပြောင်းပြီး ခေါ်ကုခဲ့ရတာ။ အခုတော့ မယားငယ်ကလည်း ထွက်သွားပြီကိုး။ ဒီတော့မှ မယားကြီးအိမ်ကို ပြန်တက်မလို့ မဲ ကိုယ့်လူကြီးက လူလည်ကြီး ပဲ။ လောင်းကစားနဲ့ အသောက်အစားကလည်း ဖက်လိုက်သေး သကိုး။ အမာ အမာ အမှုဖြစ်လို့ အချုပ်တောင် ခံခဲ့ရသေးတာပဲ”

ဖိုးသူတော်ကြီး၏ ဟောပြောပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။ အဟောခံရ သော မောင်ဖြူဆိုသည့် လူကြီးကလည်း...

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ပါတယ်။ သွေးထွက်အောင် မှန်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပါပဲ။ ကြောက်ဖို့ကောင်းအောင်ပင် မှန်ပါပေတယ်ဗျာ။ သိနေတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဘုရား... ဘုရား နောက်ကြောင်းတွေ တော်ပါတော့ ခင်ဗျား”

ဟူ၍ပင် တောင်းပန်ယူရလောက်အောင် မှန်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးအနီးသို့ လူများဝိုင်း၍ လာလေတော့ ၏။ သူထက် ငါ တိုးဝေ့ကြကုန်၏။ သူ့ကို အရင်ကြည့်ပေးပါ။ ငါ့ကို အရင်ကြည့်ပေးပါနှင့် လက်ဖဝါးများ ထိုးပြကြကုန်၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း ညည်းညူခြင်း မရှိဘဲ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လက္ခဏာ ဖတ်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ မော်တော်၏ ဦးခန်း

တွင် ကော်လောကိုခင်း၍ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကို ဆင့်ကာ အခန့်သားလိုက် ပါလာသော မော်တော်ပိုင်ရှင်ဆိုသည့် လူဝကြီးကလည်း မမိုးမရွာ ဖြစ်၍ လာလေတော့၏။ ၎င်းသည် ဖိုးသူတော်ကြီးထံ၌ လက္ခဏာကြည့်လိုစိတ် များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိကြောင်းကို ၎င်း၏မျက်နှာကို မြင်ရုံနှင့် ပင် သိသာလှပေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မော်တော်ပိုင်ရှင် လူဝကြီးသည် ဖိုးသူတော်ကြီးရှိရာသို့ ကိုယ်တိုင်ထ၍ လာပြီးလျှင်...

“ဖိုးသူတော်ကြီးရယ် ကျွန်တော့်ကိုလည်း လက္ခဏာ ကြည့်ပေး စမ်းပါဗျာ”

ဟူ ဆိုကာ ၎င်း၏နေရာသို့ ပင့်၍ သွားလေတော့၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း လိုက်ပါ၍ သွားလေတော့၏။ ကော်လောပေါ်တွင် အခန့်သား ထိုင်လေ ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုမူ သတိမျှမရပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသူတော်ကြီးအား ကျိတ်၍ ဒေါပွနေလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် မော်တော်ပိုင်ရှင် လူဝကြီး၏ လက်ဝဲကို ဆွဲယူ၍...

“ကိုယ့်လူက မဟုတ်တာတော့ တော်တော်လုပ်တဲ့ လူပဲ။ ကိုယ့်လူ ထောင်ထားတဲ့ မော်တော်ကလည်း ပိုက်ဆံတော့ရပါရဲ့ သူ့အား စားဖို့ ဖြစ်နေတာကိုးကိုယ့်လူက နွားလိုရုန်းပြီး သူ့များကို လှော် ကျွေးနေတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မော်တော်ပိုင်ရှင် လူဝကြီးသည်...

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား။ အတိုးနဲ့ ငွေယူပြီး မော်တော် တောင်ထားတာဆိုတော့ ရသမျှတွေ အားလုံးကို အတိုးဆပ်နေရပါတယ်။ တစ်ပြားမှ မစားရပါဘူး။ နွားလို ရုန်းပြီး ကြွေးရှင်ကို ပေးနေရတာပါပဲ။ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့သမျှ အလုပ်တွေအားလုံးဟာ အပေါက်အလမ်းကို မတည့်ပါဘူး။ ဒီလိုနှင်နှင်ချည်းပါပဲ။ ကယ်ပါဦး ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်”

ဟု ဆိုကာ လူဝကြီးသည် ဖိုးသူတော်ကြီး၏ ခြေရင်း၌ ကျုံ့ကျုံ့ယှဉ်ယှဉ်လေး ထိုင်၍ တောင်းပန်လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဆက်ပြီးလည်း ဟောပေးမယ်၊ ဘာတွေလုပ်ရမယ်၊ ဘာတွေကိုင်ရမယ် ဆိုတာလည်း ပြောပြမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ညောင်းတယ်၊ ကျောလေး ခဏဆန့်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ပက်လက်လှန်၍ လှဲချကာ ကျောဆန့်လေ၏။ ထိုအခါ မော်တော်ပိုင်ရှင်လည်း ၎င်း၏ တပည့် စူကာနီလေးကို ခေါ်၍...

“ဟေ့ မောင်ညို ဒီကိုလာပြီး ဖိုးသူတော်ကြီးကို နှိပ်ပေးစမ်းပါကွ”

ဟု ဆိုသဖြင့် စောစောက ဖိုးသူတော်ကြီးအား မောက်မာစွာ မောင်းထုတ်ခဲ့သော မောင်ညိုဆိုသည့် စူကာနီလေးသည် ဖိုးသူတော်ကြီးအား လာရောက်၍ နှိပ်ပေးရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌မူ...

“ဖိုးသူတော်ကြီးက ဒိမ်ကျနေလိုက်တာ၊ ငါ့မှာတော့ ထိုင်ဖို့ နေရာတောင် ကောင်းကောင်း မရသေးဘူး”

ဟု တွေးမိလေ၏။

ထိုအခါမှာပင် ဖိုးသူတော်ကြီးက မော်တော်ပိုင်ရှင် လူဝကြီးအား...

“ဟောဟိုမှာ စာဖတ်နေတဲ့ ကျုပ်တပည့်ကို ခေါ်လိုက်စမ်းပါ” ဟု စေခိုင်းလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဖိုးသူတော်ကြီး ပြောလိုက်သံကို ကြားလိုက်၏။ သို့ရာတွင် မကြားချင်ယောင်ဆောင်၍ စာဖတ်မြဲ ဖတ်၍ နေလေ၏။ ထိုအခါ မော်တော်ပိုင်ရှင် လူဝကြီးက ကျွန်ုပ်အား လက်ခုပ်တီး ခေါ်လေ၏။

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ဖိုးသူတော်ကြီး ခေါ်နေတယ်” ဟု လှမ်း၍ ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထ၍သွားကာ ဖိုးသူတော်ကြီးအနီး၌ ထိုင်ခွင့်ရလေတော့၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား...

“ကိုယ့်လူရဲ့ ညစာအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ဟောဒီ ‘တောင်ရာဇာ’ မော်တော်ပိုင်ရှင်က ကျွေးမှာပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်အတွက် ထမင်းစားခွင့် လိုင်စင်ကိုပါ တစ်ခါတည်း ထုတ်လိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် မော်တော်ပိုင်ရှင် လူဝကြီးအား ဆက်လက်၍ ဟောပြောခြင်းပြုပြီးလျှင် ယတြာချေရာကိုတိုင် ညွှန်ပြပြောဆိုပေးလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် မော်တော်ပေါ်၌ ဆက်သောင့်

၁၂ မင်သိမ်

သက်သာ လိုက်ပါခွင့် ရရှိမျှမက ညစာကိုပင် မော်တော်ပိုင်ရှင်ကြီးထံမှ စားရလေ၏။ 'ကဝက်ကင်း' ဟူသောအရပ်သို့ နောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း မော်တော်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြလေတော့၏။

အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"ကိုယ့်လူ နေရာ ရရချင်း ကိုယ့်လူကို မခေါ်လို့ ကျွဲခြီး တိုနေ တယ် မဟုတ်လား"

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"ဒါပေါ့ ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းမခေါ်တာလဲ"

ဟု ကျွန်ုပ်က ချက်ချင်းပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

"ဒီလိုကွ၊ စောစောက ငါ့ကို မာရေကျောရေနဲ့ မောင်းထုတ်တဲ့ ကောင်လေးကို နှိပ်ခိုင်းချင်လို့ကွ၊ ငါ့အနားမှာ မင်းရှိနေတယ် ဆိုရင် သူ့ကို ခေါ်ပြီးခိုင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မတုံး"

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

"နောက်ပြီးတော့ဗျာ မော်တော်ပိုင်ရှင်လူကြီးကို မဟုတ်တာ တော်တော်လုပ်တဲ့သူပဲလို့ ဟောလိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာကိုပြောတာလဲ"

ဟု ကျွန်ုပ်က ဖြေလိုက်ပြန်၏။

"မင်း စဉ်းစားကြည့်ပါလားကွ၊ သူမော်တော် နာမည်ကလည်း တောင်ရာဇာတဲ့ကွ၊ ရေထဲလုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းဟာ တောင်နဲ့

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ်

ဘယ်လိုပတ်သက်မှာတုံးကွ၊ တော်တော့ကို မနီးစပ်တဲ့ရာဇာ တို့ မုည့်ထားတာပဲ၊ ဒါကြောင့် တော်တော် မဟုတ်တာ ထုတ်တာ လုပ်တဲ့လူလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့"

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ဖြေလေ၏။

"ထားပါတော့ဗျာ၊ မော်တော်ပိုင်ရှင်ကြီးကို ဖိုးသူတော်ကြီးက

ဟောသေးတယ် မဟုတ်လား၊ မော်တော်က ပိုက်ဆံတော့ ရပါတယ်

ရဲ့၊ သူများဖို့ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာလေ"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"ဒါကတော့ တွက်ကြည့်တာကွ၊ မော်တော်နာမည်ဟာ နာမည်

နေတယ်၊ နားဆိုတာ သူတစ်ပါးအတွက် အလုပ်လုပ်ရတဲ့

သတ္တဝါတစ်မျိုး မဟုတ်လားကွ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"အဲဒါ နားမလည်ဘူးဗျာ၊ ဘယ်လိုက ဘယ်လို နားဖြစ်သွား

တာတုံး၊ တွက်နည်းလေး ဘာလေး ပြောပြစမ်းပါဦး"

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"အေး... အေး... အေး... အဲဒီတွက်နည်းလေးလည်း

မှတ်ထားဦးကွ၊ သူကလည်း မဆိုးဘူး၊ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် မှတ်

တောင် မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်တယ်ဟေ့"

ဒီလိုကွ...

၁၉၄ မင်သိင်္ဂ

က	ခ	ဂ	ဃ	င
ဆိုရင်	၅ ဂဏန်း			
စ	ဆ	ဇ	ဈ	ည
ဆိုရင်	၆ ဂဏန်း			
ဋ	ဌ	ဍ	ဎ	ဏ
ဆိုရင်	၄ ဂဏန်း			
တ	ထ	ဒ	ဓ	န
ဆိုရင်	၇ ဂဏန်း			
ပ	ဖ	ဗ	ဘ	မ
ဆိုရင်	၁ ဂဏန်း			
ယ	ရ	လ	ဝ	ဥ
ဝဆွဲ	ရရစ်	ယပင့်	ဆိုရင်	၃ ဂဏန်း
သ	ဟ	နဲ့	ဟထိုး	ဆိုရင် ၂ ဂဏန်း

“ ‘အ’ ရယ် သဝေ ထိုး၊ ရွေးချ၊ လုံးတင်ဆဲခတ်၊ တစ်ချောင်း ငင်၊ နှစ်ချောင်းငင်၊ နောက်ပစ်၊ အောက်ကမြစ်၊ ဝစ္စပေါက်၊ ရွှေထိုး နဲ့ ဤ၊ ဥ၊ နီ၊ ဧ၊ ဩ စတဲ့ သရတွေ

ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ကျွန်ုပ် ၁၉၅

အားလုံးက ၈ ဂဏန်းလို့ မှတ်ထားရတယ်ကွ၊ အဲဒီတော့ တွက်ချင်တဲ့နာမည်ကို အဲဒီဂဏန်းတွေ ဖွဲ့ပြီး တွက်ရတယ်။ ဂဏန်းတွေ ထွက်လာတော့မှ ‘၈’ စားရတယ်။ ရတဲ့အဖြေက ၁ ကြွင်းရင် တံခွန်လို့ ခေါ်တယ်။ အကောင်းဆုံးပဲ။ ၂ ကြွင်းရင် အခိုးလို့ခေါ်တယ်။ ဒုတိယ အကောင်းဆုံး။ ၃ ကြွင်းရင် ခြင်္သေ့ ဖြစ်တယ်။ ကောင်းတာပဲ။ ၄ ကြွင်းရင် ခွေးလို့ ခေါ်တယ်။ သစ္စာရှိတဲ့ သဘောလို့ပဲ အဖြေထွက်တယ်။ အကောင်းထဲမှာတော့ မပါတော့ဘူး။ ၅ ကြွင်းရင် နွားလို့ အဖြေရတယ်။ သူတစ်ပါးအကျိုးဆောင်သက်သက်ပဲ။ ကိုယ့်အတွက်တော့ မကောင်းဘူး။ ၆ ကြွင်းရင် မြင်းလို့ အဖြေရတယ်။ အငြိမ်မနေရဘူး။ ပြေးလွှား လှုပ်ရှားနေရတယ်။ ၇ ကြွင်းရင် ဆင်လို့ အဖြေရတယ်။ ခိုင်ခံ့တဲ့သဘောတော့ ရှိတယ်။ နွေးကွေးတယ်။ ၈ ကြွင်းရင် ဥင်းတလို့ အဖြေရတယ်။ မကောင်းဘူး။ အဲ... မကောင်းဘူးလို့တော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ နာမည်ပျက်လေးနဲ့ ကြီးပွားတတ်တယ်။ ကဲ... သဘောပေါက်ပြီလား”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

၁၇၆ မင်းသိင်္ခ

“စောစောက ဦးသူတော်ကြီး တွက်ခဲ့တဲ့ ‘တောင်ရာဇာ’ ဆိုတဲ့
မော်တော်နာမည်ကို တွက်ပြပါဦး”

ဟု ဆိုသဖြင့် ဖိုးသူတော်ကြီးက အောက်ပါအတိုင်း တွက်ပြလေ၏။
ထိုသို့ တွက်ပြပြီးနောက် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

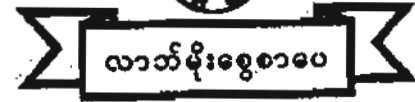
“တောင်ရာဇာ ဆိုတာကို ဂဏန်းဖွဲ့လိုက်ရင် ‘၆၁’ ရတယ်ကွ၊
ဖဲဒါကို ‘၈’ နဲ့စားရင် ‘၅’ ကြွင်းတယ် မဟုတ်လား၊ ‘၅’ ဆိုတော့
‘နွား’ ပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကတ်သီးကတ်သတ်နိုင်သော ဖိုးသူ
တော်ကြီးထံမှ နာမည်နှင့် ပတ်သက်သော ကတ်သီးကတ်သတ်နည်းလေး
တစ်ခုကို မှတ်သားထားလိုက်မိလေတော့သတည်း။

✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱

သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မဿကာ

မင်းသိင်္ခ

အမှတ် (၁၁၁) ၃၃ လမ်း(လယ်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ် ရန်ကုန်
ဖုန်း - ၀၁ - ၂၅၃၅၁၉

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

သုဋ္ဌဇာတိနိဂ္ဂဟ

မင်းမင်း

သူဌေးသမီးရဲ့ ပုံတူ

ကျွန်ုပ်သည် အစိုးရအရာရှိအဖြစ် အမှုထမ်းစဉ်က ပင်လယ်
မိုင်းရှိ မြို့ကလေးတစ်မြို့တွင် တာဝန်ကျခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုမြို့တွင် တာဝန်
ကျစဉ်အတွင်း ထိုမြို့သူ မိန်းမချောတစ်ဦးနှင့် အကြောင်းဆက်၍ ပေါင်း
ဖက်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုသို့ ပေါင်းဖက်ခဲ့ရာ သမီးကလေးတစ်ဦး ထွန်းကားခဲ့
ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏အမည်မှာ ဦးအိဟူ၍ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သမီးလေး၏
အမည်ကို အိချစ်ပိုဟု မှည့်ခေါ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်သည်ဖြစ်စေ ချိန်ချိန်အဆ
လုပ်တတ်သော သဘောရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ဇနီးမှာမူ ချိန်ဆခြင်း
မရှိပေ။ လုပ်ချင်သည်ကို စွတ်စွတ်၍ လုပ်တတ်စမြဲ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အစိုးရအရာရှိတစ်ဦးသာ ဖြစ်၍ ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိ
ကောင်း ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ငွေကြေးအရမူ ကြွယ်ကြွယ်ဝဝ
ရှိလှသည့် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးမှာမူ မိဘများထံမှ အုန်းမြဲများ
မော်တော်ကားများနှင့်တကွ ဆန်စက်တစ်လုံးပါ အမွေရခဲ့သည်ဖြစ်ရာ
၎င်းက ငွေကြေးအရ ကျွန်ုပ်ထက် သာသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

သမီးကလေး အိချစ်ပို ဆယ်တန်းရောက်သောနှစ်၌ ကျွန်ုပ်၏
မိန်းမက ကျွန်ုပ်အား အလုပ်ထွက်၍ ဆန်စက်ကို ဦးဆောင်ရန် ဂုဏ်
သောကြောင့် အလုပ်ထွက်ခဲ့ရလေ၏။ သမီးလေး အိချစ်ပိုသည် ဆယ်တန်း
ပြေသော နောက်ဆုံးနေ့တွင် ပြေပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူငယ်ချင်း
များနှင့်အတူ ဓာတ်ပုံရိုက်ထွက်ခဲ့၏။ ထိုဓာတ်ပုံများရသောအခါ၌ သမီး
လေးသည် ကျွန်ုပ်အား ဓာတ်ပုံများကို လာ၍ပြ၏။ ဓာတ်ပုံ စုစုပေါင်း
(၁၅) ပုံခန့် ရှိ၏။

"ဒယ်ဒီ... အဲဒီ ဓာတ်ပုံတွေထဲကနေ ဒယ်ဒီ အကြိုက်ဆုံး
ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ရွေးပြ"

ဟု သမီးလေးက ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဓာတ်ပုံများထဲ
တစ်ခုခုခုကြည့်၍ အကြိုက်ဆုံး ပုံတစ်ပုံကို ရွေးယူလိုက်၏။ ထိုပုံမှာ
အုန်းမြဲတစ်မြဲထဲတွင် ရိုက်ထားသောပုံ ဖြစ်၏။ အုန်းပင်တစ်ပင်၏
အောက် ရေကန်စပ်လေးတွင် သမီးလေး ထိုင်နေသောပုံ ဖြစ်၏။

“သမီး... ဒယ်ဒီကတော့ ဒီပုံကို အကြိုက်ဆုံးပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ သမီးသည် ကျွန်ုပ်အား ပြေး၍ဖက်လေ၏။

“သမီးလည်း ဒီပုံကို အကြိုက်ဆုံးပဲ၊ ဧည့်လား... ဟောဒီမှာ ခဲလေးနဲ့ မှတ်ထားတာ၊ ဒယ်ဒီနဲ့ သမီး အကြိုက်ချင်း တူတာကို နောက်ပြီးတော့ ဒီပုံကို ဒီအတိုင်း မထားဘူး၊ ပန်းချီဆရာကို ဆီဆေးနဲ့ ပုံတူ ရေးခိုင်းမယ် ဒယ်ဒီ”

ဟု သမီးကလေး အိမ်ချစ်ပိုက် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ကောင်းတာပေါ့၊ သမီးရယ်၊ တို့မြို့မှာ အကောင်းဆုံးပန်းချီ ဆရာဟာ ဦးကျော်လှိုင် မဟုတ်လား၊ သူ့ကို ပုံတူဆွဲဖို့ အကြိုက် မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် သမီးလေး အိမ်ချစ်ပိုက်...

“မဟုတ်ဘူး ဒယ်ဒီ၊ ဒီမြို့မှာ ဆရာဦးကျော်လှိုင်ကတောင် တော်ပါတယ်လို့ ချီးကျူးရတဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲဆိုတော့ သမီးတို့ အိမ်ရှေ့ကို လပြည့် လကွယ် နေ့တိုင်း ရောက်လာတဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီး၊ သူ့နာမည်က ဦးဧရာတဲ့၊ သူနေတာက စက်ဆန်း ဟိုတက်က သာယာကုန်းဆိုတဲ့ ချောင်ကျ တဲ့ရပ်ကွက်ကလေးတစ်ခုပါပဲ ဒယ်ဒီရယ်၊ ဒီဒီက ဘုန်းကြီး ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ နေတယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲက ဇရပ်ပျက်ကလေးတစ်ခုထဲမှာ သူ့ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေ

လည်းရှိတယ်၊ ဈေးကတော့ အတော်ကြီးတယ်တဲ့၊ ပုံတူတွေ ဘာတွေကျတော့ ဦးကျော်လှိုင်ထက် ကောင်းတယ်လို့ ဦးကျော် လှိုင် ကိုယ်တိုင်က ပြောတာ”

ဟု သမီးကလေး အိမ်ချစ်ပိုက် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“သမီး သဘောတူရင် အပ်ပါကွယ်၊ ပန်းချီဆွဲခဲ ဘယ်လောက်ပဲ ကျကျ ဒယ်ဒီ ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် သမီးလေးသည် သူ၏ဓာတ်ပုံကို ဖိုးသူတော်ကြီး အား အပ်၍ ပုံတူဆွဲခိုင်းလိုက်လေတော့၏။ ငွေအလွန်ရှားသောခေတ် တပင် သမီးလေး၏ ပုံတူဆွဲခဲမှာ သုံးသောင်းအထိ ပေးရလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် အချိန်နှစ်လယူ၍ ဆွဲလေ၏။ ဆွဲပြီး၍ ပုံတူပန်းချီကားကြီးကို လာ၍အပ်သောအခါ၌ သမီးလေး အိမ်ချစ်ပိုသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ ခုန့်၍ပင်နေလေ၏။

ပုံမှာ လွန်စွာတူ၏။ လွန်စွာမှလည်း အသက်ဝင်၏။ အထူးသဖြင့် မျက်လုံးမှာ အရောင်တောက်၍ အသက်ဝင်နေ၏။ ခြေထောက်နားမှ ရေကန်အစပ်မှရေသည် လှုပ်၍နေသည်ဟုပင် ထင်ရလေ၏။ ထို့ ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်က ဖိုးသူတော် ဦးဧရာအား...

“ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်... ပုံတူဆွဲခဲ သုံးသောင်းပေးရတာ နည်းပါး သေးတယ်ဗျာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သုံးသိန်းလောက် ပေးသင့်ပါတယ်၊ သုံးသိန်းလောက်ပေးမှ တန်ပေရောမယ်”

ဟု ပြောမိလေ၏။ သို့ရာတွင် သမီးလေး အိမ်ချစ်ပိုက်...

“ပုံကတော့ အလွန်ကောင်းပါးတယ်၊ ခါပေမဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီးက သိပ်ပြီးရောကြီးတာပဲ၊ ဖိုးသူတော်ဆိုတာ လောဘမကြီးရဘူးလေ၊ ခုတော့ လောဘကြီးလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့”

ဟု ရန်တွေ့လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးရောက...

“လိုအပ်လို့ ယူတာကို လောဘကြီးတဲ့အထဲ မထည့်ပါနဲ့ သူငယ်မရယ်”

ဟုသာ ပြန်၍ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဟောဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ခရစ်ယာန်တို့ကဲ့သို့ ဖိုးသူတော်ကြီးတန်ခိုး အဘယ်ကြောင့် ဤမျှအထိ ပန်းချီပညာကို တတ်ကျွမ်းနေရပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားမိလေ၏။

အိမ်ထဲ ရောက်လာသော ဧည့်သည်များသည် ထိုဖိုးသူတော်ကြီး ရေးဆွဲသော ပုံတူပန်းချီကားကို ကြည့်ပြီးလျှင် တုံ့ပြန်ခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်း ပြုကြရကုန်၏။

ဤသို့ဖြင့် နေလာခဲ့ရာ သမီးလေး တီချစ်ပိုသည် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရသောနေ့သို့ ရောက်လာ၏။ သမီးလေးသည် ဘွဲ့ဝတ်စုံ ဝတ်၍ ဓာတ်ပုံပေါင်းများစွာ ဖိုက်၏။ ဓာတ်ပုံများရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်အား ဓာတ်ပုံများကို ပေးကာ...

“ဒယ်ဒီ... ဒီအထဲက အကောင်းဆုံး ဓာတ်ပုံကို ရွေးပေး”

ဟု ပြောပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဓာတ်ပုံပေါင်းများစွာအနက်မှ အကြိုက်ဆုံး ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ရွေးပေးလိုက်လေ၏။ သမီးလေး တီချစ်ပိုကလည်း ထိုဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီးလျှင်...

“ဟောဒီထောင့်လေးမှာ ခဲလေးနဲ့ ခြစ်ထားတာ တွေ့လား၊ သမီး ရွေးထားတာ၊ ဒယ်ဒီနဲ့ သမီးနဲ့ အကြိုက်ချင်းတူတယ်၊ ဒီဓာတ်ပုံကို ဒီအတိုင်း မထားဘူး၊ ဦးရောကြီးကို ပုံတူ အရေးခိုင်းဦးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် သမီးလေး အိချစ်ပိုသည် သူ၏ ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် ဓာတ်ပုံကို ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးရောအား ပုံတူ အရေးခိုင်းလိုက်လေတော့၏။

ဦးရောသည် ထိုပုံကို ပုံတူရေးခအဖြစ် ငွေငါးသောင်းတောင်းလေ၏။ အိချစ်ပို၏ မိခင်သည် စိန်နားကပ်ကိုဖြုတ်၍ ငွေငါးသောင်းဖြင့် ရောင်းပြီးလျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးအား ပုံတူရေးခ ပေးလိုက်လေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ထိုပုံတူအတွက် အချိန်တစ်လယူ၍ ရေးဆွဲလေ၏။ ပုံတူရေးပြီး၍ လာအပ်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ထိုပုံကိုကြည့်၍ နှစ်ခြိုက်သဘောကျရလေတော့၏။

ပုံတူမှာ လွန်စွာလှ၍ လွန်စွာမှ အသက်ဝင်၏။ ဘွဲ့ဝတ်စုံ အနက်ကြီးဖြင့် ပုံကိုရေးသော်လည်း ထိုအနက်မှာ အနုအရင့် အမျိုးမျိုး ခွဲ၍ ပညာသားပါပါ ရေးဆွဲထားသောကြောင့် ရေးထားသော ဝတ်စုံနှင့် မတူဘဲ ကိုင်၍ ကြည့်ချင်လောက်အောင် အစစ်နှင့်မခြား ရှိလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်... ကောင်းလိုက်တဲ့ လက်ရာဌာ ငါးသောင်းဆိုတာ နည်းပါသေးတယ်၊ ငါးသိန်းလောက်ပေးသင့်တော်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောမိလေ၏။ သို့ရာတွင် သမီးလေး အိချစ်ပိုကမူ...

“ဖိုးသူတော်ကြီးက ပန်းချီလက်ရာ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လောဘသိပ်ကြီးတာပဲ၊ ပိုက်ဆံကို အရမ်းတောင်းတော့တာပဲ”

ဟု မျက်နှာကို မဲ့၍ရွံ့၍ ပြောလေ၏။

“လိုအပ်လို့ ယူတာကို လောဘကြီးတဲ့အထဲ မထည့်ရဘူး သူငယ်မရဲ့၊ ငါတို့ကျောင်းက ဆရာတော်ကြီးလည်း ဆွမ်းလိုအပ်တဲ့အခါ ဆွမ်းခံထွက်တယ်လေ၊ အဲဒါကို လောဘကြီးတဲ့အထဲ ထည့်ရင် သူငယ်မ ငရဲအိုးထဲကို ဇောက်ထိုး ကျသွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ခိုးယူတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကျေနပ်အောင်ပြောပြီး ယူကြတာလေ”

ဟုသာ ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြန်၍ပြောရှာလေ၏။ ထို့ထက် မပိုပေ။

သမီးလေး အိချစ်ပိုသည် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် ပုံကြီးကိုလည်း မြင်သူအပေါင်းသည် ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ ပန်းချီဆရာများဆိုလျှင် အထူးနှစ်သက်ကြကုန်၏။ ထိုပုံကိုကြည့်ပြီးသော ပန်းချီဆရာများသည် ဖိုးသူတော်ကြီးထံသို့ မိတ်ဆက်ရန် သွားကြကုန်၏။

သမီးလေး အိချစ်ပိုသည် မဟာဝိဇ္ဇာတန်းကို တက်နေပြီ ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးတွင် မဟာဝိဇ္ဇာတန်းကို အောင်မြင်၍ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသုံးယောက်စလုံး လွန်စွာမှ ပျော်ရွှင်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌လည်း သမီးလေးသည် ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပြန်လေ၏။

ဓာတ်ပုံများ ရသောအခါ၌လည်း ကျွန်ုပ်အား လာရောက်၍ ရွေးခိုင်းပြန်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ရွေးပေးရပြန်၏။ ကျွန်ုပ် ရွေးပေးလိုက်သောပုံမှာ သမီးလေး ကြိုက်သောပုံပင် ဖြစ်နေလေ၏။

သမီးလေးသည် ထိုပုံကိုကိုင်၍ ဖိုးသူတော်ကြီးအား ဆီဆေးဖြင့် ပုံတူပန်းချီကား ရေးခိုင်းမည်ဟု ပြောပြန်၏။ ဖိုးသူတော်ကြီး ရောက်လာသောအခါ၌လည်း ဆီဆေးပုံတူ ရေးဆွဲရန် အပ်နှံပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက သမီးလေး မဟာဝိဇ္ဇာ ဘွဲ့ဝတ်စုံဖြင့် ရိုက်ထားသောပုံကို ကြည့်၍ ပန်းချီရေးခ တစ်သိန်းပေးရမည်ဟု ပြော၏။ ကျွန်ုပ်ရော၊ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်ကပါ။ . . .

“သမီးရယ် . . . သမီး စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် အပ်လိုက်ပါ” ဟု တိုက်တွန်းရလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးအား ပုံရေးရန် ပေးလိုက်ပြန်လေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ထိုပုံကို (၁၅) ရက်နှင့်အပြီး ရေးလာခဲ့၏။ ထိုပုံမှာ ယခင်ရေးခဲ့သော ပုံနှစ်ပုံထက်ပင် ပို၍ကောင်း၏။ ပို၍လည်း အသက်ဝင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုပုံကို ကြည့်ပြီးနောက် . . .

“ကောင်းလိုက်တာ ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ များ ဒီလောက်တတ်နေတာတုံး၊ ဒီပုံဟာ တစ်သိန်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆယ်သိန်းမက တန်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောမိလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ သမီးလေး အိချစ်ပိုကမူ . . .

“ဖိုးသူတော်ကြီးဟာ လောဘကို မသတ်နိုင်ဘူး၊ သုံးသောင်းက
နေ ငါးသောင်း၊ ငါးသောင်းကနေ တစ်သိန်း၊ ဖိုးသူတော် လောဘ
အတောမသတ်နိုင်ပါလား”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူ တော်ကြီးက...

“ဒီမှာ သူငယ်မ၊ ရေငတ်လို့ ရေသောက်တာဟာ လောဘ
ကြီးတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဆာလောင်လို့ စားစရာ ထပြီးရှာတာ
ဟာ လောဘကြီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ လိုအပ်ချက်တွေအတွက် ဖြစ်
တယ်၊ အခုလည်း ကျုပ်မှာ ငွေလိုတယ်၊ ငွေလိုလို့ ငွေရှာတယ်၊
လောဘကြီးတယ်လို့ မပြောပါနဲ့”

ဟုသာပြော၍ ပြန်သွားလေတော့၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဖိုးသူတော်ကြီးကို မတွေ့ရတော့ပေ။
ခါတိုင်း လပြည့်၊ လကွယ် ဆန်ခံရောက်လာတတ်သော ဖိုးသူတော်ကြီး
သည် ရောက်မလာတော့ပေ။

“သမီးရေ... ဖိုးသူတော်ကြီးကို မတွေ့တာ ကြာပြီကွ၊ ဆန်ခံ
တောင် မလာတော့ပါလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မြွှာလိုက်ရာ သမီးလေး အိမ်ထဲထဲက...

“ဒယ်ဒီရယ်... သမီးတို့ ပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေက နည်း
မနည်းဘဲ၊ အဲဒီပိုက်ဆံတွေနဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီး လူထွက်ပြီး မကြီး
မငယ်နဲ့ မိန်းမယူပြီလား မပြောနိုင်ပါဘူး ဒယ်ဒီရယ်”

ဟု ပြောကာ ရယ်၍ နေလေ၏။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် တစ်နှစ်ခန့်
ကြာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ မြို့ကလေး၏ လွန်စွာ
မှ အစွန်အဖျားကျ၍ လွန်စွာမှလည်း ခေါင်သော သာယာဇာတိ ဆိုသည့်
ရွာကလေးသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုသို့ ရောက်သွားရသောကြောင့်
ဆန်စပါးကိစ္စအတွက် ဖြစ်လေ၏။

ထိုရွာအတွင်းသို့ ရောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချောမွတ်
ညီညာနေသော လမ်းများကို တွေ့ရ၏။ အသစ်ကျပ်ချွတ် ဆောက်ပြီး
တုန်းကြီးကျောင်းကြီး တစ်ကျောင်းကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုတုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားရောက်ကာ ဆရာတော်
အား ဝတ်ဖြည့်လေ၏။ ထို့နောက်...

“ဆရာတော်ဘုရား... ဒီရွာမှာ ပုန်းချိဆွဲတတ်တဲ့ ဦးရာဆို
တဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီးတစ်ပါး ရှိတယ် မဟုတ်လား”

ဟု လျှောက်ထားမေးမြန်းလိုက်ရာ ဆရာတော်က...

“ဟုတ်တာပေါ့ ဒကာရယ်... ဟောဟိုက မြင်နေရတဲ့ ဇရပ်
ကလေးဟာ သူနေခဲ့ဖူးတဲ့ ဇရပ်ကလေးပေါ့၊ ဟောဒီကျောင်း
ဟာ သူ ဆောက်ပေးသွားတာ၊ ကျောင်းက ပြိုကျတော့မလို့ဖြစ်
နေပြီ၊ ရွာက ဆင်းရဲတော့ ဆောက်မပေးနိုင်ဘူး၊ သူက စတ်သုဋ္ဌာ
သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံတူကို ဆွဲလိုရတဲ့ ငွေတွေနဲ့ ဟောဒီ
ကျောင်း ဆောက်ပေးခဲ့တာ၊ ခုနစ်နှစ်လောက် ရှိပါပြီ ရွာထဲက
လမ်းတွေကလည်း လျှောက်လို့တောင် မရပါဘူး ဒကာရယ် သူ့က

အဲဒီစက်သူဌေးရဲ့ သမီးပုံကို ဒုတိယအကြိမ် နေတဲ့ လက်ခနဲ
ဟောဒီရွာလမ်းကို ပြင်ခဲ့တာ၊ ဂဝံကျော့ကလေး ဝယ်ပြီး လမ်း
ခင်းခဲ့တာဟေ့၊ ငါးသောင်းကုန်တယ်တဲ့၊ အခုအား ချိုင့်ခွက်တွေ
မရှိတော့ဘူး၊ စည်မျက်နှာပြင်လို့ ညီသွားပြီဟေ့၊ ပြီးတော့
ပြောရဦးမယ် ဒကာရယ်...။ တို့ရွာက ဆင်းရဲတယ်ကွယ့်၊
တစ်ခါတလေ မိသားစုတချို့ ငတ်ကြတယ်ကွဲ့၊ အဲဒါကြောင့်
သူက ရွာလယ်မှာ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးကစ်ဆိုင် လုပ်တယ်ကွဲ့၊ ရောင်း
တာကတော့ အလှည့်ကျ ရောင်းရတာပေါ့ကွယ်၊ အလုပ်အကိုင်
မကောင်းတဲ့ မိသားစုက အဲဒီဆိုင်မှာ အကြွေးဝယ်လို့ရတယ်၊
အလုပ်အကိုင်ကောင်းတဲ့အခါ ပြန်ဆပ်ပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီတော့
တို့ရွာမှာ အငတ်ဘေးကျတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီ
ဆိုင် ဖြစ်ဖို့အတွက် သူ့မှာ ဟောရ၊ ပြောရ၊ စည်းရုံးရ၊ သိမ်းသွင်း
ရနဲ့ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေတာပဲကွယ်၊ ပြီးတော့ ငွေတစ်သိန်း
လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် မတည်တာကွယ့်၊ အဲဒီငွေတစ်သိန်းကလည်း
ဆန်စက်သူဌေးသမီးရဲ့ပုံကို ပုံတူဆွဲလို့ ရတဲ့ငွေကွယ်”

ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်က...

“အရှင်ဘုရား မိန့်တော်မူတဲ့ ဆန်စက်သူဌေးဆိုတာ တခြားသူ
မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော်ပါပဲ ဘုရား၊ အဲဒီဖိုးသူတော်ကြီး
က တပည့်တော်သမီးရဲ့ပုံကို ပုံတူသုံးခါ ဆွဲဖူးပါတယ်၊ သူ အခု
ဘယ်မှာလဲ ဘုရား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဆရာတော်က...

“အလွန်တော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါကွယ်၊ ကျောင်းဆောက်၊ လမ်းပြင်၊
ဆိုင်တည်ပြီးတဲ့ နောက်တစ်နှစ်မှာပဲ ဘုန်းကြီးကိုလာကန်တော့
ပြီး တောထွက်သွားပြီ၊ ဖိုးသူတော်ဆိုတော့ တစ်နပ်တည်း စား
တာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီတစ်နှစ်မှာလည်း အတော့်ကို ခြီးခြံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
ပါ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကြက်သွန်ဥလေး တစ်ဥနဲ့ ဆားနဲ့တို့ပြီး
စားရှာတယ်၊ အလိုလည်း အတော်နည်းတာကိုးကွယ်”

ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဒေသမှ ပြန်ခဲ့ပြီးနောက် ဖိုးသူတော်ကြီး နေထိုင်
ပေးလိုက်သော သမီး၏ ပုံတူပန်းချီကားကြီးများကို ကြည့်ပြီးနောက်...

“ဖိုးသူတော်ကြီးရေ... ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ တရားထူး အမြန်
ရပါစေဗျာ၊ ကျွန်တော်သမီးလေး အိချစ်ပိုက မသိနားမလည်လို့
ဖိုးသူတော်ကြီးကို လောဘကြီးတယ်လို့ ပြောဆိုစွပ်စွဲမိတာကို
သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ခွင့်လွှတ်ပါ
ခင်ဗျာ”

ဟု ရေရွတ်မိလိုက်ပါတော့သတည်း။

